

προλεταριακή

Προητάρισι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkemi.gr Σάββατο 15 Οκτώβρη 2022 ■ χρόνος 41ος φ. 926 ■ 1.50€

Με λιτότητα, ακρίβεια, φτώχεια, μπαίνουμε στον χειμώνα Μια πολιτική εχθρική στον λαό Η μαζική πάλη μπορεί να την ανατρέψει!

Μαζικές απεργίες των σιδητοδρομικών στην Αγγλία για αυξήσεις στους μισθούς

Σαν περίπου ...φυσικό φαινόμενο παρουσιάζει η επίσημη πολιτική φιλολογία την ακρίβεια που καλπάζει και εξαθλιώνει τον λαό. Σαν μια κατάσταση που δεν έχει κοινωνικές, ταξικές, πολιτικές αιτίες, σαν μια κατάσταση που «έρχεται απ' έξω», από κάποιο ...χαμηλό βαρομετρικό που απρόσμενα δημιουργήθηκε και την οποία ο λαός πρέπει να την υποστεί αδιαμαρτύρητα! Ταυτόχρονα, κανείς βέβαια δεν λέει ποτέ θα «ξεθυμάνει το χαμηλό βαρομετρικό» που όλο και φορτώνει και πολύ περισσότερο τι φέρνει το «φόρτωμά του» στον λαό μας, στους λαούς.

Ωστόσο, ζούμε διαρκώς τη μαυρίλα που συσσωρεύεται σε όλα τα πεδία. Το μαζικό έγκλημα ενάντια στους πρόσφυγες στα Κύθηρα και στη Λέσβο είναι μια κυνική φωτογραφία της απαξίωσης της ίδιας της ανθρώπινης ζωής, όπως αυτή επιβάλλεται από τον ιμπεριαλισμό και τι αστικές τάξεις-τσιράκια του. Το φούρτωμα του αντιδραστικού ελληνοτουρκι-

κού ανταγωνισμού είναι πτυχή του πολέμου στην Ουκρανία, είναι -με μια έννοια- «πόλεμος μέσα στον πόλεμο», ανταγωνισμός που κανοναρχείται από τους ΑμερικανοΝΑΤΟϊκούς φοιβάδες και στον οποίο πρόθυμες χορεύουν οι εξαρτημένες και τυχοδιωκτικές αστικές τάξεις των δύο χωρών. Η αστυνομία και το ποινολόγιο ανέργων που επιβάλλει ο πρώην ΟΑΕΔ είναι άλλη μια κυνική φωτογραφία των κανιβαλικών επιδιώξεων του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, που σε αυτές τις συνθήκες επιδιώκουν να κατασπαράξουν τον κόσμο της δουλειάς. Ο ζόφος στον Κολωνό είναι μια οδυνηρή ανάδειξη των σάπιων αξιών του συστήματος, ένα ακόμα σήμα συναγερμού για το πού οδηγούν και τι παράγουν αυτές οι «αξίες» και τα αδιέξοδα που συσσωρεύουν οι πολιτικές της εργασιακής και κοινωνικής βαρβαρότητας.

Αλλά επειδή ο κατάλογος των σημαδίων της μαυρίλας δεν έχει τέλος και καθημερινά διευρύνεται, επειδή το κάθε

λαϊκό σπίτι ζει τον «δικό του» Γολγοθά, είναι αναγκαίο και επείγον να αναρωτηθούμε: Μπορεί και πώς να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση; Ποια δύναμη μπορεί να βάλει φρένο στην εξέλιξή της, να αντισταθεί και να διεκδικήσει δικαιώματα και ζωή για τον λαό και τους λαούς;

Η μόνη δύναμη που μπορεί να σταθεί απέναντι στην εξελισσόμενη βαρβαρότητα είναι αυτή που έχει συμφέρον να το κάνει. Αυτή δεν είναι άλλη από τη δύναμη της λαϊκής πάλης! Η πρόταση του ΚΚΕ(μ-λ) για τον «συντονισμό οργανώσεων και συλλογικοτήτων για την ανάπτυξη της μαζικής πάλης» αυτή την κατεύθυνση επιδιώκει να υπηρετήσει. Γι' αυτό θεωρούμε ότι η πρόταση αυτή χρειάζεται να συζητηθεί συλλογικά και μαζικά, στο κίνημα, στους χώρους δουλειάς, νεολαίας και στις γειτονίες. Γιατί χρειάζεται να γίνουν βήματα στην κατεύθυνση της μόνης πραγματικής ελπίδας για τον λαό!

(συνέχεια στη σελ. 2)

ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, "ΓΥΦΟΣ", ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΚΛΟΝΟΥΝ ΤΟ ΛΑΟ!
ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ,
Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ!

Πρόταση συντονισμού οργανώσεων και συλλογικοτήτων

Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις!
Να ανακληθούν όλες οι συζητήσεις στην ενέργεια, στα κοινωνικά και καταναλωτικά αγαθά.

Κάτω το χέρι από τα σωματεία, τους φοιτητικούς συλλόγους, τη διαδήλωση, την απεργία.
Η οργάνωση και η μαζική πάλη είναι δικαίωμα του λαού και της νεολαίας!

ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσία
Έξω από την Ουκρανία!
Όχι στον δίκαιο πόλεμο.
Έξω οι βάσεις και το ΝΑΤΟ.
Φιλία, αλληλεγγύη, κοινή πάλη με όλους τους γεγονικούς λαούς, τους πρόσφυγες και μετανάστες!

ΚΚΕ (μ-λ)

Αθήνα

Κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στους απεργούς στη «Μαλαματίνα»

Ο απεργιακός αγώνας που βρίσκεται σε εξέλιξη στη «Μαλαματίνα» είναι αγώνας με πολύ μεγάλη σημασία. Είναι πράγματι ένας αγώνας που αφορά ολόκληρη την εργατική τάξη και ως τέτοιος θα πρέπει να στηριχτεί.

σελ. 8

Το καλάθι του νοικοκυριού ...και άλλα παραμύθια!

Ο λαός δεν μπορεί να εξαπατηθεί τόσο εύκολα. Την ανηφόρα των τιμών την ζει καθημερινά και θα καταλάβει πολύ καλά και πολύ γρήγορα ότι το καλάθι του νοικοκυριού δεν θα τον ανακουφίσει και ότι η κυβέρνηση παίζει με τη φτώχεια και τη μιζέρια του.

σελ. 10

Ιράν

Η δολοφονία της Αμνίν εξακολουθεί να συγκλονίζει τη χώρα

Η οργή για τη δολοφονία της Τζίνα Αμνίν ξεχειλίσε τη συσσωρευμένη οργή από την καταπίεση, τη φτώχεια και την καταστολή, τις διακρίσεις σε βάρος των γυναικών και των καταπιεσμένων εθνοτήτων και πυροδότησε μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες.

σελ. 21

Ελληνοτουρκικά

Επικίνδυνοι ανταγωνισμοί για ρόλους στο πλαίσιο ιμπεριαλιστικών εξαρτήσεων και της σφοδρής σύγκρουσης ΗΠΑ-Ρωσίας

Στην Πράγα η συνέχιση της αντιπαράθεσης

Κλιμάκωση της έντασης και σενάρια πολέμου

σελ. 12-13

Χτύπημα στη γέφυρα της Κριμαίας - Ρώσικη απάντηση Η σύγκρουση στην Ουκρανία άλλαξε πάλι επίπεδο επικινδυνότητας

σελ. 18

Με λιτότητα, ακρίβεια, φτώχεια, μπαίνουμε στον χειμώνα

Μια πολιτική εχθρική στον λαό

Η μαζική πάλη μπορεί να την ανατρέψει!

συνέχεια από σελ. 1

Σε πεδίο άγριας φτώχειας καλπάζει η ακρίβεια!

Οι στατιστικές που ήρθαν πρόσφατα στην επικαιρότητα (EUROSTAT, ΕΛΣΤΑΤ) σχετικά με τα κοινωνικά δεδομένα και τις προοπτικές που διαμορφώνονται στην Ευρώπη και στην Ελλάδα, παρόλη την ...αφόρητη κομψότητά τους, είναι χρήσιμες και επιβεβαιώνουν με τον τρόπο τους ότι αυτό που αντιμετωπίζει ο λαός μας και οι λαοί «δεν έπεσε από τον ουρανό». Η ΕΛΣΤΑΤ, για παράδειγμα, μετράει πως περίπου 3 εκατομμύρια άνθρωποι στη χώρα μας βρίσκονται στο «κατώφλι της φτώχειας»! Έχει μεγάλη σημασία ότι αυτό το «κατώφλι» ορίστηκε (από ποιους, άραγε, και με ποια κριτήρια) στα 5.266 ευρώ ανά έτος για μονοπρόσωπη οικογένεια και στα 11.059 ευρώ για οικογένεια με δύο ενήλικες και δύο παιδιά έως 14 ετών! Έχει σημασία, γιατί με 1 ευρώ παραπάνω (αλλά και με 1.000 ή 2.000 ευρώ παραπάνω τον χρόνο) «δεν βρίσκεσαι» στο οριζόμενο «κατώφλι φτώχειας»! Παρόλα αυτά, η έκταση των ήδη εξαθλιωμένων είναι κίολας τεράστια! Αυτή η κοινωνική πραγματικότητα και όπως καταγράφεται από τα επίσημα στοιχεία και στη βάση των συστημικών ορισμών, είναι προφανές ότι δεν διαμορφώθηκε «χθες», δεν διαμορφώθηκε μετά την 24/2/22, που η Ρωσία εισέβαλε στην Ουκρανία.

Είναι έργο πολυετές και όλων των κυβερνήσεων, όλα τα προηγούμενα χρόνια. Θα μπορούσαμε να ανατρέξουμε πολλές δεκαετίες πριν, στη διάρκεια της μεταπολίτευσης, για να θυμηθούμε τη συνέπεια στην αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική όλων των αστικών δυνάμεων και των κυβερνήσεων τους. Από την Πράξη Νομοθετικού περιεχομένου της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ του Α.Π., που μετά τις εκλογές του 1985 απαγόρευσε τις αυξήσεις σε όλους τους μισθούς σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα ως την άγρια τριετία (1990-1993) του Κ. Μητσοτάκη, τη σαρωτική επέλαση-σφαγή των μισθωτών από τον «εκσυγχρονισμό» του Σημίτη και όλη την ανάλογη συνέχεια με τις κυβερνήσεις του Κ. Καραμανλή και του ΓΑΠ τη δεκαετία του 2000-10. Το ζήτημα, λοιπόν, ενώ βέβαια κλιμακώθηκε στη «δεκαετία των μνημονίων», κάθε άλλο παρά τότε άρχισε. Όλα αυτά τα χρόνια (και φυσικά την πρώτη περίοδο της μεταπολίτευσης 1974-81) είναι γεμάτα από τις επιθέσεις του συστήματος και των κυβερνήσεων του ενάντια στους εργαζόμενους, ενάντια στον λαό. Επιθέ-

σεις ενάντια στον μισθό, στη σύνταξη, στα ασφαλιστικά δικαιώματα, στα κοινωνικά δικαιώματα. Επιθέσεις που επέβαλλαν και το μαζικό ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, που στο τοπίο της ανεργίας και της υπερεκμετάλλευσης συνάντησε και συναντά ολοένα περισσότερο ζητήματα επιβίωσης. Αυτές οι πολιτικές, που συνεχίστηκαν και κλιμακώθηκαν από την κυβέρνηση της ΝΔ του Κυρ. Μητσοτάκη, είναι που έχουν διαμορφώσει το τοπίο της άγριας φτώχειας, που είναι πολύ χειρότερο από αυτό που ομολογούν οι επίσημες στατιστικές.

Αυτός ο ήδη εξαθλιωμένος κόσμος καλείται σήμερα να «ζήσει», ενώ απέναντί του υψώνονται θεόρατα τα κύματα της ακρίβειας στην ενέργεια και στα τρόφιμα. Ταυτόχρονα, ωστόσο, και τα «προνομιούχα» τμήματα των εργαζομένων που βρίσκονταν κάπως πιο πάνω από το «κατώφλι», ωθούνται προς τα κάτω, εξαιτίας της συνεχιζόμενης και ολόπλευρης επίθεσης σε μισθούς και κοινωνικά δικαιώματα, ενώ το ίδιο συμβαίνει και με εκτεταμένα μικρομεσαία στρώματα.

Συνεπώς, καθόλου δεν «ήρθε απ' έξω» και «αιφνιδίως» το φάσμα της εξαθλίωσης, της σκοτεινιάς και της παγωσιάς που αντιμετωπίζει η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Γιατί ποτέ δεν έπαψαν οι κυβερνήσεις στη χώρα να συνεργούν στην ιμπεριαλιστική λεηλασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών και του δημόσιου πλούτου, που έχει φτιαχτεί με τον ιδρώτα (και το αίμα) της εργατικής τάξης της χώρας, αφού με αυτή τη γραμμή ικανοποιούσαν τις μεταπρατικές και κομπραδόρικές μπίζνες των ντόπιων τζακιών της μεγαλοαστικής τάξης. Γιατί ποτέ δεν έπαψαν οι κυβερνήσεις ακόμα και να πρωτοστατούν με τις ιμπεριαλιστικές πλάτες στο χτύπημα των εργατικών-λαϊκών δικαιωμάτων και κατακτήσεων, αφού αυτό είναι βασικός όρος και για την «ανάπτυξη» και τις «επενδύσεις», αλλά και για την ισχυροποίηση της πολιτικής-ταξικής κυριαρχίας της αστικής τάξης απέναντι στον εχθρό λαό.

Εχθρός του λαού, η πολιτική του συστήματος

Αλλά και τώρα, και σήμερα, που ο λαός μας αντιμετωπίζει μαζικά ζητήματα επιβίωσης, η κυβέρνηση συνεχίζει και εντείνει την αντιλαϊκή επίθεση σε όλα τα κοινωνικά ζητήματα, από την περίθαλψη-υγεία, μέχρι την εκπαίδευση. Στο ζήτημα της εργα-

σίας, οι συνθήκες εξαθλίωσης που διαμορφώνονται αντιμετωπίζονται όπως στην πανδημία, ως μια «ευκαιρία» για να προωθηθεί παραπέρα το χτύπημα της αξίας της εργατικής δύναμης, η μεγαλύτερη καταλήστευση του λαού. Αυτό αναδεικνύεται από την επίθεση στους ανέργους, από την κλιμάκωση των πολιτικών ελαστικής υπερεκμετάλλευσης με βάση τον νόμο Χατζηδάκη, από τη συνέχιση της πολιτικής που διαμορφώνει στρατιές συμβασιούχων στο Δημόσιο, από το νέο μίνι ασφαλιστικό που παρατείνει έως και 7 χρόνια την παραμονή στη δουλειά, από τον νέο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ που κατασκευάζει δεξαμενές «υποψήφιων για δουλειά». Κατά τα άλλα, με δελτία ενέργειας και τροφίμων και με το «καλάθι της νοικοκυράς» (που τάχα θα συγκρατήσει στις τωρινές ιλιγγιώδεις τιμές κάποια προϊόντα...) επιχειρείται να διασκεδαστεί η κατάσταση που εξελίσσεται, αλλά κυρίως να «διαπαιδαγωγηθεί» ο εργαζόμενος λαός ως επαίτης που δεν έχει δικαιώματα.

Απέναντι σε αυτή την κυβερνητική πολιτική, δεν υπάρχει ίχνος πραγματικής αντίθεσης από την αντιπολίτευση των ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ και των άλλων αστικών δυνάμεων. Δεν υπάρχει, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει, με βάση το παρελθόν αλλά και το μέλλον στο οποίο προσβλέπουν οι δυνάμεις αυτές. Η «αντιπολιτευτική τους φασαρία» οφείλουν να είναι μέσα στις ράγες της πολιτικής του συστήματος και, πάνω από όλα, να κρατάει τον λαό στη γωνία. Μια «φασαρία» που φαίνεται πως τελείωσε είναι αυτή των υποκλοπών, αφού τα κέντρα εξουσίας έξω από τη χώρα αποφάσισαν πως σε αυτή τη συγκυρία τουλάχιστον δεν θα στριμώξουν άλλο τον Μητσοτάκη με το ζήτημα αυτό. Αυτό που μένει, λοιπόν, στην αντιπολίτευση είναι ...οι εκλογές. Επιδιώκουν να φτάσουν σε αυτές -όποτε γίνουν- με την κυβέρνηση να έχει μαζέψει φθορά, αλλά κυρίως με τον λαό ηττημένο από τον μεγάλο εχθρό του: την πολιτική του συστήματος. Με αυτές τις προϋποθέσεις ελπίζουν και σχεδιάζουν να αποτελέσουν την «αλλαγή» που θα συνεχίσει το αντιδραστικό έργο.

Τα ...παράδοξα της Αριστεράς

Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα αναδεικνύει παντού στον κόσμο τη βάρβαρη, αντιανθρώπινη φύση του, τα αδιέξοδά του. Κάτω από το βάρος των ιμπεριαλιστικών αντα-

γωνισμών που το καθορίζουν, παραβιάζει ακόμα και τους πιο «ιερούς του κανόνες», στενεύει και στερεύει τις αγορές του και αναζητεί πολεμική διέξοδο στην κρίση του.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο εξαρτημένος ελληνικός καπιταλισμός απογυμνώνεται τελείως από τα αφηγήματά του. Η «μεγάλη ιδέα» της ΟΝΕ/ΕΕ, που για δεκαετίες καθοδήγησε την πολιτική και τις επιδιώξεις των κυβερνήσεων, δέχεται στην παρούσα κρίση άλλο ένα πολύ βαρύ πλήγμα. Η ΕΕ, όχι μόνο δεν είναι «ο παράδεισος των λαών» (σχεδόν το 25% του πληθυσμού είναι μπροστά στο φάσμα της φτώχειας, λέει η EUROSTAT), αλλά επιπλέον αντί για παράγοντας «οικονομικής ανάπτυξης» και «γεωπολιτικής ασφάλειας» για τη χώρα, αποδεικνύεται το αντίθετο! Για χρήση... σπύριτων και φακών συμβουλεύει ο Σόιμπλε, ενώ το Βερολίνο τραβάει ολοένα περισσότερο τα λουριά του δανεισμού, απειλώντας με μια νέα ταραχή τα αστικά επιτελεία στη χώρα! Όσο για τη «γεωπολιτική ασφάλεια», το γύρισμα της βάρκας υπέρ της ... αμερικανοκρατίας και οι ειδικές σχέσεις με τη Γαλλία είναι πολύ βροντερές διαψεύσεις της.

Όλα αυτά συνιστούν πολύ σοβαρές καταδείξεις για το τι είναι και πώς πορεύεται η άρχουσα τάξη της χώρας. Καταδεικνύουν τη γύμνια της, τα εξαρτημένα και αντιδραστικά χαρακτηριστικά της. Καταδεικνύουν μια πολιτική που ασκείται στο όνομα του «έθνους», ενώ είναι πολύ στενά ταξική, αδίστακτη και κωρίς καμιά απολύτως έγνοια για τον λαό και τη χώρα.

Όλα αυτά αποτελούν αντικειμενικά πλεονεκτήματα για μια Αριστερά που θέλει και παλεύει να οργανώσει τον λαό και τη νεολαία στη γραμμή της αντίστασης και της διεκδίκησης απέναντι στην εξαθλίωση, τη φασιστικοποίηση, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό. Όλα αυτά, ενώ έχουν μεσολαβήσει και τα μνημόνια και η πανδημία, που πρέπει να ήταν αρκετά για να απαλλαγούν οι δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα από το θάμπωμα και το δέος που είχαν για την «ιμπεριαλιστική Ελλάδα», που «μπήκε στον σκληρό πυρήνα της ΕΕ» και γίνεται «ηγεμονική δύναμη» στα Βαλκάνια και την ευρύτερη περιοχή. Όλα αυτά αποτελούν ισχυρά πολιτικά και ιδεολογικά όπλα για να αποφασίσουν και να παλέψουν οι δυνάμεις της Αριστεράς το έτσι κι αλλιώς κραυγαλέα αναγκαίο στις σημερινές συνθήκες: την κατεύθυνση του ξεσηκωμού και των μαζικών

αγώνων λαού και νεολαίας!

Το «παράδοξο» είναι ότι αυτό δεν συμβαίνει, ότι καθυστερεί ανεπίτρεπτα! Για να αποφύγουμε τις παρεξηγήσεις, το «παράδοξο» δεν αφορά το ΚΚΕ. Η ηγεσία αυτού του κόμματος έχει διαχρονικά αποδείξει, εδώ και κάμποσες δεκαετίες, ότι η πολιτική της αποτελεί στήριγμα -και ιδιαίτερα στις καμπές και στις ταρταμένες περιόδους- του συστήματος. Από την εποχή της ΕΔΑ με την πολιτική ουράς στην ΕΚ του Γ. Παπανδρέου, ως την «πραγματική αλλαγή» δίπλα στο ΠΑΣΟΚ και τις συγκυβερνήσεις του 1989-91, και από τα γαρίφαλα στα ΜΑΤ που χτυπούσαν στον κάμπο τον αγροτικό ξεσηκωμό του 1996 και το «δεν θα σπάσει τζάμι» στην επανάσταση ως την πλήρη στοίχιση στη νομιμότητα των φασιστικών απαγορεύσεων στην καραντίνα-πανδημία, την ακύρωση στην ουρά του Παναγόπουλου της απεργίας της 3/6/21 για τον νόμο Χατζηδάκη και ως την πολιτική του για τα ελληνοτουρκικά και τους μετανάστες, το κόμμα αυτό δίνει σταθερά τα διαπιστευτήριά του στην άρχουσα τάξη, «υπογράφει» ξανά και ξανά το νομοθετικό διάταγμα 59/1974 για την υποταγή του στην αστική νομιμότητα.

Το «παράδοξο», λοιπόν, αφορά στις εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα, που δείχνουν να είναι πολύ μακριά από αυτό που εμείς τουλάχιστον θεωρούμε προφανή αναγκαιότητα της περιόδου. Ακόμα και όταν αποφασίζουν να κινητοποιηθούν -όπως στις 7/10 στην Αθήνα για την ακρίβεια-συγκροτούν ένα πλαίσιο που κάθε άλλο παρά παραπέμπει σε στόχους πάλης που συγκροτούν κίνημα και αγώνες. Ένα πλαίσιο που «θυμίζει» αποσπάσματα από το πρόγραμμα του ΜΕΡΑ του Βαρουφάκη, ένα πλαίσιο που παραπέμπει στις ηττημένες αυταπάτες των «μεταβατικών κυβερνήσεων» της προηγούμενης δεκαετίας. Ακόμα χειρότερα αντιμετωπίζεται το ζήτημα του πολέμου στην Ουκρανία, που όσο κλιμακώνονται οι κίνδυνοι που αυτός παράγει για τους λαούς, τόσο μεγαλώνει η απροθυμία-άρνηση να παλευτούν αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις.

Όλα τα παράδοξα έχουν τις ερμηνείες τους! Μια παράμετρος αυτών των ερμηνειών είναι ότι οι δυνάμεις αυτές έχουν εγκλωβιστεί στην αναζήτηση εκλογικών σχεδιασμών, οι οποίοι όσο δεν «ολοκληρώνονται», μπλοκάρουν και ακυρώνουν κάθε κινηματική κατεύθυνση. Θεμιτές, ας πούμε εμείς, οι «εκλογικές φιλοδο-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ. 3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

ξίες», αλλά το αυτόνοτο κατά τη γνώμη μας είναι ότι οι εκλογικές επιδιώξεις βασίζονται και θεμελιώνονται στο κίνημα και στη μαζική πάλη, όταν πρόκειται για δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στην υπόθεση του λαού και όχι το αντίστροφο! Στη μαζική πάλη και στην προσφορά στους αγώνες που υπηρετούν τα συμφέροντα του λαού και της νεολαίας διαμορφώνει και κατακτά επιρροή και δεσμούς μια αγωνιστική, αριστερή, επαναστατική δύναμη και όχι στις εκλογές! Αυτό ισχύει πάντα και πολύ περισσότερο σήμερα, που έχει διαμορφωθεί ένας πολύ βαρύς και αρνητικός συσχετισμός, που η τροποποίησή του στην αγωνιστική αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση μόνο στη βάση των μαζικών αγώνων μπορεί να επιδιωχθεί!

Τα πραγματικά ζητήματα και ζητούμενα είναι εδώ και κάθε μέρα θα είναι οξύτερα. Θα κριθούμε όλοι με βάση αυτά, και όχι

με βάση επινοήσεις και κατασκευές. Ακόμα περισσότερο, όλες οι πολιτικές δυνάμεις θα διαμορφωθούν, θα (μετα)αλλαχθούν στη βάση των πολιτικών και των επιλογών που διαμορφώνουν και θα διαμορφώσουν στις πρωτόγνωρες συνθήκες και απαιτήσεις της περιόδου που έχουμε μπει.

Η πρόταση του ΚΚΕ(μ-λ) θεωρούμε ότι βάζει προς συζήτηση αυτό που είναι αναγκαίο να παλευτεί. Η ανάδειξη της μέσα στον λαό, στη νεολαία και στο κίνημα υπηρετεί τον βασικό στόχο της πρότασης, τη διαμόρφωση πολιτικών όρων για τη στήριξη και την ανάπτυξη της μαζικής πάλης. Ταυτόχρονα, ωστόσο, η πρόταση αποτελεί και μια θετική θεωρούμε «αφορμή» για τη γενικότερη και συνολικότερη πολιτική και ιδεολογική συζήτηση-αντιπαράθεση που απαιτείται να αναπτυχθεί και στη βάση των πραγματικών ζητημάτων που μας θέτει η ταξική πάλη.

XANIA

Να αθωωθούν οι 8 αγωνιστές της διαδήλωσης της 6ης Δεκεμβρη 2020!

Απέχουμε 20 μέρες από την πολιτική δίκη της 4 Νοέμβρη, όπου στα Χανιά δικάζονται 8 αγωνιστές, εκ των οποίων 2 μέλη του ΚΚΕ(μ-λ). Οι κατηγορίες αφορούν τη συμμετοχή τους στη συγκέντρωση της 6ης Δεκεμβρίου 2020, η οποία χτυπήθηκε από την αστυνομία στα πλαίσια της πανελλαδικής απαγόρευσης που είχε επιβάλει η κυβέρνηση εκείνη τη μέρα, με το πρόσχημα της πανδημίας.

Σήμερα, 2 χρόνια μετά, η διεξαγωγή της δίκης των 8 στα Χανιά γίνεται σε μια συγκυρία έντασης της φασιστικοποίησης, με την καταστολή, τις διώξεις απεργών και διαδηλωτών και την αστυνομοκρατία να επιχειρείται να καθιερωθούν ως κανονικότητα.

Στόχος, να μπει φραγμός στη δυνατότητα του λαού να οργανώνεται και να αντιστέκεται στην κυρίαρχη πολιτική.

Μπροστά στη δίκη, λοιπόν, είναι ανάγκη να δυναμώσει ένα μαχητικό κίνημα αλληλεγγύης για την αθώωση των αγωνιστών από όλες τις κατηγορίες. Ένα κίνημα αλληλεγγύης που θα αναδείξει την καμπάνια για την αθώωση των 8 ως μια πολιτική μάχη για την υπεράσπιση του δικαιώματος στη αγωνιστική πολιτική δράση και άρα αφορά κάθε

δημοκράτη και κάθε δημοκράτισσα. Ένα κίνημα αλληλεγγύης που, αξιοποιώντας την κοινή δράση, θα ενεργοποιήσει μαζικούς φορείς της πόλης για να γίνει η δίκη μαζική καταδίκη της πολιτικής της φτώχειας, της καταστολής, της εμπλοκής στο πόλεμο.

Σε αυτήν την κατεύθυνση έγινε στις 5/10 η ανοιχτή σύσκεψη οργανώσεων και συλλογικοτήτων για τον πολιτικό συντονισμό της καμπάνιας. Όλες οι δράσεις που αποφασίστηκαν στοχεύουν στο να ανοίξουν το ζήτημα στο λαό και τη νεολαία της πόλης, και θα κορυφωθούν με μια μαζική συγκέντρωση στις 4 Νοέμβρη στα Δικαστήρια Χανίων.

Ήδη έχουν βγει δεκάδες ψηφίσματα αλληλεγγύης και ανάγκη είναι να πολλαπλασιαστούν μέχρι την ημέρα της δίκης.

Για την προπαγάνδη της συγκέντρωσης θα εκδοθεί άμεσα αφίσα με υπογραφές σωματείων, φοιτητικών συλλόγων και μαζικών φορέων.

Επίσης, προγραμματίζεται κοινή εκδήλωση τη Δευτέρα 31/10 με ευρύ πάνελ ομιλητών.

Αποψη

Δεν χρειάζεται να επαναλάβει κάποιος τις αναλύσεις που κατά καιρούς -βλέπε πρόσφατη απόφαση ΚΟ- το ΚΚΕ(μ-λ) έχει καταθέσει για τις πολιτικές εξελίξεις διεθνώς και στη χώρα μας, για να κατανοήσει την επίθεση που έχει εξαπολυθεί από το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα απέναντι στους λαούς. Το ότι ο βαρύς οικονομικός και πολιτικός χειμώνας που επίκειται, αλλά και ότι αυτός ο πόλεμος που διεξάγεται στην καρδιά της Ευρώπης έχουν μαζί επιβαρύνει ραγδαία το βιοτικό επίπεδο του κόσμου της εργασίας, καθώς και ευρύτατων μεσοστρωμάτων, είναι αντιληπτό από την τσέπη του καθενός μας. Τα στατιστικά στοιχεία EUROSTAT, ΕΛΣΤΑΤ υπολείπονται μπροστά στις διαπιστώσεις του ΔΝΤ ότι η επιδείνωση της κρίσης και η ύφεση θα πλήξουν τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις (ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία), ενώ και για την Κίνα τα μαντάτα δεν είναι καθόλου ευχάριστα. Θα αρκούσαν οι συμβουλές του Σόιμπλε, βέ-

Μας είναι επίσης καθαρό ότι ο ρεφορμισμός ως πολιτική κατεύθυνση, η συνεχής υποκλιση στις κρίσεις και στις δυσκολίες που αντιμετωπίζει ή επικαλείται η κυρίαρχη τάξη (ελληνοτουρκικά, παραρτηματοποίηση οικονομίας, μνημόνια κ.λπ.) δεν μπορεί να ορθώσει αντίσταση στηριζόμενη στην εργατική τάξη και στον λαϊκό παράγοντα, αλλά επιδιώκει να τους χρησιμοποιήσει ως μέσο βελτίωσης των συσχετισμών σε εκλογική κατεύθυνση. Γι' αυτό και το μόνιμο μέλημα είναι το εκλογικό ποσοστό και σε αυτό επενδύει τις όποιες συμμετοχές του σε απεργίες, εκλογές σωματείων, τις όποιες κομματικές του κινητοποιήσεις.

Επίσης, μας είναι καθαρό ότι καμία δύναμη πολιτική από αυτές που καταγράφονται ως κινήματικές δεν μπορεί από μόνη της να ορθώσει αποτελεσματική αντιμετώπιση αυτής της επίθεσης, πέρα από το να συμβάλλει με τις δυνάμεις και τις πρωτοβουλίες της στο να οικοδομηθούν εστίες αντίστασης όπου δρα.

Μια πρόταση αντίστασης Μια πρόταση διεξόδου

βαια, εν μέσω του 21ου αιώνα για στροφή στα σπύρτα και τους φακούς, καθώς και για διπλό πουλόβερ, ώστε να αντιμετωπιστεί αυτός (και μόνο, άραγε!;) ο χειμώνας για να περιγράψουμε πολύ σύντομα το τι κατάφερε να πετύχει ο καπιταλιστικός παράδεισος στη μονοκρατορία του και με δεδομένες τις συνέπειες της ήττας του εργατικού κομμουνιστικού κινήματος τις τελευταίες δεκαετίες.

Εδώ δεν πρόκειται για άλλη μια αντιλαϊκή πολιτική που εξαπολύουν οι αντιδραστικές κυβερνήσεις ανά τον κόσμο. Πρόκειται να αντιμετωπίσουμε μια βαθύτερη και ευρύτερη επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζόμενων, μια εξαιρετικά βίαιη μεταφοράς της κρίσης που βιώνει αυτό το εκμεταλλευτικό σύστημα στους λαούς και τους εργαζόμενους, πρόκειται για την κατοχύρωση ως «κανονικότητα» όχι απλά του πολέμου ως συνέχιση αυτής της πολιτικής, αλλά ακόμη χειρότερα την απειλή ενός πυρηνικού ολέθρου ως μιας δυνατότητας των ιμπεριαλιστών για να «λύσουν» τις γεωστρατηγικές τους αντιθέσεις. Η «προσφορά» αυτού του ολέθρου ως άμεσης απειλής που δεν εκστομίζεται απλά, αλλά μετουσιώνεται σε σενάρια, σε μέτρα και σε διεύρυνση της φασιστικοποίησης και στρατιωτικοποίησης των κοινωνιών μόνο τρόπο μπορεί να προκαλεί στους λαούς του πλανήτη.

Όταν λοιπόν οι ιμπεριαλιστές μιλούν κυνικά για τον Γ' παγκόσμιο πόλεμο, άσχετα αν κανείς τους δεν είναι έτοιμος να τον προκαλέσει, τότε εγείρονται νέα και πολύ κρίσιμα καθήκοντα σε όλες τις δυνάμεις που θέλουν να μιλούν και να εκφράζουν τα λαϊκά συμφέροντα και κυρίως σε όσους συνεχίζουν να προκρίνουν την κομμουνιστική κατεύθυνση ως μόνη απάντηση σε αυτόν τον αρμαγεδώνα που επικρέμεται πάνω από τα κεφάλια του πλανήτη.

Πώς πρέπει να αμυνθεί ο λαός, η εργατική τάξη, η νεολαία απέναντι σε αυτή την ολομέτωπη επίθεση του συστήματος; Για μας είναι καθαρά κάποια πράγματα: ότι καμία αστική πολιτική δύναμη είτε ακραία δεξιά είτε οι λεγόμενες σοσιαλδημοκρατικές τους παραλλαγές δεν πρόκειται να αντιπολιτευτούν στη στοίχιση πίσω από τους ιμπεριαλιστές και τις επιδιώξεις τους. Η εξάρτησή τους από αυτούς είναι καθοριστική και αμετάκλητη.

Αυτό, όμως, δεν απαντά από μόνο του στις απαιτήσεις και τα ερωτήματα του λαϊκού παράγοντα στο πώς θα αντιμετωπιστεί η λαίλαπα που έρχεται. Για μια οργάνωση που θέλει να κινείται σε κομμουνιστική κατεύθυνση, αυτό είναι ένα καίριο ερώτημα που οφείλει αν όχι να το απαντήσει, με βάση τις συνθήκες αλλά και τις δυνατότητες της, τουλάχιστον να δώσει κατεύθυνση για την απάντησή του, με την πρόταση που αυτή βλέπει ως διέξοδο.

Για μας, η μοναδική απάντηση που μπορεί να φέρει αποτέλεσμα είναι η μαζική πάλη του λαού. Το σύνθημα «λαέ, πόλεμα» έχει γίνει κεντρικό στη δράση μας. Όμως μια κομμουνιστική οργάνωση δεν μπορεί να μείνει σε αυτό, γιατί τότε απαρνιέται τον ρόλο της. Γι' αυτό και συνοδεύεται από το «λαέ, οργανώσου». Κι αυτό απαιτεί μια πρόταση πάνω στην οποία θα συγκροτηθεί αυτή η οργάνωση της λαϊκής πάλης.

Πάνω σε αυτή την πραγματικότητα, το ΚΚΕ(μ-λ) κατέθεσε την πρότασή του για «συντονισμό οργανώσεων και συλλογικοτήτων για την ανάπτυξη της μαζικής πάλης», χωρίς να παραγνωρίζει και τις διαφορές στις πολιτικές εκτιμήσεις που έχει με αυτές τις δυνάμεις, αλλά και τις δυσκολίες που συναντά η περιορισμένη κοινή δράση που αναπτύσσεται, όσο αναπτύσσεται, σε επιμέρους πολιτικά ζητήματα. Είναι μια πρόταση που απαντά στις απαιτήσεις των πλατύτερων μαζών για την κρίσιμη αυτή περίοδο και επ' ουδενί δεν αναιρεί την αυτόνομη δράση κάθε δύναμης που μπορεί να συντονιστεί.

Πρόκειται για πρόταση που επικεντρώνει σε συγκεκριμένα αιτήματα -αυξήσεις μισθών/συντάξεων, δημοκρατικά δικαιώματα όπως η διαδήλωση και η απεργία, εναντίωση στον πόλεμο- και θα απαιτήσει από όλους πολιτική ωριμότητα ανάλογη των καιρών και διάθεση στήριξης των εργαζόμενων και του λαού στις μέρες που έρχονται. Ωριμότητα που έχει επίκεντρο όχι τις εκλογικές ανησυχίες ή αυταπάτες που ο καθείς κουβαλάει, αλλά το πώς θα στηθεί μαζική ανατρεπτική γραμμή άμυνας απέναντι στο σύστημα.

Συντονισμός με ανοικτές διαδικασίες και καθαρά μέτωπα πάλης που θα εμπνεύσει την εμπιστοσύνη των μαζών είναι το ζητούμενο σήμερα κι εκεί απευθύνεται η πρόταση.

Εξάρχεια-Στρέφη Μόνιμη η αστυνομική παρουσία, οι προκλήσεις και η καταστολή!

Καθημερινά και μόνιμα, απ' το πρωί ως το βράδυ, έχουν στρατοπεδεύσει οι δυνάμεις των ΜΑΤ, κλούβες, ασφαλίτες, Ομάδες ΔΙΑΣ και η Αύρα στην πλατεία Εξαρχείων και ευρύτερα στο κέντρο της Αθήνας. Στόχος, η επιβολή της δημιουργίας Σταθμού του Μετρό πάνω στην Πλατεία Εξαρχείων και των σχεδίων της λεγόμενης «ανάπλασης» του Λόφου του Στρέφη, αλλά και «ευκαιρία» για συνολικότερη τρομοκρατία του λαού. Και το τι θ' αφήσει βέβαια αυτή η κατάσταση στο μέλλον δεν είναι κάτι που μπορεί να «προσπεραστεί». Η διέλευση στο χώρο και στο θεατράκι του Λόφου απαγορεύεται γιατί «θεωρείται» εργοτάξιο, οι προσαγωγές και το ξύλο αποτελούν τον μόνιμο τρόπο αντιμετώπισης κάθε διαμαρτυρίας κατοίκων (είτε για τα Εξάρχεια είτε για τον Στρέφη), ενώ δεν λείπουν και οι ωμές προκλήσεις στα δημοκρατικά αισθήματα αλλά και στα στοιχειώδη δικαιώματα του λαού, των εργαζόμενων και της νεολαίας, ακόμα και να κινούνται στις καθημερινές δραστηριότητες στη γειτονιά τους. Πόσο μάλλον να αντιδρούν στις αστυνομικές προκλήσεις.

Έτσι, την Τρίτη 4/10 ένας πατέρας δύο μικρών κοριτσιών που βρίσκονταν στο γήπεδο του μπάσκετ του Στρέφη, απέναντι απ' το δημοτικό σχολείο των παιδιών, ξυλοκοπήθηκε άγρια από αστυνομικούς των ΜΑΤ μπροστά στα παιδιά του και σε κατοίκους που διαμαρτύρονταν, ενώ δέχτηκε και φυσουριά δακρυγόνου στο πρόσωπο, γιατί υπερασπίστηκε μια κοπέλα απέναντι στις αστυνομικές προκλήσεις. Τον συνέλαβαν, μάλιστα, και τον παρέπεμψαν σε δίκη με κατηγορίες για «αντίσταση κατά της αρχής, βία κατά υπαλλήλου και απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης»!!! Σχετική καταγγελία έβγαλε και ο Σύλλογος Γονέων του 3ου Δημοτικού Σχολείου.

Μια μέρα πριν, τα ΜΑΤ ξυλοκοπούσαν διαδηλωτές κι έναν αμερικανό φωτορεπόρτερ που κάλυπτε τη διαδήλωση και αποκάλυπτε την αστυνομική βία. Την Κυριακή 10/10, τα ΜΑΤ παρεμπόδισαν μέλη της δημοτικής παράταξης «Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα» να πραγματοποιήσουν συνέλευση στο θεατράκι του Λόφου του Στρέφη. Αναδεικνύεται έτσι με πολύ έντονο τρόπο η πλευρά της κρατικής τρομοκρατίας, των απαγορεύσεων, της καταστολής, των συλλήψεων, της ποινικοποίησης των κινητοποιήσεων και όσων αντιδρούν, της αστυνομοκρατίας μέσα στην ίδια την καθημερινότητα των κατοίκων, των νέων ανθρώπων, των εργαζόμενων. Εκτός απ' την πλευρά της εμπορευματοποίησης, της τσιμεντοποίησης, της κερδοφορίας, αλλά και της απαλλαγής από «ενοχλητικές» (επιεικώς) καταστάσεις διάδοσης ιδεών, που δεν είναι στις συστημικές «προδιαγραφές». Μια κατάσταση που πρέπει να αντιμετωπιστεί από τον ίδιο τον «αποδέκτη», το λαό.

Τραμπούκικη επίθεση 15 νεοναζί σε μέλη του ΣΕΚ και της ΚΕΕΡΦΑ στο Μαρούσι

Την Πέμπτη 6 Οκτώβρη, μια ομάδα από 15 νεοναζί επιτέθηκε έξω απ' το κατει-

δημοκρατικά δικαιώματα

Δίκη Χρυσής Αυγής στο Εφετείο

Αλωνίζουν και προκαλούν οι νεοναζί μέσα στην αίθουσα των αστικών δικαστηρίων!

Με περισσή «άνεση», τσαμπουκά και προκλήσεις δικάζονται σε δεύτερο βαθμό στο Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων οι νεοναζί της Χρυσής Αυγής που είχαν καταδικαστεί πρωτόδικα, δύο χρόνια πριν, τον Οκτώβρη του '20. Μια «άνεση» που τους δίνει η ίδια η «γραμμή» του αστικού δικαστικού συστήματος, αλλά και η «επίσημη» πολιτική του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, που φασιστικοποιείται μέρα με τη μέρα. Μπορεί να μην έγινε δεκτή η ένσταση που άσκησε ο Κασιδιάρης, ο Λαγός κι οι άλλοι καταδικασμένοι στην έφεση του εισαγγελέα Κωσταρέλλου, που ζητούσε αυστηρότερες ποινές για τους καταδικασθέντες για «διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης», για την απόπειρα δολοφονίας του Αιγύπτιου αλιεργάτη (γιατί -ακόμα- υπάρχουν και προσχήματα), η στάση όμως των πρωτοπαλίκων του νεοναζισμού, των συμπαραστατών τους αλλά και της επίσημης δικαστικής αρχής είναι χαρακτηριστικές. Έτσι, στη δίκη αυτή, που είχε διακοπεί για 2 μήνες το καλοκαίρι, οι οπαδοί της Χρυσής Αυγής κατέλαμβαναν σχεδόν όλες τις θέσεις του ακροατηρίου της δικαστικής αίθουσας, χαιρετούσαν φασιστικά, χειροκροτούσαν στην εμφάνιση του Κασιδιάρη και του Λαγού, τράβαγαν φωτογραφίες και βίντεο, ενώ κραύγαζαν συνθήματα υπέρ τους, ανενόχλητοι. Έφταναν μάλιστα να προκαλούν τους αντιφασίστες που βρέθηκαν μέσα στην αίθουσα και ανταπέδιδαν με συνθήματα.

Ο γνωστός «υμνητής του εθνικοσοσιαλισμού» Κωνσταντίνος Πλεύρης, συνήγορος του Λαγού, χαιρέτησε κι αυτός φασιστικά μέσα στο δικαστήριο, προκαλώντας όχι μόνο τη Μάγδα Φύσσα, τη μάνα του δολοφονημένου Παύλου, αλλά ολόκληρο το λαό μας και την ιστορία του. Ενώ η πρόεδρος του δικαστηρίου και η έδρα δήλωναν, τις επόμενες μέρες, πως... «δεν το κατάλαβαν»! Και ο γιος Πλεύρης (υπουργός, βλέπετε) όψιμα «κατάδικαζε».

Οι προκλήσεις όμως συνεχίστηκαν και από την επίσημη δικαστική Αρχή. Έτσι η πρόεδρος του δικαστηρίου αποκάλυψε τη Μάγδα Φύσσα «μη αυτόπτη μάρτυρα, που λέει τα ίδια και τα ίδια»! Το αστικό δικαστήριο «ενοχλείται», λοιπόν, απ' την... επανάληψη της αλήθειας για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και για τη συνολικότερη αντιλαϊκή δράση της Χρυσής Αυγής. Ενώ, ταυτόχρονα, δεν κρύβεται η πρόθεση να βρεθούν ελαφρυντικά στους νεοναζί δολοφόνους, πολλοί απ' τους οποίους έχουν ήδη αποφυλακιστεί, και να πέσουν ακόμα πιο μαλακά τα ενεργούμενα του συστήματός τους. Ήδη αυτοί έχουν ασκήσει έφεση για μείωση των ποινών τους ή και για αθώωση!

Η λαϊκή αντιφασιστική πάλη αποτελεί τον μοναδικό παράγοντα που μπορεί να απαιτήσει και να κερδίσει την παραδειγματική τους τιμωρία, αλλά κυρίως να συμβάλει στη συγκρότηση μαζικού κινήματος, που μπορεί να μπει φραγμός στα κάθε είδους νεοναζιστικά, αντιδραστικά και αντιλαϊκά μορφώματα και στη φασιστικοποίηση της πολιτικής του συστήματος.

λημμένο Ιο ΕΠΑΛ Μαρουσίου σε μέλη του ΣΕΚ και της ΚΕΕΡΦΑ που μοίραζαν προκηρύξεις, καλώντας σε συμμετοχή στη συγκέντρωση της Παρασκευής στο Εφετείο για τη δίκη σε δεύτερο βαθμό της Χρυσής Αυγής. Φωνάζοντας «Χρυσή Αυγή, ρε», «Ελλάδα μόνο» και «γαμώ την ΚΝΕ», χτύπησαν την Αφροδίτη Φράγκου, δημοσιογράφο της «Εργατικής Αλληλεγγύης» και δημοτικό σύμβουλο, κι έναν ακόμα νεολαίο στο πρόσωπο. Είναι η ίδια η κυρίαρχη πολιτική, η πολιτική της φτώχειας, της ανεργίας, της κρατικής τρομοκρατίας, που δίνει αέρα στα πανιά των κάθε είδους φασιστοειδών να τραμπουκίζουν και να τρομοκρατούν ανενόχλητοι. Στοχοποιώντας όχι μόνο όσους αναφέρονται στην Αριστερά, αλλά και τη νεολαία και τους χώρους της.

Κύθηρα-Λέσβος

Νέα «ναυάγια» - εγκλήματα απέναντι στους πρόσφυγες!

Έγκλημα διαρκείας ενάντια στους λαούς με θύτη το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα, τους κάθε είδους εκμεταλλευτές και τις κυβερνήσεις θα μπορούσε να ονομαστεί το ατελείωτο δράμα των ξεριζωμένων λαών, των προσφύγων. Αυτό το σύστημα και οι πολιτικές του είναι που τους ξεριζώνουν απ' τις χώρες τους, που τους εξαθλιώνουν, που τους οδηγούν στην απελπισία και στο θάνατο. Πρόσφατες σοκαριστικές «εικόνες», αυτές απ' τη Λέσβο και τα Κύθηρα την Πέμπτη 6/10. Στη Λέσβο, 16 νέες αφρικανές γυναίκες κι ένα παιδί έχαναν τη ζωή τους στα ανοικτά της Θέρμης, στο Πεταλίδι, μετά τη βύθιση λέμβου με 40 πρόσφυγες, που είχε ξεκινήσει απ' το Αϊβαλί. Άλλες διασώθηκαν και μεταφέρθηκαν στο Νοσοκομείο Μυτιλήνης.

Στο Διακόφτι των Κυθήρων, ιστοφόρο με πρόσφυγες και μετανάστες απ' το Ιράκ, το Ιράν και το Αφγανιστάν προσέκρουσε σε βραχώδη περιοχή. Πολλοί έχασαν τη ζωή τους... Οι απλοί άνθρωποι του νησιού, για άλλη μια φορά, έδειξαν πραγματική στάση αλληλεγγύης και στήριξης κι ένας ιδιοκτήτης γερανού τίμησε την ύπαρξή του με τη ζωτική βοήθεια που πρόσφερε, σώζοντας 80 πρόσφυγες, για να μπορέσουν ν' ανέβουν τον απόκρημνο βράχο μέσα στο σκοτάδι και στα κύματα. Κι όλα αυτά την ίδια ώρα που οι κυβερνήσεις Ελλάδας και Τουρκίας έχουν κάνει τους πρόσφυγες «μπαλάκι», εργαλειοποιώντας τους. Που η ελληνική κυβέρνηση συνεχίζει τις «επαναπροωθήσεις» και τη δημιουργία του «αδιαπέραστου» φράχτη στον Έβρο, που δεν «πέφτει ούτε με άρμα»... Που τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της ΕΕ χύνουν υποκριτικά κροκοδείλια δάκρυα για όλους αυτούς που, όταν δεν τους εκμεταλλεύονται αιματηρά, τους θεωρούν «περιττό βαρίδι»... Γι' αυτό, ας αφήσουν στην άκρη τις υποκρισίες τόσο οι ξένοι όσο και οι ντόπιοι εκμεταλλευτές αλλά και η κυβέρνηση, που μιλά για «ανθρωπιά» απέναντι στους πρόσφυγες. Ας αφήσει τα «μπαράβια» ο Μητσοτάκης για τη διάσωση, όταν λίγο καιρό πριν αμφισβητούσε ακόμα και το θάνατο του μικρού κοριτσιού στον Έβρο. Αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ, με τις υποκριτικές καταγγελίες του, όταν, ως κυβέρνηση, ήταν ένας απ' τους θιασώτες της αντι-προσφυγικής συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας ή της απομόνωσης τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Νέος Σωφρονιστικός Κώδικας

Συρρικνώνονται τα δικαιώματα των κρατούμενων

Έχει κατατεθεί προς διαβούλευση και αναμένεται να ψηφιστεί άμεσα το νομοσχέδιο του υπ. Προστασίας του Πολίτη με τίτλο «Αναμόρφωση και εκσυγχρονισμός του Σωφρονιστικού Κώδικα». Στόχος της κυβέρνησης η περιστολή/κατάργηση βασικών δικαιωμάτων των κρατούμενων, σε συνέχεια προηγούμενων τροποποιήσεων που είχαν ήδη περιορίσει το δικαίωμα στην τακτική άδεια και τη μεταγωγή στις αγροτικές φυλακές (ν. 4760/2020). Όλα αυτά, τη στιγμή που η Επιτροπή του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη των Βασανιστηρίων (CPT) προαναγγέλλει την έκδοση δημόσιας δήλωσης σε βάρος της Ελλάδας για την κατάσταση των φυλακών...

Επαναφορά δια της πλαγίας οδού των φυλακών τύπου Γ

Το νομοσχέδιο προβλέπει την κράτηση σε «ειδικούς» χώρους εντός των φυλακών, για «ειδικές» κατηγορίες κρατούμενων, στους οποίους θα υπάρχει «ειδική» μεταχείριση: κράτηση «ιδιαίτερα επικινδύνων» κρατούμενων σε σωφρονιστικά καταστήματα αυξημένης ασφάλειας, επανακαθορισμός των προϋποθέσεων δημιουργίας και των όρων λειτουργίας αυτοτελών σωφρονιστικών καταστημάτων νεαρών κρατούμενων ή αυτοτελών τμημάτων κράτησης χωρίς επικοινωνία με τα άλλα συγκροτήματα Κράτησης Ενηλίκων, διαχωρισμός των φυλακών ανάλογα με το είδος και τη βαρύτητα

των αδικημάτων και δυνατότητα ίδρυσης νέων κατηγοριών σωφρονιστικών καταστημάτων, πέραν των υφισταμένων.

Συρρίκνωση - κατάργηση του θεσμού χορήγησης αδειών

Στις προϋποθέσεις χορήγησης τακτικών αδειών προβλέπεται ο διαχωρισμός των αδικημάτων ανάλογα με την επικινδυνότητα και τη βαρύτητά τους και νομοθετούνται αυστηρότερα χρονικά όρια έκτισης για τη θεμελίωση δικαιώματος σε τακτική άδεια. Έτσι, όσον αφορά τους καταδικασθέντες σε ποινή κάθειρξης για μια σειρά από εγκλήματα (τρομοκρατία, εσχάτη προδοσία, εμπόριο ναρκωτικών, κ.λπ.) η κυβέρνηση καταργεί εντελώς τον θεσμό της άδειας, ενώ για όσους έχουν καταδικαστεί σε ισόβια θεσπίζει το δικαίωμα αίτησης στα 12 χρόνια, από τα 10 που ήταν μέχρι σήμερα. Οι δε πολυίσοβιτες, σύμφωνα με τον νέο κώδικα, θα έχουν δικαίωμα να αιτηθούν άδεια όταν συμπληρώσουν τα 22 χρόνια εγκλεισμού, δηλαδή 3 χρόνια πριν τη συμπλήρωση του ορίου κράτησής τους (τα 25 έτη για την υφ' όρον απόλυση), από τα 12 που ήταν μέχρι σήμερα! Η ρύθμιση αυτή είναι ξεκάθαρα φωτογραφική για τον Κουφοντίνα, ο οποίος βρίσκεται στον 20ο χρόνο κράτησής του και αφού στερήθηκε του δικαιώματος στην αίτηση αποφυλάκισης, επιδιώκεται να στερηθεί και των αδειών, έστω για τα επόμενα δύο χρόνια.

Παράλληλα, δυσχεραίνεται σημαντικά η λήψη εκπαιδευτικής άδειας, καθώς προστίθενται επιπλέον προϋποθέσεις για τη χορήγησή της. Συγκεκριμένα, στον ισχύοντα Σωφρονιστικό Κώδικα για την χορήγηση της άδειας «αρκούσε» η προϋπόθεση ότι δεν υπάρχει κίνδυνος τελέσεως, κατά τη διάρκεια της άδειας, νέων εγκλημάτων (είδαμε την εφαρμογή της πάνω στον κρατούμενο φοιτητή Β. Δημάκη). Πλέον, οι προϋποθέσεις χορήγησής της εξισώνονται με τις ήδη αυστηροποιημένες της τακτικής άδειας, αφού για τη χορήγησή της, πέραν της ως άνω προϋπόθεσης, απαιτείται η παραμονή των κρατούμενων σε σωφρονιστικό κατάστημα για ορισμένο ελάχιστο χρονικό διάστημα, η ανυπαρξία άλλης εκκρεμής ποινικής-πειθαρχικής διαδικασίας και η εκτίμηση ότι δεν συντρέχουν λόγοι που δικαιολογούν την προσδοκία ότι υπάρχει «κίνδυνος φυγής ή κακής χρήσης της άδειας». Επίσης, καθορίζονται περιπτώσεις ανάκλησης της ήδη χορηγηθείσας άδειας, αν ο αδειούχος... τιμωρηθεί για πειθαρχικό παράπτωμα/ η συνέχισή της δημιουργεί «σοβαρές υπονομιες για τέλεση νέων εγκλημάτων»/ ο κρατούμενος κάνει «κακή χρήση της άδειας».

Περιορισμός της επικοινωνίας - «απελευθέρωση» της διεξαγωγής μεταγωγών

Τέλος, ορίζεται η δυνατότητα του Συμβουλίου της Φυλακής να περιορίσει

την τηλεφωνική επικοινωνία του κρατούμενου όταν... προκύπτει βάσιμος κίνδυνος διατάραξης ή σχεδιασμού αξιόπινων πράξεων μέσα ή έξω από τη φυλακή. Την ίδια στιγμή, προστίθενται νέοι λόγοι μεταγωγής που σχετίζονται με την «ομαλή λειτουργία του καταστήματος», ύστερα από πρόταση του Συμβουλίου Φυλακής και σε εξαιρετικές περιπτώσεις με απόφαση του ίδιου του Γ.Γ. Αντεγκληματικής Πολιτικής. Και στις δύο περιπτώσεις, τα δικαιώματα των κρατούμενων περιστέλλονται κατά την κρίση του αρμόδιου οργάνου, υπό την απόλυτη διακριτική ευχέρειά του.

Σε μία περίοδο που η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής εντείνεται, οι προτεινόμενες τροποποιήσεις ξεσκεπάζουν το «κράτος δικαίου» και την «κατ' ευφημισμό» σωφρονιστική νομοθεσία του, που στηρίζεται στην καταστολή των κρατούμενων. Ιδίως πρέπει να τονιστεί η επικινδυνότητα της αυθαίρετης γενικής εξαίρεσης κατηγοριών καταδικασθέντων από την απόλυση βασικών δικαιωμάτων, καθώς αφενός ανοίγει τη συζήτηση για την διεύρυνση των εν λόγω κατηγοριών, στοχοποιώντας ανοικτά τις αριστερές-κομμουνιστικές οργανώσεις, αφετέρου αποτελεί χτύπημα συνολικά στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες. Γι' αυτό, είναι αναγκαία η υπεράσπιση των δικαιωμάτων όλων των κρατούμενων για αξιοπρεπείς όρους κράτησης, προστασία της υγείας, άδειες, δυνατότητα εργασίας, εκπαίδευση κ.λπ., με αντίστοιχες υποδομές και δυνατότητα επανένταξης.

Ένα σχόλιο με αφορμή την υπόθεση του κοριτσιού στον Κολωνό

Παρακολουθώντας τις παρουσιάσεις για την υπόθεση του κοριτσιού στο Κολωνό που βιάστηκε και πουλιόταν σε άλλους βιαστές γεννιούνται κάποιες «απορίες».

Πήγαν κάποιοι "πελάτες"- βιαστές, λένε τα ρεπορτάζ, και διαπίστωναν ότι το κορίτσι δεν ήταν 16 χρόνων, όπως παρουσιάζονταν, αλλά αρκετά μικρότερη και αποχωρούσαν. Δηλαδή για να καταλάβουμε! Αν ήταν 16 (17, 18, 20, 21, 41...) και πάνω, θα δικαιολογούνταν ο βιασμός με πληρωμή στον νταβατζή; Εντυπωσιακές, μάλιστα, είναι και οι... επισημάνσεις προς τους αποχωρήσαντες γιατί δεν κατήγγειλαν ότι ήταν μικρότερη απ' ότι τους υποσχέθηκαν!!! Υπάρχει κάποια ηλικία όπου η εκπόρνευση, η σεξουαλική εκμετάλλευση της γυναίκας δικαιολογείται και δεν θεωρείται βιασμός; Που θεωρείται θεμιτή και φυσιολογική; Με βάση τι; Τη λογική περί του αναγκαίου για την κοινωνία "αρχαιότερου επαγγέλματος"; Τη λογική ότι δήθεν μια ενήλικη γυναίκα μπορεί και να γίνει πόρνη συνειδητά, με τη "θέλησή" της; Τι ακριβώς; Γιατί το να πληρώσει κάποιος για να "βρεθεί" με μια 12χρονη θεωρείται βιασμός, ενώ με μια 16χρονη και πάνω θεωρείται κάτι άλλο; Επειδή το λέει κάποιος νόμος;

Από την άλλη, κάνει εντύπωση η όχι μόνο συστημική, αλλά και απ' τ' αριστερά αγωνία να μην συσχετιστεί ο βιαστής με τη Νέα Δημοκρατία, με τη θρησκεία, με ό,τι άλλο συστημικό. Το γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια μαζεύτηκαν πολλά τέτοια, μάλλον τυχαία είναι! Εντυπωσιακός ο τονισμός ότι τέτοιοι τύποι δεν έχουν χρώμα, θρησκεία, κόμμα, εθνικότητα κ.λπ. Ότι είναι απλά σκουλήκια που δεν έχουν τάξη, πολιτική και ιδεολογική άποψη, φιλοσοφία ζωής, θρησκεία, που είναι κάτι το ουδέτερο γενικώς! Και το σύστημα, στο οποίο τα πάντα είναι προς εκμετάλλευση, όπου ο άνθρωπος θεωρείται χρήσιμος από τη μέρα που θα γεννηθεί μέχρι και που θα πεθάνει μόνο για κάθε είδους εκμετάλλευση, δεν έχει χρώμα, κόμμα, θρησκείες;

Αυτό δεν είναι που γεννά τις πολιτικές, τις θρη-

σκείες άρα και τους αντίστοιχους φορείς που φροντίζουν μια χαρά και για τη θέση της γυναίκας στα πλαίσιά του; Η αμοιβαία αυτή σχέση μεταξύ κομμάτων, θρησκειών και συστήματος εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο δεν χρωματίζει τίποτα; Οι αντιλήψεις τους, οι αξίες τους, η άποψή τους για τον άνθρωπο, τον άνδρα, τη γυναίκα, τα παιδιά του λαού δεν είναι που γεννάνε τέτοια τέρατα;

Αυτό το σύστημα, άρα και τα κόμματά του και η θρησκεία του, που λειτούργησε την κοπέλα που κατήγγειλε τον βιασμό της από γόνο εκλεκτό, κουκουλώνοντας την υπόθεση γρήγορα γρήγορα και χωρίς προσχήματα. Που ξεφτίλισε αγόρια που αποδεδειγμένα βιάστηκαν από μεγάλο πολιτιστικό παράγοντα, αφήνοντάς τον ελεύθερο. Που συγκάλυψε κομματικό στέλεχος για ανάλογες πρακτικές στο όχι και τόσο μακρινό παρελθόν ή για καταγγελίες (που δεν πρόλαβαν καλά καλά να βγουν πλατιά στη δημοσιότητα πόσο μάλλον να διερευνηθούν και μάλιστα με απειλές του ίδιου από τον ραδιοφωνικό αέρα προς τις καταγγέλλουσες) για μεγαλοδημοσιογράφο πρόσφατα. Αυτό το σύστημα, λοιπόν, μπορεί να μείνει στο απυρόβλητο, δεν έχει ευθύνες για τύπους σαν και αυτόν για τον οποίο ακούμε σήμερα όλη μέρα; Δεν έχει όνομα το σύστημα που όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και παγκόσμια, εκμεταλλεύεται όχι μόνο εργασιακά, αλλά και σεξουαλικά, διαφημίζοντάς το κιόλας, παιδιά σε διάφορες χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Λ. Αμερικής; (Στην πολιτισμένη Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική, αυτό το τελευταίο γίνεται πιο ραφινάτα. Παιδιά σε αυτή την περίπτωση θεωρούνται τα κάτω από τα 15, τα άνω είναι άλλη υπόθεση. Άλλωστε μετράνε και στους δείκτες ανεργίας της Ε.Ε. και της Ελλάδας τα 15χρονα).

Κατανοητή η ευαισθησία όταν πρόκειται για ένα παιδί. Να μη γίνει, όμως, αυτή η ευαισθησία όχημα για να δικαιολογηθούν, για να φαίνονται φυσιολογικές ή έστω λιγότερο αποκρουστικές άλλες καταστάσεις, πολύ περισσότερο το ίδιο το σύστημα!

Θεσσαλονίκη, υπόθεση Χρυσόχου

Η Ιστορία δεν δικάζεται

Τη Δευτέρα 10 Οκτωβρίου εκδικάστηκε στο Πολυμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης η αγωγή που κατέθεσαν οι απόγονοι του στρατηγού Αθανασίου Χρυσόχου, φρούραρχου Θεσσαλονίκης και Γενικού Διοικητή Μακεδονίας στη γερμανική Κατοχή. Οι ενάγοντες μήνυσαν μέλη του Συλλόγου Φυλακισθέντων Εξορισθέντων Αντιστασιακών 1967-1974 (ΣΦΕΑ) για «προσβολή μνήμης νεκρού». Τα αξιώματα που κατείχε επί ναζιστικής Κατοχής ο Χρυσόχου είναι χαρακτηριστικά για το είδος των υπηρεσιών που προσέφερε εκείνη τη μαύρη, ζοφερή και επικίνδυνη εποχή. Η ονοματοδοσία δρόμου της πόλης μας με το όνομα του Χρυσόχου πραγματοποιήθηκε επί χούντας κι αυτό τα λέει όλα. Η μετονομασία της οδού σε «Αλμπέρτου Ναρ» με απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου ήρθε να αποκαταστήσει την ιστορική μνήμη, όμως το γενικότερο κι ολοένα εντεινόμενο αντιδημοκρατικό κλίμα και η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής των τελευταίων ετών επέτρεψαν σειρά ενεργειών που θυμίζουν μετεμφυλιακές τακτικές.

Σειρά μεθοδεύσεων ξεκίνησαν με την αγωγή αυτή των απογόνων του Χρυσόχου. Τη σκυτάλη της υποστήριξης του «πατριωτικού» έργου του στρατηγού πήραν οι κοινοτικοί σύμβουλοι του Ε' Δημοτικού Διαμερίσματος, που πρόλαβαν με απόφασή τους να ψηφίσουν υπέρ της διατήρησης της παλιάς ονομασίας της οδού και το Διοικητικό Εφετείο της πόλης που αναίρεσε την απόφαση του Δήμου Θεσσαλονίκης του 2018 για τη μετονομασία σε οδό «Αλμπέρτου Ναρ». Παρ' όλη την αίτηση των εναγόμενων για αναβολή της δίκης γιατί εκκρεμεί προσφυγή τους στο Συμβούλιο της Επικρατείας για την ακύρωση της απόφασης του Διοικητικού Εφετείου, η υπόθεση εκδικάστηκε κι αναμένεται η απόφαση του δικαστηρίου. Παράλληλα με τη δίκη πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από τα δικαστήρια από μέλη του ΣΦΕΑ κι άλλους αντιφασίστες.

Η αποκατάσταση, υπεράσπιση και διατήρηση της αντιφασιστικής μνήμης της πόλης μας εναπόκειται στο δικό μας συλλογικό ιστορικό καθήκον και αποτελεί καθήκον όλων των προοδευτικών πολιτών.

Κινητοποιήσεις στο ΓΝΑ «Γ.Γεννηματάς» Στις 20 Οκτώβρη οι υγειονομικοί πρέπει να βρεθούν μαζικά στους δρόμους

Πολλά και σοβαρά προβλήματα παρουσιάζονται το τελευταίο διάστημα στη λειτουργία του νοσοκομείου ΓΝΑ «Γ.Γεννηματάς». Οι χρόνιες ελλείψεις προσωπικού επιδεινώθηκαν με τις αναστολές, τις συνταξιοδοτήσεις και τις άδειες covid, με αποτέλεσμα, αν και συγχωνεύτηκαν κλινικές όπως κάθε καλοκαίρι, να μη βγαίνει το πρόγραμμα.

Έτσι περιορίστηκαν οι μέρες άδειας, τα ρεπό που μπορούσε να πάρει κανείς κάποιες βδομάδες, συνάδερφοι αλλάζανε τμήμα ή και νοσοκομείο για να καλύπτουν προσωρινά τρύπες και οι γιατροί υπερεφημέρευαν με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την ασφάλεια των αρρώστων αλλά και τη δική τους σωματική και ψυχική υγεία.

Σ' αυτό το πλαίσιο, οι ειδικευόμενοι των τριών παθολογικών κλινικών, που είχαν και το πιο έντονο πρόβλημα, έθεσαν ζήτημα άρνησης των εφημεριών που ξεπερνούν το όριο που βάζει ο νόμος. Στη συνάντηση που είχαν με το διοικητή του νοσοκομείου έμαθαν πως, για τη διοίκηση και προφανώς και για το υπουργείο, το πρόβλημα δεν είναι ότι οι γιατροί είναι λίγοι (ούτε καν όσοι προβλέπει ο οργανισμός, που λαμβάνει υπ' όψη μόνο το ονομαστικό πλήθος των κρεβατιών κάθε κλινικής, όχι όσους νοσηλεύονται σε ράντζα ή σε άλλα τμήματα αλλά κουράρονται επίσης απ' τους γιατρούς της κλινικής). Το πρόβλημα είναι ότι οι ασθενείς που «προτιμούν» το νοσοκομείο είναι «πολλοί». Κάτι σαν προσωπική ευθύνη κι εδώ, αφού οι άρρωστοι δεν συνεννοούνται για το πού να πάνε και κάποια νοσοκομεία τα γεμίζουν

με ράντζα ενώ άλλα τα αφήνουν άδεια...

Παρ' όλο που το υπουργείο θα μπορούσε σε μηδέν χρόνο να λύσει το πρόβλημα προσλαμβάνοντας ειδικευμένους απ' τη λίστα που ήδη υπάρχει, προτίμησε να πιέζει άλλους ειδικευμένους του λεγόμενου «ευρύτερου παθολογικού τομέα» (ενδοκρινολόγους, αιματολόγους κ.ά.) να κάνουν αυτοί τις πρόσθετες εφημερίες των παθολόγων, δημιουργώντας έτσι πρόβλημα στα δικά τους τμήματα και στους δικούς τους ασθενείς.

Μετά τη συνάντηση με το διοικητή, οι περίπου 45 υγειονομικοί που υπέγραψαν το κείμενο που εξηγεί την κατάσταση δώσανε συνέντευξη τύπου. Συμπράσταση δήλωσε η πλειοψηφία του Δ.Σ. του συλλόγου εργαζόμενων. Η κ. Παγώνη, απ' την άλλη, πρόεδρος της ΕΙΝΑΠ και διευθύντρια της μιας παθολογικής κλινικής του νοσοκομείου, δήλωσε -ούτε λίγο ούτε πολύ- ότι το πρόβλημα δεν είναι τόσο έντονο και ότι παρασύρθηκαν όσοι υπέγραψαν.

Λίγες μέρες μετά, έγινε μια μαζική γενική συνέλευση που επίσης στήριξε τους γιατρούς αυτούς κι αποφάσισε, εκτός των άλλων, παράσταση διαμαρτυρίας τη μέρα που θα ερχόταν ο υπουργός

να εγκαινιάσει το νέο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών, δωρεά γνωστού ιδρύματος, γιατί είναι γνωστό ότι το κράτος δεν πετάει λεφτά σε τέτοια πράγματα.

Η παράσταση διαμαρτυρίας, στις 12 Οκτώβρη έξω απ' το ΤΕΠ, ήταν μαζική και πετυχημένη. Η σχετική φιέστα που είχε προετοιμάσει η διοίκηση, πιέζοντας προϊστάμενους κι εργαζόμενους να πάνε προκειμένου, μαζί με τους εκτός νοσοκομείου καλεσμένους, να «φαινούνται πολλοί», συνοδεύτηκε από την παρουσία δυνάμεων της αστυνομίας απ' την αρχή. Στάθηκαν σε απόσταση μισού μέτρου απ' τους συγκεντρωμένους εργαζόμενους και το πανό τους, ενώ εμφανίστηκαν και ΜΑΤ, που έφυγαν μετά τις διαμαρτυρίες. Παρά την τρομοκρατία, που εναλλασσόταν με νουθεσίες του υπουργού, της υφυπουργού και άλλων επίσημων ότι «σήμερα είναι γιορτή» και «να αφήσουμε να τελειώσει η τελετή και είναι πρόθυμοι ν' ακούσουν μετά τα προβλήματά μας», οι εργαζόμενοι του νοσοκομείου φώναζαν διαρκώς συνθήματα. Όταν δεν τους επιτράπηκε η είσοδος, καθώς οι επίσημοι κι οι καλεσμένοι τους επιθεωρούσαν τους χώρους των νέων ΤΕΠ (με διάφορες ελλείψεις εξαρ-

χής), οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε πορεία μέσα στο νοσοκομείο και κάλεσαν σε μαζική συμμετοχή τόσο στην κινητοποίηση των ΠΟΕΔΗΝ-ΟΕΝΓΕ στις 20 Οκτώβρη όσο και στην πανεργατική απεργία στις 9 Νοέμβρη.

Η κατάσταση στο ΓΝΑ «Γ.Γεννηματάς» δεν διαφέρει πολύ από τα υπόλοιπα νοσοκομεία, τόσο σε ό,τι αφορά την ένταση των προβλημάτων όσο και τη διάθεση των εργαζόμενων να σταματήσουν να περιμένουν λύσεις «εξ ουρανού» και να κάνουν κάποια μικρά ή μεγαλύτερα αγωνιστικά βήματα. Οι αντίστοιχες κινητοποιήσεις στα νοσοκομεία παιδών το προηγούμενο διάστημα, με βάση τις τεράστιες λίστες αναμονής στα χειρουργεία λόγω έλλειψης αναισθησιολόγων, πέτυχαν να προκληθούν κάποιες θέσεις.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες του κλάδου, απ' την πλευρά τους, ούτε θέλουν ούτε μπορούν να συμβάλουν, καθώς συνεχίζουν να σπέρνουν απογοήτευση και ηττοπάθεια. Αντίστοιχες αντιλήψεις και χαρακτηριστικά κυριαρχούν και στα περισσότερα πρωτοβάθμια σωματεία. Παρ' όλα αυτά, η δυνατότητα των εργαζόμενων να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να οργανωθούν και ν' αναζητήσουν αγωνιστική διέξοδο υπάρχει. Η εμπειρία δείχνει ότι, με τους εργαζόμενους σε κίνηση, ακόμα κι αυτές οι κινητοποιήσεις που προκηρύσσονται υπονομευμένες απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες μπορούν να ενισχύσουν και να διευρύνουν την κίνηση των εργαζόμενων, όταν αυτή ξεκινήσει. Γι' αυτό και έχει σημασία να παλευτεί η μαζικοποίησή τους κι η συμμετοχή των εργαζόμενων των νοσοκομείων σ' αυτές.

Στόχος της κυβέρνησης είναι να περιορίσει την πρόσβαση των πολιτών στα νοσοκομεία, να βάλει λουκέτα, να διαλύσει τα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών. Λαός και εργαζόμενοι, με τους αγώνες τους, μπορούν και πρέπει να μην επιτρέψουν οι σχεδιασμοί της κυβέρνησης και του συστήματος να γίνουν πραγματικότητα.

Το λιανεμπόριο στη Θεσσαλονίκη δείχνει τον τρόπο προσαρμογής των εργαζομένων

Με χαντακωμένους τους μισθούς και τις συντάξεις, ο λαός κι οι εργαζόμενοι τρέμουν μπροστά σ' αυτό που έρχεται. Ο λόγος βέβαια για την επιδρομή της ακρίβειας, τις αυξήσεις των τιμών σ' όλα τα βασικά για τη διαβίωση είδη και υπηρεσίες, με μισθούς που ούτε μπόρεσαν αλλά ούτε και θα μπορέσουν να καλύψουν το κόστος της ζωής. Απ' τα κυβερνητικά στόματα και τους κολασούζους τους διαρκώς παροτρύνουν τους πάντες σε «προσαρμογή» στις νέες δύσκολες συνθήκες. Δεν προσαρμόζονται όμως όλοι με τον ίδιο τρόπο. Για κάποιους το μερίδιο της ύφεσης είναι μεγαλύτερο κι αυτοί δεν είναι άλλοι από τις εργαζόμενες μάζες.

Το «προσαρμογή ή θάνατος» έχει ταξικό περιεχόμενο και αφορά μόνο τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αυτά δηλαδή που δεν έχουν εξασφαλισμένες τις γενναίες φοροαπαλλαγές, που δεν συνεχίζουν να κερδοφορούν την ώρα που

ολόκληρος ο πλανήτης βυθίζεται στη φτώχεια και τους πολέμους, που αναγκάζονται να επιβιώσουν με τα ψίχουλα που βαπτίζει επιδόματα η κυβέρνηση και τους μισθούς που εξαφανίζονται το πρώτο δεκαήμερο του μήνα. Άλλωστε, στη συλλογική μνήμη του λαού μας είναι αποτυπωμένο πως εκείνον το χειμώνα του 1942, κάποιοι πέρασαν καλά πατώντας κυριολεκτικά επί πτωμάτων. Όπως και τότε έτσι και σήμερα, το κεφάλαιο θα κάνει ό,τι περνάει απ' το χέρι του για να γλυτώσει τα κέρδη του από την κρίση και την ύφεση που το ίδιο δημιούργησε.

Χωρίς να περιμένουν κάποιο κυβερνητικό σχεδιασμό, οι εργοδότες του εμπορίου στη Θεσσαλονίκη προχώρησαν μέσα απ' το συλλογικό τους όργανο (Εμπορικό Σύλλογο) στην εφαρμογή του μέτρου μειωμένης λειτουργίας των καταστημάτων από την περασμένη Δευτέρα. Με στόχο την εξοικονόμηση ενέργειας, τα καταστήματα της Θεσσαλονί-

κης θα λειτουργούν καθημερινά κατά δύο ώρες λιγότερο. Με την εφαρμογή αυτού του μέτρου ανοίγει το κουτί της Πανδώρας για νέες αντεργατικές αλλαγές με πρωτοβουλία του μεγαλύτερου εργοδότη στη χώρα, το λιανεμπόριο.

Με αφορμή την εξοικονόμηση της ενέργειας ανοίγει ο δρόμος για το χτύπημα των μισθών των εμποροϋπαλλήλων. Μπορεί αυτή τη στιγμή να μην υπάρχει συμπληρωματική διάταξη που να δίνει τη δυνατότητα στους εργοδότες να μειώσουν τους μισθούς (ποιος ξέρει στο μέλλον τι θα γίνει;) αλλά υπάρχουν εργαλεία στα χέρια του κεφαλαίου που μπορεί να κάνει λάστιχο ωράριο και μισθό. Βάζοντας η εργοδοσία σε εφαρμογή το διευθυντικό δικαίωμα του εργοδότη μπορεί να επιβάλει την εκπιεστική εργασία και μάλιστα, όταν επικαλεστεί περιορισμό της οικονομικής του δραστηριότητας, τα πράγματα γίνονται πολύ πιο εύκολα. Για τους εργαζόμενους με ελαστικές σχέσεις εργασίας,

ημιαπασχόλησης κτλ. δεν χρειάζεται να γίνει καμία αλλαγή, μιας και αυτοί έχουν την πρωτιά στη μισοεργασία με πετσοκομμένες απολαβές. Όλα αυτά βέβαια θα γίνουν με τη «συναίνεση» των εργαζομένων, που στη θάλασσα των ατομικών συμβάσεων και την απειλή της απόλυσης θα εξαναγκαστούν να πληρώσουν για άλλη μια φορά τα σπασμένα της εργοδοσίας. Η περίοδος των λοκντάουν άλλωστε, με την τηλεργασία και τις αναστολές, άνοιξε το δρόμο (και την όρεξη) των εργοδοτών να φορτώνουν κάθε «ειδική συνθήκη» στις πλάτες των εργαζομένων, αλλά και να τους χρησιμοποιούν σαν μοχλό πίεσης προς την κυβέρνηση για να ζητήσουν επιδοτήσεις και στήριξη. Μόνο που οι ίδιοι οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από αυτές τις εξελίξεις. Πρέπει να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους σε σταθερό ωράριο και μισθό που να καλύπτει τις ανάγκες τους, σε κάθε περίπτωση και σε κάθε συνθήκη.

Νέες απειλές για την εγγραφή των σωματείων στο ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε.

Η εφαρμογή του νόμου 4808/2021 προχωράει

Με εγκύκλιο του υπουργείου Εργασίας που εκδόθηκε στις αρχές Σεπτεμβρίου ανακινήθηκε και πάλι το ζήτημα της υποχρεωτικής εγγραφής των σωματείων στο ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε. Αφορμή στάθηκε το γεγονός ότι, κατά τα λεγόμενα των στελεχών του υπουργείου, η πλατφόρμα του μητρώου «αναπτύσσεται και υπολογίζεται ότι μέσα στο Σεπτέμβριο θα είναι έτοιμη και θα υποστηρίζει όλες τις νέες δυνατότητες».

Με αφορμή λοιπόν την επίλυση «τεχνικών ζητημάτων», το υπουργείο επαναφέρει την υποχρέωση όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων για εγγραφή στο μητρώο υπενθυμίζοντάς τους όχι μόνο τα βήματα και τις διαδικασίες που θα πρέπει να ακολουθήσουν αλλά και τις συνέπειες της μη εγγραφής. Επαναλαμβάνει, στην πραγματικότητα, τις απειλές του ότι η μη εγγραφή θα επηρεάσει το «εύρος των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων» τους και υπενθυμίζει το σχετικό άρθρο του ν.4808/2021 που μιλάει για αναστολή της δυνατότητας σύναψης συλλογικής σύμβασης, συλλογικής διαπραγμάτευσης, αναστολή της προστασίας των στελεχών τους έναντι απόλυσης ή μετάθεσης και μη καταβολή χρηματοδότησης. Η τελευταία δε απειλή

δεν αφορά μόνο τα σωματεία που παίρνουν κρατική χρηματοδότηση, αλλά και όλα όσα συγκεντρώνουν και διαχειρίζονται τις εισφορές των μελών τους μέσω τραπεζικών λογαριασμών, καθώς οι τράπεζες, σε αμοιβαία συνεργασία με την κυβέρνηση, απαιτούν βεβαίωση εγγραφής στο μητρώο προκειμένου να έχουν πρόσβαση τα σωματεία στα οικονομικά τους. Το μήνυμα της κυβέρνησης, λοιπόν, είναι σαφές: οι δικαιολογίες τελειώνουν και πρέπει όλοι να συμμορφωθούν.

Η πίεση στα σωματεία για εγγραφή στο ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε. αποτελεί ανοιχτή τρομοκρατία και πρόκληση. Ωστόσο, δεν αποτελεί αιφνιδιασμό, γιατί ξέρουμε πολύ καλά ότι ο ν.4808/2021 ψηφίστηκε για να εφαρμοστεί και αυτές οι τακτικές περιγράφονται αναλυτικά στις διατάξεις

του, εκεί όπου χτίζεται το οπλοστάσιο της κυβέρνησης και της εργοδοσίας για την ποινικοποίηση των αγώνων, την απαγόρευση της απεργίας, τις διώξεις των ταξικών συνδικαλιστών και τον ασφυκτικό έλεγχο των σωματείων.

Ειδικά το κομμάτι που ορίζει τους όρους και τις προϋποθέσεις κάτω απ' τις οποίες μπορεί να προκηρύσσεται απεργία εφαρμόζεται πιστά, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει καμία απεργία που να έχει προκηρυχθεί εδώ και πάνω από ένα χρόνο και να μην έχει κριθεί στα δικαστήρια ως παράνομη ή και καταχρηστική.

Μάλιστα, σε κάποιες περιπτώσεις, η απειλή «συνδικαλιστικής εξουδετέρωσης» συνοδεύεται και με απειλή επιβολής εξοντωτικών προστίμων. Εκτός απ' το περίφημο πρόστιμο των 10.000 ευρώ με το οποίο απειλούνται οι συνδικαλι-

στικές οργανώσεις που δεν θα εγγραφούν στο ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε., απειλούνται με ατομικά πρόστιμα και φυλάκιση και οι συνδικαλιστές, όπως στην περίπτωση της κήρυξης στάσης εργασίας των σωματείων της ΣΤΑΣΥ, όπου ο νόμος έδωσε στην εργοδοσία όλο το οπλοστάσιο προκειμένου να καταθέσει αγωγή με την οποία ζήτησε 6 μήνες φυλάκιση (!) και επιβολή προστίμου ύψους 1.500 ευρώ (!) σε κάθε συνδικαλιστή των οκτώ σωματείων της εταιρείας. Μια κίνηση που, επίσης, αποτελεί εφαρμογή του ν. 4808/2021.

Η πρόσφατη λοιπόν απειλητική «υπενθύμιση» εγγραφής στο ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε. δεν μας εκπλήσσει. Προετοιμάστηκε από τα ΜΑΤ που χτυπάνε τους απεργούς στη «Μαλαματίνα» και όλες τις δικαστικές αποφάσεις που έχουν κρίνει παράνομες όλες τις απεργίες εδώ κι ενάμιση χρόνο: των εργαζομένων στον ΟΑΣΘ, τον ΟΑΕΔ, το λιμάνι του Πειραιά, το νοσοκομείο Παίδων Πεντέλης, των εκπαιδευτικών, των εργαζομένων της ΣΤΑΣΥ και της ΟΣΥ κ.ά.

Η κυβέρνηση φοβάται το λαό και τη νεολαία. Φοβάται τις αντιδράσεις τους. Ξέρει ότι τα αντιλαϊκά μέτρα, το μεγάλο κύμα ακρίβειας, η ανεργία, η τρομοκρατία κι η ανοιχτή καταστολή έχουν δημιουργήσει ένα καζάνι που βράζει και είναι θέμα χρόνου να εκραγεί. Γι' αυτό και φροντίζει να οπλιστεί με τα απαραίτητα εργαλεία, να ελέγξει τα όργανα πάλης, ν' απαγορεύσει όποια αντίδραση, να ποινικοποιήσει όποια αντίσταση. Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η επιβολή της εφαρμογής του ν. 4808/2021 με κάθε μέσο και κόστος και πρέπει να μας βρει απέναντι και με στόχο την πλήρη κατάργησή του.

«Αστυνομία ανέργων»

Νέα πρόκληση για άνεργους και εργαζόμενους

Στην άμεση εφαρμογή του νόμου που ψήφισε η κυβέρνηση για την αναδιάρθρωση του ΟΑΕΔ και το χτύπημα των δικαιωμάτων των ανέργων, βιάστηκε να προχωρήσει ο διοικητής του πρώην ΟΑΕΔ, πλέον ΔΥΠΑ (Δημόσια Υπηρεσία Απασχόλησης), ο οποίος εισηγήθηκε την εφαρμογή του ποινολόγιου για τους άνεργους προκαλώντας μια σειρά αντιδράσεις.

Λίγα λόγια για τον νόμο 4921/2022

Πρόκειται για το νόμο που ψήφισε η κυβέρνηση την άνοιξη του 2022 και βάσει του οποίου οι άνεργοι που λαμβάνουν επίδομα ανεργίας υποχρεούνται μεταξύ άλλων ν' αποδεχτούν τις προ-σφερόμενες απ' τη ΔΥΠΑ θέσεις εργασίας και να συμμετέχουν στις υποδεικνυόμενες «δράσεις συνεχιζόμενης

επαγγελματικής κατάρτισης». Σε διαφορετική περίπτωση, θα χάνουν το δικαίωμα καταβολής του επιδόματος ανεργίας και θα διαγράφονται απ' τα μητρώα για δύο έτη και έξι μήνες αντίστοιχα. Οι απαγορεύσεις κι οι ποινές επεκτείνονται και σε μια σειρά άλλες περιπτώσεις, όπως για παράδειγμα την εκπρόθεσμη κατάρτιση «ψηφιακού ατομικού σχεδίου δράσης» για την καταγραφή των δεξιοτήτων τους ή στην περίπτωση μη δήλωσης της έναρξης εργασίας.

Με τον τρόπο αυτό θα εξακριβώνεται κατά την κυβέρνηση η «ενεργή αναζήτηση εργασίας» εκ μέρους των ανέργων και θ' αποφεύγονται οι «τόσο συχνές» (κατά τα λεγόμενα Χατζηδάκη) περιπτώσεις κατάχρησης δημοσίου χρήματος... Σε περίπτωση που κάποιος μπερδευτεί, ο λόγος γίνεται για τα 200€ που παίρνει ένα πολύ μικρό ποσοστό των ανέργων (επίδομα μακροχρόνιας ανεργίας) και για τα 400 ευρώ του επιδόματος τακτικής ανεργίας που παίρνει μόλις το 10-12% των εγγεγραμμένων ανέργων για 12 μήνες. Γύρω από αυτά τα εξευτελιστικά ποσά στήνει η κυβέρνηση το αντιδραστικό της ιδεολόγημα, εμφανίζοντας τους άνεργους σαν βολεμένους τεμπέληδες και το επίδομα ανεργίας

σαν παραχώρηση, αποκρύπτοντας ότι αποτελεί δικαίωμα το οποίο οι εργαζόμενοι κι οι άνεργοι το έχουν πληρώσει διπλά και τριπλά και κανένα δικαίωμα δεν έχει η κυβέρνηση να το εργαλειοποιεί όπως τη βολεύει για να εντείνει την πολιτική της φτώχειας και της εξαθλίωσης.

Ο διοικητής της ΔΥΠΑ, με περίσσιο το «αίσθημα ευθύνης», θέλησε να συμβάλει στην κατεύθυνση της άμεσης εφαρμογής του παραπάνω νόμου. Εισηγήθηκε λοιπόν την εφαρμογή του ποινολόγιου και τη μετατροπή της ΔΥΠΑ σε «αστυνομία ανέργων», που θα ελέγχει όλους εκείνους που θα τολμήσουν να πουν όχι στις πόρτες που ανοίγονται μπροστά τους και θ' απορρίψουν θέσεις εργασίας ή που δεν θα συμμορφωθούν με το σύνολο των υποχρεώσεών τους για να μπορέσουν να συνεχίσουν να κατατάσσονται στους προνομιούχους που θα λαμβάνουν το επίδομα ανεργίας...

Το σύστημα χτυπάει ξανά τα δικαιώματα των ανέργων. Παρουσιάζει την ανεργία σαν προσωπική ευθύνη και επιλογή των ανέργων, γιατί θέλει με κάθε τρόπο ν' αποκρύψει τις δικές του ευθύνες. Ν' αποκρύψει δηλαδή το γεγονός ότι η ανεργία είναι γέννημα θρέμμα αυτού του σάπιου συστήματος,

το οποίο αυξάνει τις στρατιές των ανέργων, που αποτελούν παράγωγο της ίδιας της λειτουργίας του, για ν' αυγατίζει τα κέρδη του. Θέλει με κάθε τρόπο ν' αποκρύψει ότι αυτές τις στρατιές των ανέργων πρόκειται ν' αξιοποιήσει η εργοδοσία, είτε με απολύσεις και στη συνέχεια άντληση πιο φθηνών εργατικών χεριών, είτε ως εκβιασμό και πίεση για χειρότερους όρους εργασίας.

Αυτήν την κατεύθυνση άλλωστε εξυπηρετεί και το γεγονός ότι ο άνεργος πλέον δεν δικαιούται ν' αρνηθεί μια δουλειά με όποιους όρους κι αν αυτή προσφέρεται, αποδεχόμενος ουσιαστικά τις συνθήκες του εργασιακού μεσαίωνα, της ολοένα εντεινόμενης εκμετάλλευσης.

Μπροστά στην αξιοποίηση της ανεργίας ως εκβιαστικού μοχλού προς τους άνεργους αλλά και τους εργαζόμενους, η απάντηση θα πρέπει να είναι ο μαζικός αγώνας για μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα και επίδομα ανεργίας για όλους τους άνεργους, στο ύψος των πραγματικών αναγκών, χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Κι αυτός είναι αγώνας του σήμερα και δεν μπορεί ν' ανατεθεί σε κανένα μέλλον και σε κανέναν εκλογικό σωτήρα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Μεγάλη, μαχητική πορεία υπεράσπισης του απεργιακού αγώνα στη «Μαλαματίνα»

Με μια μεγάλη και μαχητική διαδήλωση στους δρόμους της πόλης, ολοκληρώθηκε στις 7/10 ο αγωνιστικός σχεδιασμός της εβδομάδας για τη «Μαλαματίνα», αλλά και τις άλλες απολύσεις συνδικαλιστών (Αλουμίλ, Ελληνικός Χρυσός κ.λπ.). Πάνω από 1.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στα γραφεία της Ομοσπονδίας των Ποτών (Π.Ο.Ε.Ε.Π.), όπου έγιναν χαιρετισμοί από τους εκπροσώπους των σωματείων. Καταγγέλθηκαν οι απολύσεις και η εργοδοτική τρομοκρατία.

Ακολούθησε μαζική και μαχητική πο-

ρεία στους δρόμους της πόλης, που έγινε δεκτή με ενδιαφέρον από τον λαό και έκανε αίσθηση. Έσπασε στην πράξη την προπαγάνδα της εργοδοσίας, που με διαφημίσεις και δημοσιεύματα προσπαθεί να δείξει την εικόνα μιας εταιρίας που δίδει λειτουργεί κανονικά. Και έδειξε για ακόμα μια φορά με ποιανού το μέρος είναι το δίκιο. Η πορεία ήταν μια ακόμα πράξη καταγγελίας των δύο νέων απολύσεων των προέδρων των Ομοσπονδιών. Τέλος, ήταν μια αποστομωτική απάντηση στην εργοδοσία, που στο δικαστήριο ισχυρίστηκε ότι αυτό... δεν είναι το

“κανονικό σωματείο” (με βάση τον νόμο Χατζηδάκη!) και προωθεί ένα εργοδοτικό σωματείο, με μέλη διευθυντικά στελέχη της εταιρίας!

Συμμετείχαν πέρα από το σωματείο της «Μαλαματίνα», σωματεία με απολυμένους συνδικαλιστές (Σωματείο Μετάλλου κ.λπ.), σωματεία του ιδιωτικού και δημοσίου τομέα, φοιτητικοί σύλλογοι, το ΠΑΜΕ, εργατικές οργανώσεις και κινήσεις της Αριστεράς και του α/α χώρου. Η ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ συγκρότησε αξιόλογο μπλοκ, με συνθήματα τόσο για τη «Μαλαματίνα», όσο και για το ζήτημα του νόμου Χατζηδάκη.

Η πορεία ήταν επιστέγασμα μαζικής δουλειάς, τόσο στα σωματεία, όσο και στην πόλη. Σημαντική βοήθεια έδωσαν για την επιτυχία της πορείας: η μαζική σύσκεψη του σωματείου της «Μαλαματίνα» στο ΕΚΘ, η έκδοση νέας αφίσας των «Φορέων-Οργανώσεων-Συλλογικοτήτων», η σύσκεψη των σωματείων του ΠΑΜΕ (ανεξάρτητα από την εκτίμησή μας για τη γενική στοχοθεσία της) και η σύσκεψη του σωματείου «Μαλαματίνα» μαζί με φοιτητικούς συλλόγους στο ΑΠΘ.

ΑΘΗΝΑ

Μαζικά εκφράστηκε η αλληλεγγύη στους απεργούς στη «Μαλαματίνα»

Η μαζική έκφραση αλληλεγγύης και στήριξης σ' έναν μεγάλο απεργιακό αγώνα, όπως αυτός που βρίσκεται σ' εξέλιξη στη «Μαλαματίνα», είναι ιδιαίτερα κρίσιμο ζήτημα. Πόσο μάλλον, όταν ο αγώνας αυτός κτυπιέται με κάθε τρόπο απ' την εργοδοσία, με την απροκάλυπτη στήριξη της κυβέρνησης. Εδώ και δύο μήνες, οι απεργοί στη «Μαλαματίνα», παρά τους εκβιασμούς και τις πιέσεις που δέχονται, επιμένουν στο δρόμο της απεργίας και χάνουν τα μεροκάματά τους γιατί ξέρουν ότι ο αγώνας τους είναι δίκαιος και πρέπει να νικήσει. Ένας τέτοιος αγώνας, λοιπόν, χρειάζεται τόσο την πολιτική στήριξη και έκφραση αλληλεγγύης στο δρόμο, όσο και την οικονομική ενίσχυση. Μ' αυτό το σκεπτικό και προσπαθώντας ν' αναδείξει την σημασία του εργατικού αυτού αγώνα, συγκροτήθηκε στην Αθήνα η Σηκτική «Πρωτοβουλία Σωματείων και Συλλογικοτήτων», στην οποία συμμετέχει και η Ταξική Πορεία. Απ' τη μέχρι τώρα δράση της Πρωτοβουλίας, το σημαντικότερο συμπέρασμα που έχει βγει είναι ότι το ένστικτο της ταξικής αλληλεγγύης υπάρχει σε πλατιές λαϊκές κι εργατικές μάζες. Φυσικά, στο φόντο του αρνητικού ταξικού συσχετισμού, αλλά και πάλι, η διάθεση ενός κόσμου να στηρίξει τον αγώνα των απεργών εκφράστηκε έντονα.

Ιδιαίτερα στο γλέντι οικονομικής ενίσχυσης που διοργάνωσε η Πρωτοβουλία, το Σάββατο 8/10, στην Πλατεία Πρωτομαγιάς, εκατοντάδες νεολαίοι κι εργαζόμενοι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα και θέλησαν να εκφράσουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στον αγώνα στη «Μαλαματίνα», με αποτέλεσμα να συγκεντρωθεί ένα αρκετά μεγάλο χρηματικό ποσό, το οποίο δόθηκε στους απεργούς. Λιγότερο μαζική ήταν η συγκέντρωση αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 10/10, στην πλ.

Κοραή, χωρίς αυτό ν' αναιρεί τη σημασία της. Μπροστά στην κρισιμότητα των εξελίξεων που δρομολογούνται απ' την εργοδοσία στη «Μαλαματίνα» όμως, και τις τεράστιες πιέσεις που δέχονται οι απεργοί, χρειάζεται πολιτική ερμηνεία στην επίμονη άρνηση μιας σειράς δυνάμεων να συμμετέχουν, στο πλαίσιο αυτών των συγκεκριμένων και με δεδομένη την ανυπαρξία άλλων κινήσεων έκφρασης αλληλεγγύης στο δρόμο.

Όσον αφορά το ΠΑΜΕ, η απροθυμία του ν' ανοίξει κεντρικά το ζήτημα της απεργίας είναι εκκωφαντική. Δεν βλέπει η ηγεσία του ΠΑΜΕ την ανάγκη να υπάρξει πλατιά έκφραση αλληλεγγύης στον αγώνα, προκειμένου αυτός να δυναμώσει; Κι αν όχι, πού αλλού θα βρουν στήριξη οι απεργοί για να κοντράρουν το μένος με το οποίο τους επιτίθεται η εργοδοσία κι η κυβέρνηση; Για να είμαστε ειλικρινείς, η στάση του ΠΑΜΕ στη συγκεκριμένη περίπτωση, όπως και σε μια σειρά άλλες, αποτελεί έκφραση της απροθυμίας που διακατέχει την ηγεσία του να κοντραριστεί με την κυβερνητική πολιτική, συνολικά. Η αγωνιστική φασαρία που κάνει, καμία σχέση δεν έχει με τις πραγματικές διαθέσεις του. Αυτή δεν είναι η μόνη προβληματική που έχει αναδειχθεί,

όμως. Η αντίληψη μιας σειράς δυνάμεων μπαίνει τροχοπέδη στην προσπάθεια να λειτουργήσει η κοινή δράση και να υπάρξει κινητοποίηση κόσμου. Η αδιαφορία ή ακόμη κι η σκόπιμη υποτίμηση πρωτοβουλιών που δεν «φέρουν τη δική τους σφραγίδα» οφείλεται στο γεγονός ότι οι δυνάμεις αυτές λειτουργούν μικροκομματικά. Επιπλέον, η διεκπεραιωτική αντίληψη που έχουν, δεν τους επιτρέπει να κινηθούν έξω απ' τον προγραμματισμό που οι ίδιες έχουν κάνει για το επόμενο διάστημα, ακόμη και την ώρα που διακυβεύεται η συνέχιση ενός αγώνα με τέτοια βαρύτητα.

Όσο μας αφορά, θεωρούμε ότι ο απεργιακός αγώνας που βρίσκεται σε εξέλιξη στη «Μαλαματίνα» είναι αγώνας με πολύ μεγάλη σημασία. Είναι πράγματι ένας αγώνας που αφορά ολόκληρη την εργατική τάξη και ως τέτοιος θα πρέπει να στηριχτεί. Γι' αυτό και η όσο το δυνατό μαζικότερη έκφραση αλληλεγγύης αποτελεί καθήκον για κάθε πολιτική δύναμη. Σ' αυτή την κατεύθυνση θα συνεχίσουμε να επιμένουμε, και μέσα απ' τη δράση μας στην «Πρωτοβουλία Σωματείων και Συλλογικοτήτων», επιδιώκοντας να στηρίξουμε με όποιον τρόπο επιβάλλει η αναγκαιότητα του αγώνα που συνεχίζουν να δίνουν οι απεργοί στη «Μαλαματίνα».

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Η εργασιακή βαρβαρότητα επεκτείνεται!

Πριν από σχεδόν ένα μήνα μέσα απ' τις στήλες της ΠΣ, με τραγική αφορμή τους αλληπαλήθλους θανάτους εργατών σε ώρα δουλειάς, προσπαθήσαμε ν' αναδείξουμε ότι το φαινόμενο των εργατικών δυστυχημάτων παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις. Η πραγματικότητα του μήνα που διανύσαμε και τα νέα θανατηφόρα περιστατικά επιβεβαιώνουν ξανά ότι η εργατική τάξη και μεγάλη μερίδα του κόσμου της δουλειάς δουλεύουν σε συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα και συνεχίζουν να πληρώνουν βαρύτατο τίμημα για ένα κομμάτι ψωμί.

Την πρώτη μέρα του Οκτώβρη, στο Πελόπιο της Ηλείας, εργάτης 68 ετών σκοτώθηκε αφού καταπληκώθηκε από πέτρες που κατέρρευσαν ενώ πραγματοποιούνταν τεχνικές εργασίες σε υφιστάμενη διώροφη οικοδομή. Τέσσερις μέρες πριν, στα τέλη του Σεπτεμβρίου, 25χρόνος εργολαβικός εργαζόμενος στον Ανεξάρτητο Διαχειριστή Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΔΜΗΕ) τραυματίζεται θανάσιμα κατά τη διάρκεια εργασιών κατασκευής γραμμής μεταφοράς ηλεκτρικού ρεύματος στην Πεντέλη. Τις ίδιες μέρες, στη βόρεια Κέρκυρα και πιο συγκεκριμένα στην περιοχή του Σιδηρίου, 50χρονος εργάτης που δούλευε μέσα σε υπό κατασκευή πισίνα ξενοδοχειακού συγκροτήματος θάβεται ζωντανός κάτω από τόνους χωμάτων. Στις 5/10, νέος μηχανικός και πατέρας ενός μικρού παιδιού, εργαζόμενος στα μεταλλεία βωξίτη στη Φωκίδα κοντά στο χωριό Βάριανη, βρίσκει τραγικό θάνατο απ' την αποκόλληση βράχου κοντά στην είσοδο της στοάς. Στις 29/9 στις εγκαταστάσεις της Cosco στο πολύπαθο λιμάνι του Πειραιά στην προβλήτα 1 του ΣΕΜΠΟ συμβαίνει νέο εργατικό δυστύχημα με θύμα τραυματία 55χρονο λιμενεργάτη, ο οποίος πέφτει από μεγάλο ύψος σε εργασίες με κληρκ.

Μέσα σε μια τέτοια τραγική εργασιακή συνθήκη που θυμίζει κάτεργο, η απαρίθμηση των περιστατικών που πυκνώνουν καταγίγιστικά φαντάζει πολύ λίγη και μικρή μπροστά στις πραγματικές απαιτήσεις της περιόδου. Σ' αυτό το κλίμα, οι συνδικαλιστικές φωνές που απλά ζητούν περισσότερα μέτρα ασφαλείας ή απαιτούν μέσα από ανακοινώσεις την ενίσχυση του ελεγκτικού ρόλου του κράτους και του σώματος επιθεώρησης εργασίας, περισσότερο προσπαθούν ν' αποπροσανατολίσουν παρά ν' απαντήσουν στα ζητήματα που με βία τίθενται.

Οι τραυματισμοί και οι θάνατοι σε ώρα εργασίας αποτυπώνουν με τον πιο τραγικό τρόπο τα αποτελέσματα της ανεργιακής πολιτικής που προωθείται απ' το κράτος, τις κυβερνήσεις και το κεφάλαιο κατά ριπάς τις τελευταίες δεκαετίες, αλλά και με ιδιαίτερη ένταση τα τελευταία χρόνια. Ως τέτοια, δεν αντιμετωπίζεται ούτε με ανακοινώσεις καταγγελίας, ούτε με επικλήσεις για ένα πιο «παρεμβατικό» κράτος, αλλά με ανάληψη πρωτοβουλιών και ένταση των προσπαθειών συγκρότησης και οργάνωσης στους χώρους δουλειάς, κόντρα στην επίθεση και το εργασιακό κάτεργο. Η πραγματικότητα βοά, η υπόθεση της ζωής και του μέλλοντος της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων μαζών βρίσκεται αποκλειστικά στα χέρια των ίδιων και στο κατά πόσο μπορούν με οργανωμένο, συλλογικό και αποφασιστικό τρόπο ν' αντισταθούν στη βαρβαρότητα και να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες ζωής και εργασίας.

9 ΝΟΕΜΒΡΗ: ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ, ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Μαζικά, για να ενισχυθεί η προοπτική του ανυποχώρητου ταξικού αγώνα!

Με όλα τα μέτωπα ανοικτά βαδίζουν οι εργαζόμενοι προς την απεργία της 9ης Νοέμβρη. Απ' το μέτωπο του πολέμου στην Ουκρανία, που απειλεί να πυροδοτήσει ευρύτερη ανάφλεξη και επέκταση της φρίκης που ήδη ζει ο ουκρανικός λαός, μέχρι το μέτωπο της καθημερινής μάχης για επιβίωση, τα βάρη που φορτώνονται στην πλάτη του λαού και της εργατικής τάξης γίνονται όλο και περισσότερα, όλο και πιο δυσβάσταχτα. Όλο και μεγαλύτερο όμως είναι και το βάρος της **διαλυτικής κατάστασης** που επικρατεί στο εργατικό κίνημα:

- Της απροθυμίας των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων να αναλάβουν την ευθύνη της σύγκρουσης με τη βαρβαρότητα που ζουν καθημερινά οι εργαζόμενοι.

- Της έλλειψης των δυνάμεων εκείνων που θα μπορούσαν να ηγηθούν μιας άλλης προοπτικής για την εργατική τάξη, που θα μπορούσαν να την εμπνεύσουν αλλά και να συμβάλουν στην ανασυγκρότησή της.

- Αλλά και της αδυναμίας των δυνάμεων της λεγόμενης αντικαπιταλιστικής αριστεράς όχι απλά να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων, αλλά και να αντιληφθούν το μέγεθος και την κρισιμότητα των απαιτήσεων της περιόδου, την αναγκαιότητα μαζικού ξεσηκωμού για να μπει φραγμός στην αχαλίνωτη πορεία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Όλο και μεγαλύτερη, όμως, είναι και η οργή που φουντώνει στις εργατικές συνειδήσεις. Για το μήνα που δεν βγαίνει, για το χειμώνα που έρχεται απειλητικός, για το ότι δουλεύουμε σαν σκλάβοι και για πενταροδεκάρες, για την εργοδοτική προκλητικότητα και ασυδοσία, για την κυβερνητική πολιτική που χαρίζει απλόχερα στο κεφάλαιο αρπάζοντας περισσότερα από τις δυνάμεις του μόχθου. Η επιμονή των απεργών στην Μαλαματίνα είναι γέννημα αυτής της συσσωρευμένης οργής. Είναι η συνειδητοποίηση της μοναδικής διεξόδου που αφήνει για την εργατική τάξη η διάλυση των αυταπατών. Των αυταπατών που απλόχερα σπέρνουν οι δυνάμεις του συμβι-

βασμού στο εργατικό κίνημα και που με ωμό τρόπο διαλύει η προκλητική στάση του κεφάλαιου όταν τα συμφέροντά του το απαιτούν και ο αντίπαλος είναι αδύναμος.

Κάπως έτσι πάμε προς την απεργία της 9ης Νοέμβρη. Με τους μεν (τις συνδικαλιστικές ηγεσίες) να την αντιμετωπίζουν σαν «μία από τα ίδια», μια κίνηση για να δικαιολογήσουν το ρόλο τους και να βγουν από την υποχρέωση, και με τους δε (τις πλατιές εργαζόμενες μάζες) να αναζητούν τον τρόπο να αποκρούσουν αυτήν την πολιτική, τον τρόπο να γίνει η οργή τους δράση με προοπτική και αποτέλεσμα.

Έχει περάσει ένας μήνας από τότε που ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ προκήρυξαν την απεργία (υποτίθεται για να υπάρχει ο απαραίτητος χρόνος προετοιμασίας) και είναι παροιμιώδης η βουβαμάρα που υπάρχει από την πλευρά τους και μάλιστα σε μια τέτοια περίοδο. Στόχος τους, μια ακόμη απεργία-τουφεκιά στον αέρα, μια «εθιμοτυπική» απεργία, με αφορμή και την κατάθεση του προϋπολογισμού, η οποία αναμένεται εκείνες τις ημέρες. Θα έχουν συμπληρωθεί επτά μήνες από την προηγούμενη γενική απεργία. Επτά μήνες λεηλασίας μισθών και δικαιωμάτων, επτά μήνες επίθεσης που η κυβέρνηση θέλησε να κρύψει πίσω από την αύξηση-κοροϊδία του κατώτατου μισθού και τα διάφορα ειδών «pass». Επτά μήνες συνεχούς των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ.

Σε άλλη ρότα -υποτίθεται ταξική- λέει ότι κινείται το ΠΑΜΕ προετοιμάζοντας την απερ-

για. Δεν μπορεί όμως να κρύψει το ότι συνεχίζει να σέρνεται πίσω από τον σχεδιασμό των εργατοπατέρων της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Με τον ίδιο, εθιμοτυπικό και ρουτινιακό τρόπο κινείται και ο κύκλος γενικών συνελεύσεων που καλεί στα σωματεία που ελέγχει. Έτσι κι αλλιώς τα ζητήματα έχουν κριθεί αλλού και η συμμετοχή των εργαζομένων είναι για μια απλή επικύρωση της τελευταίας στιγμής. Όπως αλλού κρίθηκε και το κλείσιμο της συζήτησης για τη διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων. Βλέπετε, ο προεκλογικός σχεδιασμός του ΚΚΕ που φούντωσε εκείνη την περίοδο και συνεχίζεται (αν και με αμχανία) ακόμη και σήμερα, απαιτούσε άλλου είδους στοχεύσεις.

Το σημαντικότερο όμως που βαραίνει τόσο τις ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ όσο και το ΠΑΜΕ σχετικά και με αυτήν την απεργία είναι ότι δεν υπάρχει καμία προοπτική για τη συνέχεια. Καμία δέσμευση για κλιμάκωση του αγώνα, κανένας συγκεκριμένος στόχος. Το αν και πότε θα υπάρξει το επόμενο βήμα είναι άγνωστο. Και αυτό είναι που συνεχίζει να απωθεί τους εργαζόμενους. Να συντηρεί την ανεμπιστοσύνη, αλλά και την αίσθηση ανημπόριας, την απογοήτευση και τη μοιρολατρία. Είναι αυτό που φέρνει τη μία ήττα μετά την άλλη.

Με όλα αυτά έχουν να αναμετρηθούν οι εργαζόμενοι. Γιατί δεν είναι μόνο η επίθεση που εξαπολύει το σύστημα, αλλά και η διαλυτική-παραλυτική κατάσταση που συντηρούν και επιβάλλουν με νύχια και με δόντια οι δυνάμεις αυτές στο εργατικό κίνημα. Όμως

η λύση δεν βρίσκεται στην παραίτηση και την αποδοχή της κατάστασης αυτής. Η λύση, η διέξοδος είναι στην ενίσχυση του μαζικού, ταξικού αγώνα για την ανατροπή αυτής της πολιτικής, από τη μια, και στην αποφασιστική αντιπαράθεση με όσους συντηρούν το τέλμα στο εργατικό κίνημα, από την άλλη.

Η διέξοδος είναι στο δρόμο που χαράζουν οι αγώνες στη Μαλαματίνα, στα Πετρέλαια Καβάλας, στην Cosco και στην efood. Είναι στο δρόμο που χαράζουν οι μαζικοί ταξικοί αγώνες που ξεσπούν σε όλον τον κόσμο. Σε αυτόν τον δρόμο πρέπει να κινηθεί συνολικά η εργατική τάξη και να συνεχίσει να τον χαράζει. Σε αυτόν τον δρόμο θα βρει την ανασυγκρότησή της ως τάξη για τον εαυτό της.

Αυτό πρέπει να είναι και το πνεύμα του καλέσματος για την απεργία στις 9 Νοέμβρη. Γιατί, ανεξάρτητα από το χαρακτήρα που θέλουν να της δώσουν οι εργατοπατέρες και παρά τον υπονομευτικό τους ρόλο, είναι μια μάχη που πρέπει να δοθεί με όσο το δυνατόν καλύτερους και μαζικότερους όρους. Γιατί και σε αυτήν την περίπτωση, «μετρίομαστε» από τον ταξικό μας αντίπαλο. Γιατί ακόμη και η πιο υπονομευμένη απεργία αποτελεί μία εν δυνάμει απειλή για το κεφάλαιο και την εργοδοσία. Γιατί και μπροστά στις 9 Νοέμβρη θα βρεθούμε αντιμέτωποι με την εργοδοτική τρομοκρατία και τις κάθε είδους απειλές.

Στις 9 Νοέμβρη δίνουμε τη μάχη της απεργίας αποφασιστικά και συλλογικά, ενάντια στο άθλιο παρόν και το ακόμη χειρότερο μέλλον που μας ετοιμάζουν. Παλεύουμε για:

- Αυξήσεις στους μισθούς ώστε να καλύπτουν το κόστος της ζωής
- Συλλογικές συμβάσεις εργασίας
- Πλήρη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα
- Κατάργηση του νόμου 4808/21.
- Ανατροπή της πολιτικής που γεννά τη φτώχεια και την ανεργία, την καταστολή και τον πόλεμο.

43^ο ΕΚΛΟΓΟΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΟΕ

Περίσσεψε η υποκρισία κι η απροθυμία ανάληψης δράσης

Στις 7 και 8/10/2022 πραγματοποιήθηκε το 43ο συνέδριο της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ενέργειας (ΠΟΕ), στην οποία συμμετέχουν 28 σωματεία (με συνολικά 6.056 μέλη) απ' την εξόρυξη, διύλιση και εμπορία πετρελαιοειδών και φυσικού αερίου. Κι ενώ το προηγούμενο διάστημα χαραχτηκε απ' την επίθεση που δέχτηκαν οι συνάδελφοι στα Πετρέλαια Καβάλας και η περίοδος που ανοίγεται προβλέπεται ακόμα πιο δυσκολή κι επικίνδυνη για όλους τους εργαζόμενους (του κλάδου συμπεριλαμβανομένων), το κλίμα που διαμορφώθηκε στο συνέδριο έμοιαζε «μία από τα ίδια», με περισσή υποκρισία και μηδαμινή ουσιαστική προετοιμασία.

Εξαρχής, ήταν προβληματικό το γεγονός ότι νομιμοποιήθηκαν (κατά μεγάλη πλειοψηφία) συνέδριοι από 4 σωματεία που εκλέχτηκαν από ηλεκτρονικές αρχαιρεσίες (στα 3 αποκλειστικά ηλεκτρονικές), παρότι το 2019 το συνέδριο είχε υιοθετήσει ομόφωνα ψήφισμα της Πρωτοβουλίας Αγώνα όπου αναφερόταν επί λέξει «Θα διατηρήσουμε τις ζωντανές διαδικασίες που προβλέπουν τα καταστατικά των οργάνων μας και δεν θα δεχτούμε καμία ηλεκτρονική διαδικασία». Συνοδικά, για το ζήτημα του νόμου 4808/2021, ουσιαστικά δεν πάρθηκε κάποια απόφαση για ενιαία στάση των σωματείων της ομοσπονδίας. Υπερψηφίστηκε βέβαια ομόφωνα το ψήφισμα που πρότεινε η Πρωτοβουλία για την καταδίκη των συνδικαλιστικών δώξεων και ενάντια στον νόμο, τίποτα

όμως δεν διασφαλίζει αντίστοιχη στάση στην πράξη.

Κατά τ' άλλα, όλες οι δυνάμεις αναφέρθηκαν στα Πετρέλαια Καβάλας, όπου πρακτικά όλοι οι εργάτες απολύθηκαν, έχοντας δεχτεί την καταστολή και την -πολεμικού χαρακτήρα- εισβολή των ΜΑΤ στις εγκαταστάσεις, την επίθεση με χημικά και βόμβες κρότου-λάμψης σ' έναν χώρο που απαγορεύεται ακόμα και το χτύπημα σφυριού χωρίς ειδικά μέτρα αποφυγής έκρηξης, τις μαζικές συλλήψεις και διώξεις. Σαν «απάντηση» στην κριτική ότι ο κλάδος δεν έκανε την παραμικρή κινητοποίηση αλληλεγγύης, αλλά κρύφτηκε πίσω απ' την οικονομική στήριξη, η ευθύνη ρίχτηκε στα πρωτοβάθμια σωματεία, με δεδομένες τις παραταξιακού χαρακτήρα αντιθέσεις. Άλλωστε και σ' αυτό το συνέδριο μεταβλήθηκαν οι προηγούμενες συμμαχίες, με την πλειοψηφία της ΠΑΣΚΕ να συντάσσεται πλέον με την κυρίαρχη παράταξη ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ, και άλλους να στηρίζουν την παράταξη που, χωρίς να το δηλώνει, έχει αναφορά στην «Ενότητα» σε επίπεδο ΓΣΕΕ και ελέγχει το σωματείο των ΕΛΠΕ, το μεγαλύτερο της ομοσπονδίας.

Η Πρωτοβουλία Αγώνα ΠΟΕ κατέθεσε πλαίσιο και τοποθετήθηκε για μια

σειρά ζητήματα, με κυρίαρχα το ζήτημα της ακρίβειας, των συλλογικών συμβάσεων και της εργοθαβοποίησης, το ζήτημα της ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης τονίζοντας και την έναρξη των δικών ενάντια στους εργαζόμενους στα Πετρέλαια Καβάλας το αμέσως επόμενο διάστημα, καθώς και το ζήτημα του πολέμου που συνδέεται με την επίθεση στα εργασιακά και δημοκρατικά δικαιώματα, καταθέτοντας σχετικό ψήφισμα που πέρασε ομόφωνα. Η καταγραφή μιας συγκεκριμένης αντίληψης και σ' αυτό το συνέδριο έχει σημασία, η ανάγκη όμως για ουσιαστική της ενίσχυση ανάμεσα στους εργαζόμενους στον κλάδο παραμένει.

	2022		2019	
	Για ΔΣ ΠΟΕ	Για ΓΣΕΕ	Για ΔΣ ΠΟΕ	Για ΓΣΕΕ
Ψήφισαν	128	124	124	122
Άκυρα	0	0	0	0
Λευκά	0	0	0	0
ΑΕΣΚΕ (ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΚΕ)	66 (10)	64 (3)	61 (10)	58 (3)
ΝΕΑ ΔΥΝΑΜΗ («ΕΝΟΤΗΤΑ»)	53 (8)	53 (2)	26 (4)	54 (2)
ΣΕΕΚΕ (ΠΑΣΚΕ)	-	-	27 (4)	
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ (ΠΑΜΕ)	6 (1)	4 (-)	7 (1)	7 (-)
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΓΩΝΑ ΠΟΕ	3 (-)	3 (-)	2 (-)	3 (-)

Τα αποτελέσματα είναι ανεπίσημα μέχρι να δημοσιευτούν από την ΠΟΕ.

Το καλάθι του νοικοκυριού ...και άλλα παραμύθια!

Μετά από αρκετές διαβουλεύσεις και συσκέψεις του υπουργείου Ανάπτυξης και Εμπορίου με τους βιομηχάνους τροφίμων και τους ιδιοκτήτες σούπερ μάρκετ, η λίστα των 50 προϊόντων που θα απαρτίζουν το «καλάθι του νοικοκυριού» λέγεται πως θα ξεκινήσει να εφαρμόζεται σε μια με δύο εβδομάδες.

Η πολιτική ορθότητα τους μάρανε! Λες και τώρα που το καλάθι είναι του νοικοκυριού και όχι της νοικοκυράς θα είναι πιο γεμάτο!

Πρόκειται για μια επιχείρηση παραπλάνησης του λαού, ο οποίος στενάζει κάτω από την απίστευτη ακρίβεια. Η κυβέρνηση θέλει να του δείξει ότι κάτι κάνει για να τον υποστηρίξει.

Στην πραγματικότητα, ο ...λαλίστατος υπουργός Γεωργιάδης δεν έχει καταφέρει καν να πείσει τα σούπερ μάρκετ να εφαρμόσουν το μέτρο. Τόσο οι ιδιοκτήτες τους, όσο και οι προμηθευτές τους, δηλαδή οι βιομηχανίες τροφίμων, συμφώνησαν, όπως φαίνεται, σε μια λίστα με 31 κατηγορίες προϊόντων, όμως εκφράζουν σοβαρές αμφιβολίες για το αν τελικά θα μπορέσει να λειτουργήσει.

Η βασική ανησυχία τους είναι το κατά πόσον εξασφαλίζεται η εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού. Ήδη έχει γίνει ανέκδοτο ότι η λίστα περιλαμβάνει μόνο τα μακαρόνια Νο6, τα οποία επιλέχτηκαν επειδή έχουν τη μεγαλύτερη ζήτηση. Αυτό σημαίνει, όμως, ότι θα ευνοηθεί αυτό το προϊόν έναντι των ανταγωνιστικών του.

Παράπονα υπάρχουν, φυσικά, και σε σχέση με τα περιθώρια και των βιομηχάνων και των σούπερ μάρκετ να απορροφήσουν μέρος του αυξημένου κόστους, ώστε να κρατούν τις τιμές χαμηλά. Κι εδώ αναδεικνύεται ο ταξικός χαρακτή-

ρας του ζητήματος των τιμών και της ακρίβειας. Γιατί αυτό που λένε οι καπιταλιστές είναι ότι δεν είναι διατεθειμένοι να μειώσουν το ποσοστό κέρδους τους για να κρατήσουν τις τιμές χαμηλά. Και συνεχώς υπενθυμίζουν ότι η οικονομία είναι ελεύθερη και κανείς δεν μπορεί να τους υποχρεώσει να το κάνουν!

Είναι χαρακτηριστικό, πάντως, ότι σε όλη τη συζήτηση, τα δημοσιεύματα και τις εξαγγελίες γύρω από το μέτρο, δεν υπάρχει πουθενά η παραμικρή δέσμευση για τον τρόπο εφαρμογής του. Το πιο σημαντικό: Πουθενά δεν λέγεται ότι τα προϊόντα της λίστας δεν θα ακριβαίνουν, απλά λέγεται ότι ίσως θα ακριβαίνουν λίγο. Πόσο είναι άραγε το λίγο, κανείς δεν λέει!

Επίσης, ορίστηκε ότι κάθε 15 ημέρες θα αλλάζονται τα προϊόντα, στις ίδιες, όμως, κατηγορίες. Δηλαδή σε 15 ημέρες θα δούμε ...άλλο νούμερο μακαρόνια στη λίστα! Τα προϊόντα ιδιωτικής ετικέτας μπορούν να είναι στη λίστα και μάλιστα επισημαίνεται ότι δεν έχει οριστεί το πο-

σοστό τους έναντι των επωνύμων. Πάντως, τα σούπερ μάρκετ καλούνται να χρησιμοποιήσουν τη λίστα στις προσφορές που έτσι κι αλλιώς κάνουν.

Φαίνεται, λοιπόν, ότι, με απλά λόγια, η κυβέρνηση μας δουλεύει! Το μέτρο δεν θα έχει απολύτως κανένα πρακτικό όφελος για τις άδειες τσέπες του λαού. Έτσι κι αλλιώς, τα σούπερ μάρκετ, στο πλαίσιο του ανταγωνισμού μεταξύ τους και μεταξύ των προμηθευτών τους, κάθε βδομάδα κάνουν προσφορές και αυτό συμβαίνει χρόνια τώρα. Και προφανώς ο λαός σπεύδει να τις εκμεταλλευτεί, μπας και ελαφρύνει λίγο το βάρος της διαβίωσής του. Τι διαφορά έχει η λίστα από αυτό; Καμία! Απλά, οι προσφορές γίνονται υπό ...την αιγίδα του κράτους!

Αυτός είναι και ένας από τους λόγους που διαμαρτύρονται τα σούπερ μάρκετ και οι βιομηχανίες τροφίμων. Θέλουν να κρατήσουν για τον εαυτό τους την επιλογή του αν και πότε θα κάνουν προσφορές, τι ύψους και σε ποια προϊόντα. Η κυβέρνηση προσπαθεί να τους καθ-

συχάσει υποσχόμενη ότι θα δοθούν οι ίδιες ευκαιρίες σε όλους και θα τηρηθεί ο ανταγωνισμός, όμως το κεφάλαιο δεν θέλει ακόμα ούτε καν αυτόν τον ελάχιστο περιορισμό. Δεν αποκλείεται αυτές οι δυσάρεστες να οδηγήσουν το εγχείρημα σε αποτυχία.

Η κυβέρνηση τα γνωρίζει όλα αυτά, όπως και τις αδυναμίες και τις ασάφειες του μέτρου. Γι' αυτήν μετράει, ωστόσο, περισσότερο να δείξει ότι κάτι κάνει για να καταπολεμήσει την ακρίβεια. Όμως ο λαός δεν μπορεί να εξαπατηθεί τόσο εύκολα. Την ανηφόρα των τιμών την ζει καθημερινά και θα καταλάβει πολύ καλά και πολύ γρήγορα ότι το καλάθι του νοικοκυριού δεν θα τον ανακουφίσει και ότι η κυβέρνηση παίζει με τη φτώχεια και τη μιζέρια του.

Ο Γεωργιάδης δήλωσε πως στόχος είναι «να «χτίσουμε» ένα καλάθι προϊόντων που θα προσφέρεται στον Έλληνα καταναλωτή στις χαμηλότερες δυνατές τιμές, κάτω από τον πληθωρισμό». Ο οποίος, τον Σεπτέμβριο που πέρασε έφτασε το 12%. Το νούμερο αυτό όμως, διαμορφώθηκε με αυξήσεις 13,5% στη διατροφή, 35,4% στη στέγαση (λόγω ενοικίων, ρεύματος και θέρμανσης) και 14,2% στις μεταφορές. Βασικές ανάγκες της ζωής, δηλαδή, κοστίζουν όλο και περισσότερο. Μάλιστα σημειώνεται ότι ο δείκτης του κόστους διατροφής αυξάνεται για 16ο μήνα στη σειρά!

Αυτό το καλάθι, λοιπόν, για το οποίο κανένας δεν δεσμεύεται σε τίποτα, δεν πρόκειται να αλλάξει αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα. Γιατί στην ουσία, τα μόνα αδιαπραγμάτευτα μεγέθη είναι τα κέρδη του κεφαλαίου και η υψηλή φορολογία. Όλα τα άλλα, μαζί και η ίδια η ζωή των ανθρώπων του λαού είναι διαπραγματεύσιμα, αν όχι αναλώσιμα...

Προϋπολογισμός 2023

Προβλέψεις που στηρίζονται σε «πήλινα πόδια»

Με αρκετά στοιχεία «εικονικότητας» κατατέθηκε τη Δευτέρα 3/10 το προσχέδιο του προϋπολογισμού από την κυβέρνηση στη Βουλή. Πριν καλά καλά ψηφιστεί, το οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης έχει ήδη θέσει τους όρους αναθεώρησής του (χαρακτηριστικό το ότι ο προϋπολογισμός για το 2022 έχει ήδη αναθεωρηθεί 2 φορές), τονίζοντας ότι ο προϋπολογισμός κατατίθεται σε μια περίοδο με «συνθήκες εξαιρετικά υψηλής αβεβαιότητας αναφορικά με τις γεωπολιτικές εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο».

Έκανε, μάλιστα, λόγο ότι η συγκυρία με τα δεδομένα της ενεργειακής κρίσης, της πορείας του πληθωρισμού, της υγειονομικής κρίσης, αλλά και των εξοπλιστικών «αναγκών» της χώρας θα παίξουν σημαντικό ρόλο. Στην ουσία, ο πρώτος προϋπολογισμός τα τελευταία 12 χρόνια που κατατίθεται «εκτός» πλαισίου μνημονιακής επιτήρη-

σης, βασίζεται περισσότερο στις «προσδοκίες» της κυβέρνησης, παρά στα πραγματικά δεδομένα, προσμένοντας την αποκατάσταση της «κανονικότητας» μέσα στο 2023. Ταυτόχρονα, σπεύδει να «υπενθυμίσει» την ανάγκη τήρησης της δημοσιονομικής ισορροπίας και επίτευξης των στόχων ανάπτυξης.

Πιο συγκεκριμένα, προβλέπει κλείσιμο του πληθωρισμού για το 2022 στο 8,8%, με την αρχική περσινή πρόβλεψη για 0,8%(!) να έχει πάει περίπατο, ενώ για το 2023 κάνει λόγο για πληθωρισμό στο 3%. Και τα παραπάνω με δεδομένη την μήνα με τον μήνα καταγραφή του πληθωρισμού γύρω από το 12%, μετά το κλείσιμο του πρώτου δμήνου του '22 με ποσοστό 8,5%, που δείχνουν ότι οι προβλέψεις τόσο για το τελικό αποτέλεσμα του '22, όσο και για το '23 είναι ήδη εκτός πραγματικότητας, εκτός αν «εισακουστούν» οι προσδοκίες της κυβέρνησης για μείωση του πληθωρισμού από το δεύτερο βήμα του επόμενου έτους. Βέβαια, τα τελευταία δεδομένα που δείχνουν αύξηση στις τιμές του φυσικού αερίου κατά 332%, της στέγασης κατά 35% και τις διατροφής κατά 13,5%, με το ψωμί στο 18%, το κρέας στο 17% και το γάλα με τα αυγά στο 23%, δεν δείχνουν να «ενστερνίζονται» τις προσδοκίες αυτές.

Οι προβλέψεις για το αποτέλεσμα της Γενικής Κυβέρνησης συνεχίζονται με

την εκτίμηση ότι το πρωτογενές έλλειμα το 2022 θα διαμορφωθεί στο 1,7% του ΑΕΠ, ενώ η πρόβλεψη για το 2023 βλέπει πρωτογενές πλεόνασμα 0,7% του ΑΕΠ, καλύπτοντας μια διαφορά 5,2 δις. ευρώ. Το αποτέλεσμα του ΑΕΠ, που για το τρέχον έτος βασίστηκε κατά μεγάλο μέρος στην αύξηση της ιδιωτικής κατανάλωσης σε σχέση με το 2021, εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη δυνατότητα απορρόφησης των πόρων από το Ταμείο Ανάκαμψης και τις επενδύσεις. Και αυτό σε μια περίοδο όπου η πρόβλεψη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής από τον Ιούλιο θέλει τον ρυθμό ανάπτυξης των χωρών της ΕΕ να διαμορφώνεται στο 2,7% το '22 και στο 1,5% το '23, την αύξηση των επιτοκίων ως απάντηση στις πληθωριστικές πιέσεις να «ακριβαίνουν» το κόστος δανεισμού και ως εκ τούτου να συγκρατούν τις επενδύσεις και φυσικά τα δεδομένα για την οικονομική δυνατότητα των νοικοκυριών για κατανάλωση να χειροτερεύουν κάθε μέρα που περνάει. Άξιο αναφοράς είναι και το δεδομένο που καταγράφεται, ότι η αύξηση των εσόδων για το τρέχον έτος βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στον ΦΠΑ, που καταλαμβάνει τα 2/3 της αύξησης των φόρων και τροφοδοτείται εν πολλοίς από την αύξηση των τιμών λόγω πληθωρισμού.

Τα παραπάνω δείχνουν ότι ο προϋπολογισμός που κατατέθηκε, «κινδυνεύ-

ει» να κριθεί ανεφάρμοστος ένα μήνα πριν καν ψηφιστεί. Η λύση για την κυβέρνηση και το σύστημα σε τέτοιες περιπτώσεις είναι γνωστή! Το «φρένο» στις δαπάνες (και ιδιαίτερα τις λεγόμενες κοινωνικές σε υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση κ.τ.λ.) που περιλαμβάνεται ήδη στο προσχέδιο με το κόψιμο των δαπανών αντιμετώπισης της υγειονομικής κρίσης στο 2023, αλλά και η «συνετή» υγειονομική διαχείριση ελέω γεωπολιτικών εξελίξεων που περιγράφει το υπουργείο Οικονομικών, κάνουν ξεκάθαρο το ποιος θα πληρώσει τον λογαριασμό σε τυχόν «αστοχίες», θέτοντας σε αμφισβήτηση ακόμα και τα ψίχουλα των επιδοτήσεων που έχει τάξει η κυβέρνηση. Άλλωστε, το τέλος για το 2023 της περιόδου «χάριτος» που ίσχυε λόγω υγειονομικής κρίσης, με την «αναπροσαρμογή» της ρήτρας διαφυγής για τις υπερχρεωμένες χώρες, οι δεσμεύσεις για τις μεταρρυθμίσεις που «χρωστάει» η κυβέρνηση και η δέσμευση για επιστροφή στα πρωτογενή πλεονάσματα του επιπέδου 2% του ΑΕΠ, συνεχίζουν να ισχύουν. Αυτό, άλλωστε, έτρεξε να «μας» θυμίσει και ο επικεφαλής του ESM, που κάλεσε την Ελλάδα να επιστρέψει σε «σώφρον δημοσιονομικό μονοπάτι», κρατώντας μικρότερο δημοσιονομικό χώρο.

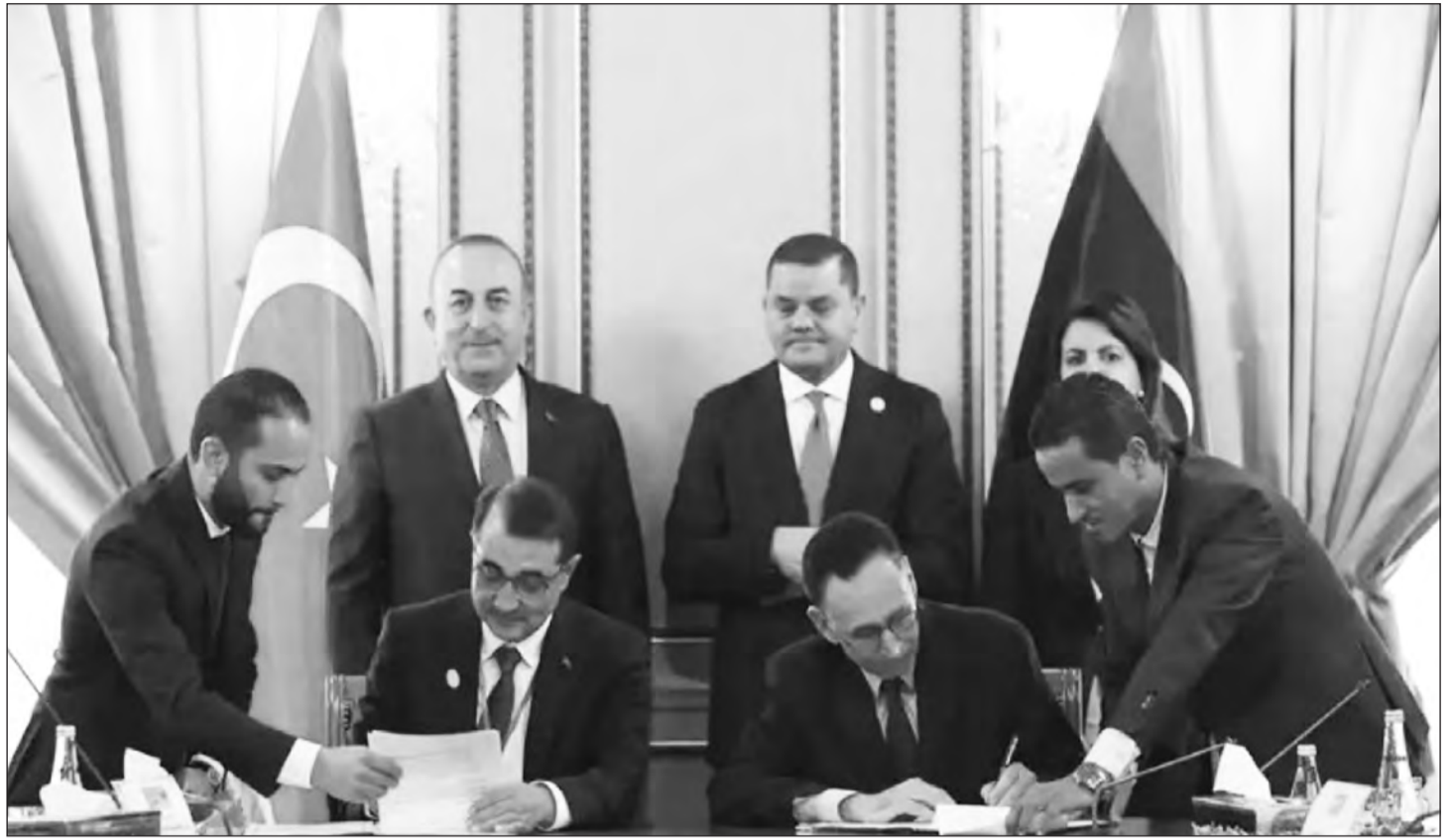
Σε συνεχή αναταραχή η Ανατολική Μεσόγειος

Μπορεί τον τελευταίο σχεδόν χρόνο η ιμπεριαλιστική αναμέτρηση να επικεντρώνεται στις ματωμένες πεδιάδες της Ουκρανίας, ωστόσο οι εξελίξεις στην Ανατολική Μεσόγειο καθόλου δεν κινούνται σε ήρεμα νερά. Έτσι κι αλλιώς, η υπερθέρμανση στο πεδίο της Ουκρανίας διευρύνει την ιμπεριαλιστική αντιπαράθεση αλλά και τους ανταγωνισμούς σε περιφερειακό και τοπικό επίπεδο.

Η υπογραφή στις 3 Οκτώβρη του «μνημονίου συνεννόησης» από τον τούρκο υπουργό Εξωτερικών Τσαβούσογλου και τον προσωρινό πρωθυπουργό της Λιβύης Ντμπέιμπα διευρύνει την ελληνοτουρκική κρίση και ανεβάζει το επίπεδο επικινδυνότητας. Σαν συνέχεια της οριοθέτησης ΑΟΖ μεταξύ Τουρκίας και Λιβύης το 2019 (που «καταργούσε» μεγάλα ελληνικά νησιά όπως η Ρόδος και η Κρήτη), το νέο μνημόνιο ανοίγει το δρόμο για έρευνα και εκμετάλλευση υδρογονανθράκων από την Τουρκική Εταιρεία Πετρελαίων σε περιοχές που τέμνονται με τη γραμμή μερικής οριοθέτησης ελληνικής - αιγυπτιακής ΑΟΖ όπως προσδιορίστηκε (κατόπιν αμερικανικής παρέμβασης) με τη συμφωνία του 2020. Ρίχνει λάδι στη φωτιά και τεντώνει επικίνδυνα το σχοινί του ανταγωνισμού των δύο όμορων αστικών τάξεων. Γι' αυτό και οι κινήσεις Δένδια για ενεργοποίηση των αμερικανόπνευστων αξόνων (με Αίγυπτο και Ισραήλ), η απεύθυνση στους δυτικούς «προστάτες» αλλά και η διαρροή πληροφοριών για επέκταση των χωρικών υδάτων σε 12 μίλια νότια και δυτικά της Κρήτης, με άμεση αντίδραση τουρκικών ΜΜΕ και προβολή του casus belli.

Αν μεγαλώσουμε λίγο την εικόνα θα δούμε ότι η τουρκική κυβέρνηση επιχειρεί να ξαναδηλώσει το «παρών» στη λιβυκή κρίση, απευθυνόμενη στους ιμπεριαλιστές της Δύσης, στη Γαλλία και κυρίως στις ΗΠΑ, στο πλαίσιο επαναδιαπραγμάτευσης του ρόλου της στο δυτικό στρατόπεδο. Όταν μάλιστα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός απαιτεί συστράτευση όλων των μελών του ΝΑΤΟ ενάντια στον ρώσικο ιμπεριαλισμό και χρησιμοποιεί την «πρόθυμη» άρχουσα τάξη της χώρας μας σαν εναλλακτική οδό παράκαμψης της γεωστρατηγικά πιο αναγκαίας Τουρκίας. Αλλά και διευρύνει την παρουσία του στην Κύπρο με την άρση του εμπάργκο όπλων στην κυπριακή κυβέρνηση.

Την ίδια περίοδο, στο πιο ανατολικό άκρο της Μεσογείου, η συμφωνία μεταξύ Ισραήλ και Λιβάνου για τον καθορισμό των θαλάσσιων ζωνών παρουσιάζεται σαν κίνηση σταθερότητας στην περιοχή. Μια «σταθερότητα» που ευνοήθηκε από τις «καλές υπηρεσίες» του αμερικανού μεσολαβητή Άμος Χόξτιν, ο οποίος έχει και την πατρότητα του τελικού σχεδίου. Με το σχέδιο αυτό ανοίγει ο δρόμος για την εκμετάλλευση του ισραηλινού κοιτάσματος Karish (από την ελληνική Energean) και του λιβανέζικου -κατά το μεγαλύτερο μέρος- Qana (από τη γαλλική Total), με αποθέματα φυσικού

Αναταραχές και αναδιατάξεις με την ιμπεριαλιστική (αμερικάνικη) διάσταση να παίζει τον καθοριστικό ρόλο. Η διοίκηση Μπάιντεν, κινούμενη στην κατεύθυνση της συμφωνίας του Αβραάμ, ενισχύει τη θέση του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή και κυρίως προωθεί τις δικές της γεωστρατηγικές και ενεργειακές επιδιώξεις απέναντι στο ρώσικο ιμπεριαλισμό (την ισχυρή παρουσία του στη Συρία και την ενεργειακή του ισχύ) και δημιουργεί σφήνες στο φιλοϊρακικό μέτωπο.

αερίου που υπολογίζονται σε αρκετά δισεκατομμύρια δολάρια. Η λύση αυτή παρουσιάζεται και ως οδηγός για την υπέρβαση αντίστοιχων διαφορών Κύπρου - Ισραήλ και Κύπρου - Λιβάνου.

Να σημειώσουμε ότι η συμφωνία γίνεται ενώ το Ισραήλ οδεύει προς πρόωρες εκλογές την 1η Νοέμβρη, ενώ στις 31 Οκτώβρη λήγει η θητεία του προέδρου του Λιβάνου Μισέλ Αούν. Και ακόμη πως η Χεζμπολάχ, η οποία πριν από λίγους μήνες απειλούσε να τινάξει στον αέρα την πλατφόρμα εξόρυξης Energean Power στο ισραηλινό πεδίο Karish, δήλωσε πως θα αποδεχτεί την απόφαση του προέδρου Αούν! Αντιδρώντας σ' αυτή την εξέλιξη ο τούρκος ΥΠΕΞ μίλησε για την ελληνική Energean (πρόκειται για την εταιρεία που εκμεταλλεύεται το κοιτάσμα του Πρίνου απέναντι στην οποία το σωματείο και οι εργαζόμενοι διεξάγουν έναν πολύμηνο αγώνα), η οποία πλέον θα βρίσκεται «στα πόδια τους».

Αναταραχές και αναδιατάξεις με την ιμπεριαλιστική (αμερικάνικη) διάσταση να παίζει τον καθοριστικό ρόλο. Η διοίκηση Μπάιντεν, κινούμενη στην κατεύθυνση της συμφωνίας του Αβραάμ, ενισχύει τη θέση του Ισραήλ στη Μέση Ανατολή και κυρίως προωθεί τις δικές της γεωστρατηγικές και ενεργειακές επιδιώξεις απέναντι στο ρώσικο ιμπεριαλισμό (την ισχυρή παρουσία του στη Συρία και την ενεργειακή του ισχύ) και δημιουργεί σφήνες στο φιλοϊρακικό μέτωπο.

ΑΟΖ, ενεργειακά αποθέματα, άξονες και συμμαχίες, μαζί με τις κανονιοφόρους και τα λοιπά πολεμικά σιδερικά, κινούνται στην Ανατολική Μεσόγειο στο ρυθμό της κεντρικής ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης.

Ο "Εκδικητής" στη Σούδα, η χώρα βαθιά στον πόλεμο

Με 6.000 άτομα προσωπικό και 85 αεροσκάφη στο κατάστρωμα έδωσε το πυρηνοκίνητο αεροπλανοφόρο Bush στον κόλπο της Σούδας για «ξεκούραση και αναψυχή του πληρώματος». Είναι και αυτή μια από τις υπηρεσίες που προσφέρει ο τόπος στο στρατό των ΗΠΑ, με τη μετατροπή των Χανίων σε Τρούμπα αναψυχής όπου ξεσκάνε σε καθεστώς ετεροδικίας οι αμερικάνοι πεζοναύτες.

Στην κύρια πλευρά της, η έλευση του αεροπλανοφόρου στη Σούδα σηματοδοτεί την έναρξη της παρουσίας του στην Ανατολική Μεσόγειο σε διάταξη μάχης απέναντι στη Ρωσία. Με την τρομερή δύναμη πυρός του, αποτελεί σημαντική προβολή της στρατιωτικής ισχύος των ΗΠΑ σε μια περιοχή που είναι στις παρυφές της πολεμικής αναμέτρησης. Επιχειρεί ήδη ενεργά στον πόλεμο ως επικεφαλής ενός στολίσκου, παρέχοντας κρίσιμες πληροφορίες για στόχους στον ουκρανικό στρατό με τα κατασκοπευτικά του και επιτηρώντας τη ρώσικη ναυτική δύναμη που βρίσκεται στη Μεσόγειο. Η έλευσή του είναι και μια υπενθύμιση στις υποτελείς αστικές τάξεις στις δύο πλευρές του Αιγαίου για το ποιος κάνει στην πραγματικότητα κουμάντο σε αυτά τα νερά.

Το καθεστώς των βάσεων που πλέον απλώνεται από τη Σούδα ως τον Έβρο αποτελεί κρίσιμο στοιχείο της εμπλοκής της Ελλάδας στο πόλεμο. Σε μια συγκυρία που η σύγκρουση στην Ουκρανία φτάνει να απειλεί την παγκόσμια ειρήνη, η χώρα μετατρέπεται σε επιχειρησιακό χώρο για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, για να ξεφορτώνει πολεμικό υλικό, να ελλιμενίζει πολεμικά πλοία, να απογειώνει τα κατασκοπευτικά και ό,τι άλλο χρειαστεί για τις ανάγκες στήριξης του ουκρανικού στρατού. Και ο λαός μπαίνει σε θανάσιμο κίνδυνο από την πολιτική της εξαρτημένης άρχουσας τάξης.

Σοβαρό έλλειμμα, λοιπόν, ότι για τον ερχομό του αεροπλανοφόρου δεν έγινε παρά μια μικρή συγκέντρωση, με το μεγαλύτερο κομμάτι του κινήματος στα Χανιά να μη νιώθει την ανάγκη να βγάλει έστω μια ανακοίνωση. Έκφραση της αναχώρησης δυνάμεων στην αριστερά από αυτό που είναι επιτακτική ανάγκη των καιρών, την ανάπτυξη αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, για να μη σφαχτεί η νεολαία στους πολέμους των ιμπεριαλιστών.

Κλιμάκωση της έντασης και σενάρια πολέμου

Με πρωτόγνωρο και άκρως ανησυχητικό τρόπο για τους λαούς και στις δύο πλευρές του Αιγαίου, κλιμακώνεται ο ανταγωνισμός των δυο αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας. Εκφράζεται και εκδηλώνεται με προκλητικές και επιθετικές κινήσεις και δηλώσεις πολεμικής τακτικής και ρητορικής στο πολιτικό και διπλωματικό πεδίο, που ταυτόχρονα συνοδεύονται από μια κούρσα τεράστιων εξοπλιστικών προγραμμάτων, πολεμικές ασκήσεις στην ημερήσια διάταξη, ΝΑΥΤΕΧ κ.ά. συντηρώντας για μεγάλο χρονικό διάστημα την ένταση στο κόκκινο.

Ταυτόχρονα, το τελευταίο χρονικό διάστημα τα αστικά ΜΜΕ σε Ελλάδα και Τουρκία, εκφράζοντας προφανώς τα συμφέροντα των αρχουσών τάξεων και επιδιώκοντας την ενίσχυση του εθνικισμού και του σωβινισμού στις συνειδήσεις των λαών, επιδίδονται σε αναλύσεις για τη στρατιωτική ισχύ της κάθε χώρας, τη δυνατότητα να πλήξει στρατιωτικά η μια την άλλη, φιλοξενώντας εκτεταμένες στρατιωτικές αναλύσεις πολεμικών σεναρίων, από το ποια θα είναι η εστία της σύγκρουσης μέχρι τη διάρκεια μιας πολεμικής σύρραξης.

Σε ένα από αυτά τα σενάρια αναφέρθηκε και ο Ε. Αποστολάκης, Επίτιμος Αρχηγός ΓΕΕΘΑ και πρώην Υπουργός Εθνικής Άμυνας επί κυβερνήσεως ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. «Εάν ξεκινήσει μια πολεμική αντιπαράθεση, δεν είναι εύκολο να ελεγχθεί μέχρι πού θα φτάσει... Είναι σαν μια φωτιά που προσπαθείς να την ελέγξεις και δεν τα καταφέρνεις», είπε υποστηρίζοντας ότι μια σύγκρουση μπορεί να επεκταθεί σε όλη την επικράτεια, απαντώντας με αυτόν τον τρόπο στα σενάρια ενός συντόμου πολέμου 3-4 ημερών.

Αυτά δήλωσε ο όχι τυχαίος και όχι τόσο «πρώην» Ε. Αποστολάκης από το ραδιοφωνικό πρόγραμμα της ΕΡΤ στις 3/10, βάζοντας στη σύζηση ένα σενάριο πολέμου που μπορεί να μην είναι το αγαπημένο των αστών αναλυτών, αλλά ως τέτοιο εμπεριέχει υπαρκτές πιθανότητες. Ένα τέτοιο μήνυμα, εκτός από την προφανή απεύθυνσή του προς τη ντόπια άρχουσα τάξη για πολεμική προετοιμασία σε όλα τα επίπεδα, περισσότερο μοιάζει ως απειλή και για τις δυο πλευρές, αναγνωρίζοντας ως βασικό στοιχείο το κόστος των απωλειών μπροστά σε ένα αβέβαιο αποτέλεσμα. «Σε μια πολεμική αντιπαράθεση, δεν μπορείς να μετρήσεις ποιος θα κερδίσει ξεκάρφα, το θέμα είναι τι ζημιά θα πάθουν και οι δύο από μια τέτοια σύγκρουση», δηλώνει αναγνωρίζοντας πολιτικά την ασάφεια, την αβεβαιότητα, τη ρευστότητα και την ανισορροπία του κυρίαρχου γεωπολιτικού πλαισίου που έχει διαμορφωθεί από την ένταση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού.

Το φιλοπόλεμο κλίμα που συντηρείται στις δυο πλευρές του Αιγαίου έχει κλιμακώσει την κρισιμότητα των εξελίξεων και την επικινδυνότητα για τους λαούς. Αν και ο αμερικανοΝΑΤΟϊκός σχεδιασμός απαιτεί τη ΝΑ πτέρυγα της Μεσογείου συμπαγή (βλέπε συμφωνία Λιβανου-Ισραήλ για ΑΟΖ) και το σφράγισμά της απέναντι στη Ρωσία, οι συσσωρευμένοι όροι αντιπαράθεσης διατηρούν το ενδεχόμενο ενός θερμού επεισοδίου ενεργό.

Η ένταση με την οποία εκφράζεται ο ανταγωνισμός των δυο αστικών τάξεων εδράζεται στις προαιώνιες αντιθέσεις τους και πυροδοτείται από το γεωπολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο αναζητούν και διαπραγματεύονται με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τον ρόλο τους στην περιοχή. Δεν πρόκειται για προεκλογική τακτική της μιας ή της άλλης πλευράς, ασχέτως αν θα αξιοποιηθεί σε αυτό το επίπεδο. Το γεγονός ότι οι ΗΠΑ αξιοποιούν την Ελλάδα για να «συνετίσουν» την Τουρκία και να την επανεντάξουν πλήρως στον σχεδιασμό τους αναπόφευκτα ρίχνει λάδι στη φωτιά.

Επιτακτικό και αναγκαίο το καθήκον ανάπτυξης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος για την αποτροπή των αντιδραστικών ανελίξεων που κυοφορούνται για τους λαούς των δυο χωρών.

Οι αστικές τάξεις Ελλάδας - Τουρκίας, χωρίς να είναι πόνια ή μαριονέτες, κινούνται ωστόσο εντός των πλαισίων της εξάρτησής τους από ΗΠΑ-Ε.Ε. η οποία βαθαίνει. Στην περίπτωση της Τουρκίας ενισχύονται οι εξαρτήσεις και με τη Ρωσία, πράγμα που γεννά απίθανους πονοκεφάλους στα επιτελεία τους. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, παρότι η Ρωσία δεν έχει την πολυτέλεια να τον χάσει, αναδεικνύει την υπεροχή των ΗΠΑ στα παγκόσμια πράγματα, που διασφαλίζεται όσο και εφόσον καταφέρνουν να ηγούνται του δυτικού μπλοκ. Του μπλοκ που έχει ιστορία και λειτουργία σαν τέτοιο όσο κανένα άλλο στον πλανήτη. Κάτι τέτοιο υπενθυμίζει στην Τουρκία πως όσο κι αν έχει ανοίξει σφαρές και κρίσιμες συναλλαγές και εξαρτήσεις με τη Ρωσία (φυσικό αέριο, πυρηνικά εργοστάσια, οικονομικές συναλλαγές, διαμετακόμιση αλλά και εξοπλισμούς), ωστόσο δεν έχει καμιά πολυτέλεια να αποσκιρτήσει από το ΝΑΤΟ και τη δυτική συμμαχία. Δεν έχει και την πολυτέλεια, με δοσμένη την ιστορία διαμόρφωσής της και το σημερινό βαθμό εξάρτησης από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ε.Ε., να υπερβεί τα όρια που συχνά πυκνά της υπενθυμίζουν ιδιαίτερα τα επιτελεία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Μια τέτοια υπενθύμιση, καθώς φαίνεται, είχε στόχο το αιφνιδιαστικό ταξίδι Σάλιβαν στην Τουρκία στις 2 του Οκτώβρη. Στη συνάντησή του ο σύμβουλος εθνικής ασφάλειας του Λευκού Οίκου των ΗΠΑ με τον εξ απορρήτων του Ερντογάν Ιμπραχίμ Καλίν, σύμφωνα με σχετικές δηλώσεις, έθεσε μια ολόκληρη γκάμα ζητημάτων που αφορούν το ρόλο που διεκδικεί η Τουρκία και τα επιτρεπτά όρια από πλευράς ΗΠΑ. Οι εξελίξεις αποκαλύπτουν πως η επιβεβαίωση για τη βασική γεωπολιτική αναφορά της Τουρκίας επισφραγίστηκαν με επιπλέον βήματα στην άρση του βέτο για την ένταξη Σουηδίας-Φιλανδίας στο ΝΑΤΟ, σε συνδυασμό με ανάλογα βήματα όπως δείχνει ήδη η απόφαση της Γερουσίας των ΗΠΑ σχετικά με την πώληση των 40 F-16.

Η Τουρκία έχει ανάγκη τα 40 F-16 και την αναβάθμιση των δικών της μετά το ναυάγιο των F-35 και η εμπλοκή Μητσοτάκη και με ελληνικού μαζί με άλλα λόμπι

στην κωλυσιεργία είναι και βασικός λόγος του υποτιθέμενου εκνευρισμού του Ερντογάν. Ο Ερντογάν διεκδικεί και κατοχυρώνει το δικό του ρόλο ανάμεσα σε ΗΠΑ-Ρωσία ακόμη και ως μεσάζοντας, όμως οι ΗΠΑ δεν θα πάνον να βάζουν όρους και όρια στον περιφερειακό ρόλο που διεκδικεί η Τουρκία.

Στη γενική συνέλευση του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη ο Ερντογάν απέτυχε ν' αναβαθμίσει την εικόνα του με μια συνάντηση με τον Μπάιντεν, που δεν του προσφέρθηκε, σαν μήνυμα δυσαρέσκειας για τη συμμετοχή του στη συνάντηση της ομάδας της Σαγκάης. Όμως η επίσκεψη Σάλιβαν στην Τουρκία αποκατέστησε με στιβαρό τρόπο την επικοινωνία των επιτελείων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού με την άτακτη (λόγω άγχους αλλά και φιλοδοξιών) και πολύτιμη από την άλλη σύμμαχο Τουρκία. Τα ελληνικά ΜΜΕ εστίασαν στο γεγονός ότι την επόμενη μέρα της επίσκεψης, και σίγουρα όχι εν αγνοία του Σάλιβαν, σειρά υπουργών και κυβερνητικών στελεχών υπέγραψαν συμφωνία γεωπολιτικών ερευνών με την οριακά έγκυρη κυβέρνηση της Λιβύης, στη βάση του αμφισβητούμενου τουρκολιβικού μνημονίου. Ο Δένδιας έτρεξε στην Αίγυπτο και η ψυχροπολεμικοί τόνοι έθνην κείεθιν καλά κρατούν.

Σοβαρή ψυχρολουσία για την ελληνική πλευρά τα νέα για την πρόοδο στην προμήθεια των F-16 και στη γεωπολιτική αναβάθμιση της Τουρκίας. Η πραγματικότητα διαψεύδει το κυβερνητικό αφήγημα περί τουρκικής απομόνωσης χάριν των αεροπλανοφόρων στη Σούδα, του ρόλου της Αλεξανδρούπολης και της συνολικής εμπλοκής στον πόλεμο. Όμως τα ζόρια αφορούν και τις δυο πλευρές, γι' αυτό οι πόρτες και τα παράθυρα του διαλόγου που υπαγορεύουν ΗΠΑ-Ε.Ε. είναι ανοικτά, όπως τονίζεται ακόμη και στις πιο οξυμένες αντιπαράθεσες τους (βλέπε Πράγα).

Η τουρκική αστική τάξη διατηρεί τις ορέξεις της, μιας και ο τραχανάς απλώνεται, όμως η εξαρτημένη από τη Δύση οικονομία της (παρά τα μεγέθη της) έχει σοβαρές παθογένειες, ενώ ακόμη πιο έντονα και από το παρελθόν, στη βάση της αστάθειας και των συνεχών αναδιταξέων,

Η γραμμή της λεγόμενης διεθνοποίησης των τουρκικών προκλήσεων είχε για μια ακόμη φορά την τιμητική της από ελληνικής πλευράς. Αυτή προσπάθησε να προσεταιριστεί την ευμενή στάση όσο το δυνατόν περισσότερων συνομιλητών. Ωστόσο, τα αποτελέσματα πολύ απέχουν απ' το να χαρακτηριστούν κόλαφος για την Άγκυρα. Τα συμφέροντα σειράς αστικών τάξεων και ιδιαίτερα των ιμπεριαλιστικών χωρών της ΕΕ, και όχι μόνο, είναι αυτά που καθορίζουν το πόσο οι κυβερνήσεις τους θα "εκτεθούν" προς τη μία ή την άλλη πλευρά. Η συντριπτική πλειψηφία αποφεύγει κάτι τέτοιο, ανεξάρτητα του πως εκλαμβάνεται αυτό. Βέβαια, είναι γεγονός ότι το τελευ-

ταίο διάστημα ασκείται μια πιο έντονη πίεση προς την Τουρκία τόσο από την ΕΕ όσο και από τις ΗΠΑ.

Ο Μητσοτάκης επικέντρωσε την ομιλία του στον λεγόμενο αναθεωρητισμό της γείτονας, την αμφισβήτηση της κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας, τις παραβιάσεις του εναέριου χώρου, το θέμα των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου και των θαλάσσιων ζωνών. Ο "διεθνής ταραξίας" της περιοχής, ωστόσο, παρ' ότι επικριρείται να ταυτιστεί με τη Ρωσία του Πούτιν για εύλογους λόγους που έχουν να κάνουν με την αντιρωσική στάση των περισσότερων χωρών της Ευρώπης, παραμένει ο κατάλληλος "μεσάζοντας" μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Άλλωστε, δεν έγινε καμία προσπάθεια αποτροπής της τουρκικής συμμετοχής στη Σύνοδο, από ελληνικής πλευράς. Προφανώς εκτιμήθηκε βάσιμα ότι θα έπεφτε στο κενό. Δεν παρέλειψε, φυσικά, να αναφερθεί στο παρόμοιο Τουρκολιβικό Σύμφωνο αλλά και στην εργαλειοποίηση του προσφυγικού, με την ευθύνη να επιρρίπτεται στους "διακινητές που εκμεταλλεύονται τον πόνο αυτών των ανθρώπων". Τους έπιασε ο... πόνος!

Στη δική του παρέμβαση ο τούρκος πρόεδρος έθεσε το θέμα της αποστρατιωτικοποίησης των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου, της υπεράσπισης των δικαιωμάτων και συμφερόντων της χώρας του, της ελληνικής προκλητικότητας, όπως είπε. Επανάφερε το θέμα του προσφυγικού, κατηγορώντας την ελληνική πλευρά για "απάνθρωπη μεταχείριση και εγκληματική συμπεριφορά απέναντι σε κατατρεγμένους ανθρώπους". Άλλως... προστάτης του! Δεν παρέλειψε να θέσει και το ζήτημα των δικαιωμάτων της μειονότητας στη Δυτική Θράκη. Η ελληνική ειδησεογραφία φέρει τον τούρκο πρόεδρο να πρωταγωνίστησε σε φραστικό επεισόδιο με τον έλληνα πρωθυπουργό κατά τη διάρκεια του δείπνου της πρώτης ημέρας. Ο Μητσοτάκης σε μετέπειτα δηλώσεις του, ωστόσο, υποβάθμισε το θέμα.

Ταυτόχρονα με τη Σύνοδο, πάντως, η τουρκική πλευρά προχώρησε σε μια πολιτική κίνηση που προκά-

βαράινο το Κουρδικό. Στον αντιδραστικό ανταγωνισμό με την ελληνική αστική τάξη, παρότι σε πολλά σημεία διεκδικούνται όμοιοι ρόλοι, η προοπτική της πολεμικής σύγκρουσης δεν αποτελεί πολυτέλεια για καμία πλευρά. Οι γνωρίζοντες μιλάνε για καταστροφική επιλογή και όχι μόνο για τις ζωές των λαών.

Όμως ούτε οι οικονομίες επιτρέπουν μια τέτοια σύγκρουση ούτε το πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης από τα ίδια δυτικά αφεντικά επιτρέπει τέτοιες αποκοιτιές χωρίς άδεια. Πόσο μάλλον στη φάση της πιο επιβεβλημένης από ποτέ συσπείρωσης του ΝΑΤΟ έναντι της Ρωσίας. Όμως, από την άλλη μεριά, ο αντιδραστικός ανταγωνισμός καλά κρατεί και η όξυνση έστω και σε επίπεδο ρητορικής διαμορφώνει δεδομένα επικίνδυνα για τους λαούς. Δεδομένα που μπορούν να αξιοποιηθούν από τους κάθε λογής ιμπεριαλιστές στο πλαίσιο μιας αναδιτάξης που δεν θα μένει διαρκώς μόνο στη σύγκρουση στην Ουκρανία. Η Λιβύη, η Συρία, η Κύπρος, τα Βαλκάνια, ο Καύκασος είναι ήδη πρακτωμένα πεδία στο πλαίσιο των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων. Με δοσμένο επομένως το πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και άλλο τόσο τον τυχοδιωκισμό των αστικών τάξεων, οι λαοί στις δύο όχθες του Αιγαίου δικαιολογημένα ανησυχούν για το πόσα ακόμη δεινά τούς περιμένουν πέρα από την αβάσταχτη φτώχεια που επιδεινώνεται και με τα διασκατομμύρια στην ατέλειωτη κούρσα των εξοπλισμών. Εύκολα στη χώρα χαρακτηρίζεται τυχοδιωκτική και αλληλοπρόσβαλη η πολιτική Ερντογάν. Όμως πως να χαρακτήρισουμε μια πολιτική που στέλνει ξανά και ξανά τεθωρακισμένα και άλλα βαριά όπλα στην Ουκρανία και συνολικά, με τη Σούδα και την Αλεξανδρούπολη κυρίως, συμμετέχει στις συστηματικές πολεμικές δράσεις των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ;

Η ωμότητα του Μητσοτάκη, που από το βήμα της Γ.Σ. του ΟΗΕ δήλωσε πως είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία, είναι αφοπλιστική, μα από την άλλη, όσο ανατριχιαστικό κι αν ακούγεται, είναι η αλήθεια. Να χύσουμε λοιπόν το αίμα μας για τις ΗΠΑ για να σωθούμε τάχα από τον μπαμπούλα της Τουρκίας; Η μήπως η συμμετο-

χή και η πλήρης εμπλοκή στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ είναι αυτή που φέρνει τη χώρα όλο και πιο κοντά σε θανάσιμους κινδύνους με βάση την όξυνση των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων;

Τα μέτρα και τα σταθμά της εργατικής τάξης και του κόσμου της δουλειάς αντικειμενικά είναι άλλα απ' αυτά της αστικής τάξης και του συστήματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και εκμετάλλευσης. Η αστική τάξη έχει βλέψεις και φιλοδοξίες και ήδη τα κέρδη των ενεργειακών και άλλων ομίλων καθώς και των εφοπλιστών καλά κρατούν. Ο λαός έχει ανάγκη ζωής να παλέψει για την ειρήνη και τη φιλία με τους άλλους λαούς και να ανατρέψει την πολιτική εμπλοκή στον πόλεμο. Αυτό το κρίσιμο μέτωπο πάλης για τη ζωή του αλληλοτροφοδοτείται

με το μέτωπο πάλης για το μεροκάματο. Η απότομη λεηλασία του πενικρού άλλωστε εισοδήματος των εργαζομένων διαμορφώνει έδαφος για αγώνες που εφόσον ξεσπάσουν θα προσφέρουν πείρα και κατανόηση για την πραγματική αντιδραστική φύση του συστήματος. Θα συνδράμουν και στην ανάπτυξη του αντιπολεμικού μέτωπου πάλης, που είναι αλήθεια πως καθυστερεί επικίνδυνα. Ας μην υποκύπτουμε στους αρνητικούς συσχετισμούς. Παρά τη διάλυση του κινήματος, το σύστημα γεννά τους όρους για την εκ νέου συγκρότησή του. Να παλέψουμε για την ειρήνη. Να πολεμήσουμε τον πόλεμο κεφαλαίου - κυβέρνησης - ιμπεριαλιστών.

N.K.

Στην Πράγα η συνέχιση της αντιπαράθεσης

λεσε νέα αναταραχή. Ανακοινώθηκε η ενεργοποίηση του Τουρκολιβικού Συμφώνου με την υπογραφή Μνημονίου Συνεργασίας της Τουρκίας με την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας της Λιβύης. Η νέα αυτή συμφωνία περιλαμβάνει έρευνες για υδρογονάνθρακες στην ανακηρυχθείσα τουρκολιβική ΑΟΖ ή, κατ' άλλους, στη λιβυκή υφαλοκρηπίδα. Άμεση σχέση με το θέμα έχουν τόσο η εσοπευμένη συνάντηση του έλληνα ΥΠΕΞ με τον αιγύπτιο ομόλογο του αμέσως μετά προς επαναβεβαίωση της ισχύος της ελληνοαιγυπτιακής συμφωνίας για τις θαλάσσιες ζώνες, αλλά και η κατάληξη σε συμφωνία, έπειτα από διετείς διαπραγματεύσεις με "παρότρυνση" των Αμερικάνων, των άσπονδων εχθρών Ισραήλ και Λιβανού για την οριοθέτηση των θαλάσσιων συνόρων τους.

Οι δηλώσεις από την Πράγα των δύο πλευρών εμφάνισαν μια κάποια πτώση της έντασης. Αμέσως μετά την επιστροφή στις χώρες τους, όμως, ξαναχρίσαν τα "όργανα". Οι λεκτικοί μαζιμαλισμοί δίνουν και παίρνουν, ενώ η επανομαζωμένη εξωτερική διανάλωση, όσο κι αν υπάρχει, δίνει τη θέση της σε πραγματικές φιλοδοξίες αναβάθμισης ρόλων εκατέρωθεν. Ο Μητσοτάκης δηλώνει ότι "δεν θα αφήσουμε καμιά πρόκληση να περάσει απάντητη", ευελπιστώντας ότι θέτει έτσι τις κόκκινες γραμμές για τις επικείμενες έρευνες κι ίσως εξορύξεις από τα τουρκικά πλοία, την ώρα που Ερντογάν και Τσαβούσογλου επιδίδονται στα πολλές φορές ειπωμένα για τις "ξένες πλάτες" και τη "μοναξιά" που θα νιώσει η Αθήνα σε περιπτώσεις ανάφλεξης. Είναι φανερό ότι, πέρα από λεονταρισμούς και κινήσεις στη διπλωματική σκακιέρα, τα μαχαίρια είναι πάντα ακονισμένα και κάθε μια από τις δύο αντιδραστικές άρχουσες τάξεις επιδιώκει να δημιουργήσει τετελεσμένα σε όλα τα πεδία αντιπαράθεσης.

Επιπρόσθετα, είναι γεγονός ότι η αστική τάξη στη χώρα μας τα περιμένει όλα από τους ξένους προστάτες της, όπως τονίζουν στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, κάνοντας πως δεν τους αφορά αυτή η πολιτική που είναι η ίδια ακριβώς

με αυτήν που εφαρμόσαν και οι ίδιοι όταν βρίσκονταν στην κυβερνητική εξουσία. Η πολιτική της ΝΔ, αυτή της εξάρτησης και της υποτέλειας στους ιμπεριαλιστές, είναι κοινή για όλο το φάσμα των αστικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων. Οι εναλλασσόμενοι ρόλοι στο πολιτικό σύστημα δεν αναιρούν αυτή την πραγματικότητα. Όσο κι αν το λεγόμενο Διεθνές Δίκαιο έχει γίνει καραμέλα στα στόματα όλων, η αλήθεια είναι ότι αυτό πάντα φροντίζει να "μεταποιείται" σύμφωνα με τα σχέδια, τους σκοπούς και τα συμφέροντα πρώτα και κύρια, για να μην πούμε αποκλειστικά, των ιμπεριαλιστικών αφεντικών.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, αναμένεται να συνεχιστεί και να οξυνθεί η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση, με τον κίνδυνο "θερμανσής" της να είναι μεγάλος και υπαρκτός. Ήδη, στρατιωτικά και πολιτικά στελέχη του συστήματος κρούουν τον κώδωνα της επικινδυνότητας των εξελίξεων, με πιο χαρακτηριστική τη δήλωση Αποστολάκη ότι ένα ενδεχόμενο θερμό επεισόδιο δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι δεν θα πάρει άλλες, ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Η δυναμική των εξελίξεων, η συνεχής αναφορά στην έννοια του "πέδιου" μαρτυρούν ότι δεν απέχουν πολύ οι λέξεις από την πράξη. Και μπορεί οι Αμερικάνοι να συνιστούν "ψυχραιμία και σύνεση", οι συνεχείς εν τούτοις κινήσεις μόνο σε αυτό δεν κατατείνουν.

Η "οικογενειακή φωτογραφία" στη Σύνοδο της Πράγας, με τον Ερντογάν στο ένα και τον Μητσοτάκη στο άλλο άκρο, μπορεί να απηχεί το κλίμα των "δύο ξένων στην ίδια Σύνοδο", όπως γράφτηκε και λέχθηκε πολλές φορές από τα αστικά ΜΜΕ. Το ζήτημα είναι ότι οι δύο λαοί δεν ανιχνεύουν καθόλου ξένους μεταξύ τους, όπως δείχνουν όλες οι έρευνες, και πρέπει να μετουσιώσουν αυτή τους τη σχέση σε φιλία, αλληλεγγύη και κοινό αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό αγώνα. Σε από κοινού μέτωπο πάλης για ανεξαρτησία και σοσιαλισμό. Οι καιροί ου μενετοί!

Η "οικογενειακή φωτογραφία" στη Σύνοδο της Πράγας, με τον Ερντογάν στο ένα και τον Μητσοτάκη στο άλλο άκρο, μπορεί να απηχεί το κλίμα των "δύο ξένων στην ίδια Σύνοδο", όπως γράφτηκε και λέχθηκε πολλές φορές από τα αστικά ΜΜΕ. Το ζήτημα είναι ότι οι δύο λαοί δεν ανιχνεύουν καθόλου ξένους μεταξύ τους, όπως δείχνουν όλες οι έρευνες, και πρέπει να μετουσιώσουν αυτή τους τη σχέση σε φιλία, αλληλεγγύη και κοινό αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό αγώνα. Σε από κοινού μέτωπο πάλης για ανεξαρτησία και σοσιαλισμό. Οι καιροί ου μενετοί!

Ντιλήψεις

ιδεολογίας και πολιτικής

Και μην ξεχνάτε: «Σε περιπτώσεις καταλήψεων θα γίνεται αμέσως τηλεκπαίδευση»!

Για τρίτη φορά από τη στιγμή που ξεκίνησαν τα μαθήματα -δηλαδή περίπου μέσα σε ένα μήνα- η υπουργός Παιδείας Κεραμέως δηλώνει ότι οι «ενδεχόμενες» καταλήψεις θα «αντιμετωπίζονται» με τηλεκπαίδευση!

Φυσικά τις δηλώσεις αυτές τις έχουν συνοδεύσει μια σειρά ανακοινώσεις, του γγ του ΥΠΑΙΘ Κόππη προς τους εκπαιδευτικούς ότι: «είστε υποχρεωμένοι από το νόμο (ποιος τον ψήφισε άραγε;) να κάνετε τηλεκπαίδευση». Μαζί και οι διάφοροι Διευθυντές Εκπαίδευσης που στέλνουν συνεχώς ραβασάκια στους εκπαιδευτικούς, υπενθυμίζοντάς τους αυτή τους την «υπηρεσιακή υποχρέωση». Η επιχείρηση τρομοκράτησης της νεολαίας καλά κρατεί.

Η τηλεκπαίδευση έχει γίνει από τους μεγαλύτερους εχθρούς των μαθητών: δεν είναι μόνο τα δύο χρόνια τηλεκπαίδευσης που έχουν αφήσει έντονα και εμφανή μαθησιακά και ψυχολογικά προβλήματα στους μαθητές. Είναι που αξιοποιείται προκειμένου να καταπνίξει οποιαδήποτε μαθητική φωνή θέλει να φωνάξει και να διεκδικήσει. Που μετατρέπει παράλληλα και τον εκπαιδευτικό σε φορέα υλοποίησης όλου αυτού του μηχανισμού, βάζοντας μάλιστα και ηλεκτρονικές απουσίες στους... καταλήψεις! Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, απαγορεύει στους μαθητές ακόμα και να χαρούν έστω και μια μέρα κλειστού σχολείου (λόγω χιονιά κτλ), αφού και σε αυτή την περίπτωση «προβλέπεται τηλεκπαίδευση».

Επιδιώκουν να μετατρέψουν τα σχολεία σε «στρατώνες» ιδεολογικής κατάρτισης και ταξικής κατηγοριοποίησης των νέων. «Γραμμές παραγωγής» μιας νέας γενιάς «έτοιμης» και «προετοιμασμένης». Που θα έχει συνηθίσει τον πόλεμο, το κρύο, τη φτώχεια, αφού αυτά προσφέρει το σύστημα σήμερα. Που θα έχει μάθει να «εξοικονομεί» και να είναι «οικολόγος» αφού και τα σχολεία πρέπει να συμβάλουν στη «μείωση της ενεργειακής κατανάλωσης» κατά 10%, αφού «δεν μπορεί να γίνει τίποτα άλλο». Που θα έχει εμπεδώσει να «αυτοαξιολογείται» σαν... ανεπαρκής για να έχει δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά αφού πρόκειται για μια ξεπερασμένη αξία (του προηγούμενου αιώνα) και ούτως ή άλλως «τα λεφτά δεν είναι το παν» και «δεν φέρνουν την ευτυχία».

Αυτό σε ό,τι αφορά τις επιδιώξεις του συστήματος. Γιατί το αν -και σε ποιο βαθμό- κατορθώσει να τις κάνει πραγματικότητα, αυτό περνάει και από τον ίδιο παράγοντα νεολαία. Στο αν και κατά πόσο θα... «κάτσει καλά». Πάντως, με τις ανεπάρκειες και τις αδυναμίες που χαρακτηρίζουν το κίνημα της νεολαίας (όπως και όλα τα κινήματα άλλωστε) δεν έχει δείξει τέτοιου είδους διαθέσεις. Το αντίθετο θα λέγαμε.

Το παραπάνω άλλωστε αποτελεί και μια εκτίμηση του συστήματος στη χώρα μας. Για αυτό οπλίζει -μεταφορικά και κυριολεκτικά- όλους του μηχανισμούς πρόληψης και καταστολής ενός τέτοιου ενδεχομένου. Άμεσα τηλεκπαίδευση στις καταλήψεις, αστυνομία στα Πανεπιστήμια, έξω από τα σχολεία, σε κάθε πλατεία γειτονιάς, μέχρι και... στα ερασιτεχνικά γήπεδα του μπάσκετ. Έτσι εκτιμά η κυβέρνηση ότι θα «προλάβει» την οργή της νεολαίας. Στην πραγματικότητα, όμως, όπως η πολιτική της «φυτιλιάζει» ακόμα περισσότερο τη νεολαία, έτσι και αυτές οι κινήσεις συντηρούν και μεγαλώνουν τον εκνευρισμό και την αγανάκτηση. Δεν έχει περάσει και πολύς καιρός από το ξέσπασμα στη Νέα Σμύρνη άλλωστε.

Κάποιος θα μπορούσε να πει ότι η αυτή η -πολυεπαναλαμβανόμενη- δήλωση της υπουργού αποτελεί άλλη μια απόδειξη αυταρχισμού, τρομοκράτησης εκπαιδευτικών και μαθητών, μέχρι και πολιτικής έπαρσης και «θράσους» στη βάση του συσχετισμού που έχει διαμορφωθεί αυτή τη στιγμή. Πράγματι, υπάρχουν τέτοιες διαθέσεις του ζητήματος. Θα έλεγα όμως να αντικρίσουμε και την άλλη πλευρά. Αυτή που δείχνει την ανησυχία και την αγωνία του συστήματος. Να πει κάτι στους μαθητές που βομβαρδίζονται από τις ταξικές πολιτικές (Τράπεζα Θεμάτων, ΕΒΕ κτλ) και από την έλλειψη προοπτικής. Και επειδή στην πραγματικότητα δεν έχει κάτι ουσιαστικό να της πει, όπως κάνει και κάποιος που έχει ξεμείνει από επιχειρήματα και απλά επαναλαμβάνει αυτό που έλεγε, έτσι και η υπουργός επαναλαμβάνει αγωνιωδώς απειλές και τρομοκρατία. Μην έχουμε όμως αυταπάτες. Απειλές και τρομοκρατία που δεν είναι κούφιας, αλλά επιδιώκεται να γίνονται πραγματικότητα. Γι' αυτό χρειάζονται και την απάντηση που τους αρμόζει.

Δ.

Βιβλιοκριτική

«Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου»

του Εντουάρ Λουί

Με τρεις αυτοβιογραφικές αφηγήσεις, ο πλέον 29χρονος Εντουάρ Λουί έχει καθιερωθεί ως μια ουσιαστική φωνή στη σύγχρονη λογοτεχνία που συνδέεται άμεσα με την πραγματικότητα, γράφοντας για την κοινωνική τάξη, τη σεξουαλικότητα και τη βία. Μέχρι στιγμής, όλα τα έργα του Λουί έχουν διασκευαστεί για το θέατρο. Το τελευταίο βιβλίο του Λουί, «Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου» εκδ. Αντίποδες, είναι το πιο αμιγώς θεατρικό του κι αυτό συνάγεται απ' το ότι μπορεί να αποτελέσει αυτούσιο το κείμενο έναν ατμοσφαιρικό θεατρικό μονόλογο.

Η λογοτεχνία του Λουί είναι πάντοτε πολιτικά φορτισμένη. Όμως στο τρίτο του βιβλίο, ο πολιτικός λόγος εισβάλλει με εντονότερο τρόπο στην ιστορία του, συνδέοντας ευθαρσώς την πολιτική σκηνή με τα προσωπικά του βιώματα. Ο συγγραφέας φεύγει από το συναισθηματικά προσωπικό και επιχειρεί μια καίρια μεταστροφή της παρατήρησής του στο κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον, στους παράγοντες που διαμόρφωσαν «σκότωσαν κατά τον συγγραφέα- τον πατέρα του».

Σύμφωνα με συνεντεύξεις του, η αφήγηση του είναι αυτοβιογραφική: Ο Εντύ Μπελγκέλ -αυτό ήταν το πραγματικό όνομα του συγγραφέα- μεγαλώνει σε ένα χωριό της βόρειας Γαλλίας στα τέλη της δεκαετίας του 1990, σε έναν κόσμο φτώχειας, αμορφωσίας, βίας και εκφοβισμού, που στην περίπτωση του Εντύ εντείνεται λόγω της ομοφυλοφιλίας του. Ενώ στο πρώτο βιβλίο, που το γράφει μόλις είκοσι δύο ετών, αποτυπώνει με ωμό, ρεαλιστικό τρόπο τη βία που υπέστη, στο «Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου» ο Λουί αφενός συνθέτει τις κακοποιητικές συμπεριφορές του πατέρα του με τις σπάνιες εκδηλώσεις αγάπης από πλευράς του και αφετέρου καταγγέλλει τους «κυρίαρχους» της μεταβιομηχανικής συνθήκης για τον οικονομικό και κοινωνικό αποκλεισμό που επιφυλάσσουν στον πατέρα του και την εργατική τάξη στην οποία ανήκει. Στην κοινωνία του Μπελγκέλ (Λουί) ως ντροπή εσωτερικεύεται όχι μόνο η αγάπη, αλλά και η φτώχεια. Η αυτοενοχοποίηση της εργατικής τάξης, το ότι τα άτομα που υποφέρουν, ντρέπονται που υποφέρουν, οδηγεί τον Λουί στον καταγγελτικό λόγο. Σε ένα «κατηγόρω» του συγγραφέα, τα βίαια χτυπήματα της πολιτικής ιστορίας που αλώνουν το σώμα του πατέρα διαδέχονται το ένα το άλλο με κλιμακούμενη ένταση. Η εργατική τάξη της Γαλλίας, οι άνθρωποι που περιγράφονται στο βιβλίο του Λουί, δε μετέχουν στον περίφημο ευρωπαϊκό πολιτισμό και τρόπο ζωής αποτελούν τα σκουπίδια του, αυτά που παράγει καθημερινά και βγάζει έξω κάθε βράδυ στον κάδο απορριμμάτων προς αποκομιδή, για τα οποία οι μεσαίες και ανώτερες τάξεις δυσανασχετούν να φορολογούνται και πιέζουν για την περαιτέρω συρρίκνωση των πενιχρών κοινωνικών επιδομάτων.¹

Αν διαβάσει κανείς το βιβλίο, -και σύμφωνα με τις συνεντεύξεις του Λουί- καταλαβαίνει αμέσως πως ο συγγραφέας τα βάζει με τον σοσιαλφιλελεύθερο πρόεδρο Εμανουέλ Μακρόν, κατηγορώντας τον για «πολιτική βία εναντίον των φτωχών». Καθώς θίγει θέματα που αφορούν την

εργατική τάξη και τις μειονότητες, την ταξική καταγωγή, τον ρατσισμό, την ομοφοβία, την ξενοφοβία και τον σεξισμό, σημειώνει σε συνέντευξή του πως «υπάρχει μια πολιτική βία προς τους φτωχούς, η οποία υπήρχε από τον θάνατο του και επιστρέφει σήμερα με ηγέτες όπως ο Τραμπ στις ΗΠΑ και ο Μακρόν στη Γαλλία» (2018). Προς το τέλος του βιβλίου, ο συγγραφέας στηλιτεύει το πολιτικό και κοινωνικό σύστημα που διέλυσε την υγεία του πατέρα του. Ο Ζακ Σιράκ και ο Ξαβιέ Μπερτράν του κατέστρεψαν τα έντερα. Ο Εμμανουέλ Μακρόν και ο Μανουέλ Βαλς πέρασαν τον νόμο που διευκολύνει τις απολύσεις και επιτρέπει στις εταιρείες να υποχρεώνουν τους εργαζόμενους να κάνουν περισσότερες υπερωρίες τη βδομάδα. Ο Νικολά Σαρκοζί και ο Μαρτέν Χιρς του τσάκισαν τη μέση. Η ιστορία του πόνου του έχει ονόματα. Η ιστορία του σώματός του κατηγορεί την πολιτική ιστορία.

Κάποιες κριτικές στα γαλλικά μίντια αμφισβήτησαν τη «λογοτεχνικότητα» του έργου. «Δεν είναι λογοτεχνικό! Ανακαλύπτει ξαφνικά ότι η πολιτική έχει επίπτωση στη ζωή των ανθρώπων και καταγγέλλει τους ενόχους! Μα αυτό διαβάζουμε όλη μέρα στις εφημερίδες!». Ο Λουί (Μπελγκέλ) απαντάει και μέσα από το βιβλίο του: «Για τους κυρίαρχους, η πολιτική είναι συνήθως ζήτημα αισθητικής [...] για εμάς ήταν ζήτημα ζωής και θάνατου», αλλά και σε συνέντευξή του: «...αυτό που γράφω [...] δεν υπακούει στις απαιτήσεις της λογοτεχνίας, αλλά σε εκείνες της ανάγκης και του επείγοντος, σε εκείνες της φωτιάς».

Σε μία εποχή που ο κυρίαρχος λόγος προσπαθεί να μας πείσει ότι είναι ζήτημα ατομικής ευθύνης η προοπτική μας, η μόρφωσή μας ή και η υγεία μας εσχάτως, ο Λουί αντιστρέφει τους όρους της συζήτησης, αποκαλύπτοντας τη συλλογική ευθύνη των πολιτικών που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου, των κυρίαρχων του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτή η πολιτική κριτική τον βοηθά να ερμηνεύσει τη ζωή του πατέρα του με το ταξικό κριτήριο που έχει αναπτύξει κι ο ίδιος ήδη απ' την παιδική του ηλικία. Το «Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου» είναι ένα ολιγοσέλιδο βιβλίο, το οποίο κατηγορεί τους κυρίαρχους της πολιτικής που κατέστησαν τον πατέρα του συγγραφέα άρρωστο. Κόντρα στο αφήγημα του συστήματος πως οι φτωχοί είναι ήδη αρκετά πλούσιοι και πως οι πλούσιοι δεν είναι αρκετά πλούσιοι.

Το άρθρο αυτό γράφτηκε με αφορμή την παράσταση «Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου» (Qui a tué mon père) του Εντουάρ Λουί (Edouard Louis), που ανέβηκε στις σκηνές της Θεσσαλονίκης στη 1 Οκτωβρίου 2022, παραγωγή της Schaubühne του Βερολίνου και του Théâtre de la Ville του Παρισιού, σε σκηνοθεσία του Τόμας Οστερμπίερ (Thomas Ostermeier).

1. Από το άρθρο που βρίσκεται στο tnxs.gr, «Ποιος σκότωσε τον πατέρα μου», το τελευταίο από τα τρία βιβλία του Εντουάρ Λουί, 04/08/2020.

Με αφορμή την ανακοίνωση του συνεδρίου της ΚΝΕ

Το βασικό σύνθημα του συνεδρίου είναι «ΚΝΕ ΔΥΝΑΤΗ ΠΑΝΤΟΥ», συνοδευόμενο πέρα από τα υπόλοιπα που αναγράφονται και με το «*τολμάμε το μεγάλο βήμα στο μέλλον με το ΚΚΕ*».

Η θεματολογία, αλλά και τα συνθήματα της αφίσσας του συνεδρίου είναι ενδεικτικά για το ποιες θα είναι οι θέσεις, αλλά και η κίνηση της ΚΝΕ και των σχημάτων της εντός και εκτός πανεπιστημίων. Ούτε τυπικά δεν υπάρχει ως θέμα το ζήτημα των εξελίξεων σε εκπαίδευση, εργασία, δημοκρατικά δικαιώματα ή των πολεμικών κινδύνων που αντιμετωπίζει η νεολαία.

Το ΚΚΕ και η ΚΝΕ, όπως και η υπόλοιπη αριστερά, έχουν μπει εδώ και καιρό στο κλίμα των εκλογών και της καλύτερης ανάδειξής τους σε αυτές. Όλη τους η φρασεολογία και η κίνηση προσπαθούν να κάνουν ταμείο στις επερχόμενες κάλπες.

Καμία διάθεση δεν έχουν για να αναδειχθούν αγώνες μπροστά στις επικίνδυνες εξελίξεις με τις οποίες είναι αντιμέτωπος ο λαός και η εργατική τάξη, αλλά και μπροστά στη σφοδρή επίθεση που δέχονται σε όλο το φάσμα των δικαιωμάτων τους.

Η ανάδειξη της ΚΝΕ σε πρώτη δύναμη στα πανεπιστήμια έδειξε ακριβώς το πού σκοπεύει και τι είναι διαθέσιμη να κάνει αυτή η δύναμη.

Όλη της η ρητορεία καλλιεργεί λογικές ανάθεσης και εκπροσώπησης, λογικές που βάζουν τους φοιτητές σε αδράνεια, όπου σαν ύψιστο καθήκον έχουν να ψηφίσουν αγωνιστικούς εκπροσώπους που θα λύσουν τα ζητήματα για αυτούς.

Οι πανηγυρισμοί για το διώξιμο της ΔΑΠ και τη μετατροπή όλων των συλλόγων σε κόκκινους γρήγορα μεταφράστηκαν σε αδράνεια, με την ψήφιση νέου νόμου στα πανεπιστήμια που διαλύει τα πτυχία, με ένταση της καταστολής με μόνιμη παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, με τις προσπάθειες για είσοδο της ΟΠΠΙ.

Μπροστά σε όλα αυτά, η πρώτη δύναμη στα πανεπιστήμια κάνει σαν να μην συμβαίνουν. Όχι μόνο δεν ψελλίζει κουβέντα για την ανάγκη αγώνα, αλλά ίσα ίσα βάζει εμπόδια στην ανάπτυξη οποιασδήποτε αντίστασης από μεριάς φοιτητών. Καπελώνει συλλόγους και λειτουργεί διαλυτικά σε προσπάθειες διεξαγωγής γενικών συνελεύσεων, παρευρίσκεται σε διαδηλώσεις (βλέπε ενάντια στην ΟΠΠΙ) δια μέσω εκπροσώπων ή απουσιάζει πλήρως.

Η νέα χρονιά που έρχεται θα είναι αρκετά δύσκολη και πρωτόγνωρη για όλους μας. Το σύστημα θα τσακίσει ό,τι έχει απομείνει όρθιο. Χρέος μας μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια είναι να οργανώσουμε τους αγώνες μας και να αντισταθούμε. Για να γίνει αυτό, πρέπει να ξεπεραστούν και να παραμεριστούν όλες εκείνες οι αδιέξοδες φωνές της προτασεολογίας και των λύσεων προς το σύστημα, που καταλήγουν πολλές φορές να στέκονται απέναντι από τους φοιτητές και τους αγώνες τους.

Δυναμωμένη βγαίνει η σπουδάζουσα του ΚΚΕ(μ-λ) μετά την πανελλαδική της ολομέλεια

Με επιτυχία ολοκληρώθηκε η πανελλαδική σύσκεψη της ολομέλειας της σπουδάζουσας του ΚΚΕ(μ-λ) στις 8 και τις 9 Οκτώβρη.

Το δυναμικό της καλέστηκε να συζητήσει πάνω στις τελευταίες πολιτικές εξελίξεις, το βάθεμα της επίθεσης, καθώς και το πώς βιώνει η ίδια η νεολαία όλη αυτή την κατάσταση. Συζητήσε τα δεδομένα που παράγει η αγιάτρευτη κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος για τους λαούς όλου του πλανήτη, καθώς και τον τρόπο με τον οποίο η πανδημία και ο πόλεμος στην Ουκρανία συνέβαλαν στην επιτάχυνση της επίθεσης στα δικαιώματα του λαού, της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Αποτυπώθηκε λεπτομερώς η επικινδυνότητα των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών για τους λαούς όλου του πλανήτη, ο ρόλος του αμερικάνικου και του ρώσικου ιμπεριαλισμού για την κλιμάκωση του πολεμικού μετώπου στην Ουκρανία, καθώς και ο τρόπος με τον οποίο Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές καθορίζουν διεθνείς και εσωτερικές εξελίξεις. Συζητήθηκαν η φτώχεια, η ακρίβεια και η εξαθλίωση, με τις οποίες έρχονται και θα έρθουν αντιμέτωποι ο λαός και η νεολαία, στο πλαίσιο του βαρύτερου χιμώνα που τους τάζουν. Αποτυπώθηκε, βέβαια, και το γεγονός ότι όλη αυτή η κατάσταση έχει πυροδοτήσει και ξεσπάσματα, με μια σειρά απεργιακές κινητοποιήσεις και στην Ευρώπη, αλλά και στην Ελλάδα, με ειδική αναφορά στον απεργιακό αγώνα της Μαλαματίνα το τελευταίο δίμηνο. Έγινε σαφές ότι ενώ προχωράει το βάθεμα της επίθεσης, συσσωρεύεται οργή και κυφορούνται αντιστάσεις στους κόλπους του λαού

και της νεολαίας.

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην επίδραση όλης αυτής της κατάστασης στην εκπαίδευση. Ο διπλά εξαρτημένος ελληνικός καπιταλισμός και η παραρτηματοποιημένη οικονομία χρειάζονται μια αντίστοιχη εκπαίδευση, στην οποία δε θα χωράνε τα φτωχά και τα λαϊκά στρώματα, που πετάγονται έξω από αυτή με βίαιο τρόπο. Μαθητές και φοιτητές έρχονται αντιμέτωποι με την εφαρμογή των νόμων Κεραμέως. Με την ΕΒΕ, τις διαγραφές και τα όρια φοίτησης, τα μαθητοδικεία και τα φοιτητοδικεία, την πανεπιστημιακή αστυνομία, την παρέμβαση του κράτους στους φοιτητικούς συλλόγους, τα συμβούλια διοίκησης, τα διασπασμένα πτυχία. Το σύστημα κάνει ξεκάθαρο ότι δεν είναι πια ανεκτές οι κομμουνιστικές ιδέες μες στο πανεπιστήμιο και προσπαθεί να τις πετάξει έξω. Για αυτό χτυπάει τη δομή του φοιτητικού κινήματος, προσπαθεί να φέρει την πανεπιστημιακή αστυνομία, προχωράει την ιδεολογική του επίθεση.

Θέλει να καταργήσει τους φοιτητικούς συλλόγους. Για αυτό και έχει αποσύρει πολλές από τις δυνάμεις του από τον φοιτητικό συνδικαλισμό. Γιατί το απολιτικό και το αντιοργανωτικό το βολεύουν. Θέλει να απομακρύνει τελείως τη νέα γενιά από την οργάνωση, την πάλη και την πολιτική σκέψη.

Εδώ βαραίνουν μεγάλες ευθύνες και την κυρίαρχη ρεφορμιστική αριστερά. Η ΠΚΣ, που κυριάρχησε στις προηγούμενες φοιτητικές εκλογές, μόνο προωθητικά δεν έχει λειτουργήσει για το φοιτητικό κίνημα και τις διαδικασίες του. Μπλοκάρει μέχρι και ανοιχτά τα καλέσματα σε γενικές συνελεύσεις, θέλει να τις αντικαταστήσει με συντονιστικά, θέλει τους φοιτητές παρακολουθητές που και την επόμενη χρονιά θα την στηρίξουν

στις εκλογές. Ζητάει περισσότερη εντατικοποίηση, αναπληρώσεις μαθημάτων που χάθηκαν στην καραντίνα, μέχρι και προσωπικό φύλαξης στα πανεπιστήμια! Τα ΕΑΑΚ συνεχίζουν την αδιέξοδη πολιτική της στροφής στο μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο, το οποίο θα πάρει τάχα το μέρος του φοιτητικού κινήματος, ενώ όσο πλησιάζουν οι εκλογές συμβάλλουν και αυτά στο αβαντάρισμα του ΣΥΡΙΖΑ με τα γνωστά αιτήματα «*να πέσει η κυβέρνηση*» κ.ο.κ. αναπαράγοντας εκλογικές αυταπάτες και απομακρύνοντας τον φοιτητόκοσμο από την οργάνωση και την πάλη.

Κόντρα σε όλη αυτή την κατάσταση, η σπουδάζουσα του ΚΚΕ(μ-λ) το επόμενο διάστημα αποφάσισε να κινηθεί με δύο βασικούς άξονες. **Να οικοδομήσει εστίες αντίστασης και διεκδίκησης δικαιωμάτων στο σήμερα.** Να συνεχίσει τις προσπάθειες για γενικές συνελεύσεις, τις προσπάθειες εμπλοκής του φοιτητόκοσμου στη συλλογική και την οργανωμένη πάλη. Να πάρει πρωτοβουλίες και να ανοίξει την κατάργηση της διδακτικής επάρκειας από τις καθηγητικές σχολές και την ανατροπή των νόμων Κεραμέως. Να βάλει την αντιπολεμική-αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση στους φοιτητικούς συλλόγους, για να σταματήσει ο πόλεμος στην Ουκρανία, κόντρα σε ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ και Ρωσία. Να παίξει τον ρόλο της στην ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και των διαδικασιών του. **Να προβάλλει ένα άλλο όραμα/μέλλον από αυτό που τάζουν στη νέα γενιά.** Να προσπαθήσει να δώσει διέξοδο σε μια νεολαία που το μέλλον που της τάζουν είναι μαύρο. Να την εξοπλίσει ιδεολογικά και πολιτικά, για να κατανοήσει ότι το σάπιο αυτό καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν διορθώνεται, αλλά ανατρέπεται.

Ο νέος νόμος-πλαίσιο κουρελιάζει το πτυχίο: αφαιρεί το δικαίωμα της διδασκαλίας από τους αποφοίτους καθηγητικών σχολών

Με το Άρθρο 99 (Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας) ο νέος νόμος-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια αποσπά από τα πτυχία των καθηγητικών σχολών το επαγγελματικό δικαίωμα της διδασκαλίας, γνωστό και ως διδακτική «επάρκεια». Με λίγα λόγια, οι απόφοιτοι των σχολών Μαθηματικών, Φυσικής, Χημείας, Βιολογίας, Πληροφορικής, Ιστορικού Αρχαιολογικού, κ.ά. στο εξής δεν θα μπορούν να εργαστούν ως εκπαιδευτικοί στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, αν προηγουμένως δεν έχουν λάβει το λεγόμενο Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας. Το πιστοποιητικό αυτό θα είναι μονοετούς διάρκειας και θα χορηγείται είτε μέσα από «ειδικά προγράμματα» σε προπτυχιακούς φοιτητές προσαυξανόντας τον χρόνο φοίτησης κατά ένα έτος (μετατρέποντας τη σχολή από 4ετή σε 5ετή, ή από 5ετή σε 6ετή, με το όριο φοίτησης στα ν+2 να είναι σε ισχύ), είτε ως μεταπτυχιακό πρόγραμμα. Ο αριθμός θέσεων για την είσοδο στο πρόγραμμα θα είναι περιορισμένος, ενώ

τα κριτήρια εισδοχής θα είναι τόσο οι επιδόσεις του φοιτητή ή του αποφοίτου (βαθμός πτυχίου, σεμινάρια), όσο και η αξιολόγηση μέσα από συνέντευξη. Το ζήτημα των διδασκτρων αφήνεται πλήρως ανοικτό, ενώ ήδη τρέχουν σχετικά προγράμματα που κοστίζουν πάνω από 800 ευρώ.

Σύμφωνα με τις μεταβατικές διατάξεις 456 του νόμου-πλαίσιο, οι κύκλοι μαθημάτων που τα τελευταία χρόνια έδιναν τη διδακτική «επάρκεια» στους προπτυχιακούς φοιτητές μέσα από το κεντρικό πρόγραμμα σπουδών και λειτουργούσαν ως μεταβατικός μοχλός επίθεσης, από τις 31/8/2023 καταργούνται. Με βάση τα παραπάνω, ήδη έχουν ξεκινήσει τα τμήματα να ενημερώνουν τους φοιτητές τους (βλ. τμήμα Φυσικής του ΑΠΘ) ότι σύμφωνα με τον νέο νόμο-πλαίσιο, φέτος είναι η τελευταία χρονιά που θα δίνεται μέσα από το πρόγραμμα σπουδών η διδακτική «επάρκεια». Με λίγα λόγια, όποιος πρόλαβε να ολοκληρώσει τον κύκλο μαθημάτων ως το ερχόμενο εαρινό εξάμηνο, πρό-

λαβε. Και βέβαια, οι πρωτοετείς φοιτητές που επέλεξαν τη σχολή τους με βάση τα ισχύοντα δεδομένα που υπήρχαν τον Ιούνιο του 2022, βρίσκονται εντελώς στον αέρα, καθώς ο νόμος ψηφίστηκε αμέσως μετά τη συμπλήρωση των μηχανογραφικών.

Η απόσπαση από το πτυχίο του επαγγελματικού δικαιώματος στη διδασκαλία είναι ένα σοβαρό βήμα στην κατεύθυνση της ολοκληρωτικής διάλυσης του πτυχίου και των επαγγελματικών δικαιωμάτων που αυτό οφείλει να κατοχυρώνει. Αυτή η πολιτική έρχεται να κουμπώσει στο προσοντολόγιο των εκπαιδευτικών, στον κατακερματισμό του κλάδου και στο χτύπημα του δικαιώματος στη δουλειά. Η επίθεση αυτή ξεδιπλώθηκε μεθοδικά. Το 2017, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ έβαλε τις βάσεις, θεσπίζοντας την ύπαρξη προαπαιτούμενου κύκλου μαθημάτων στα Πανεπιστήμια για την απόκτηση της «Παιδαγωγικής Επάρκειας», είτε μέσα από τα ίδια τα τμήματα, είτε μέσα από μεταπτυχιακές μονοετείς πιστοποιήσεις, οι οποίες ξεκί-

νησαν να πωλούνται πάνω από 600 ευρώ (βλ. ΑΣΠΑΙΤΕ, ΕΚΠΑ, κ.ά.). Σήμερα, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας προχωρά στην ολοκλήρωση του έργου αυτού σε βάρος δεκάδων χιλιάδων νεολαίων που αγωνιούν για το μέλλον τους.

Το ζήτημα της διάλυσης των πτυχίων, όπως εξειδικεύεται με την κατάργηση του δικαιώματος στη διδασκαλία, αποτελεί καυτή αιχμή του νόμου-πλαίσιο. Πρέπει να βρει απέναντί του ένα μαζικό οργανωμένο κίνημα μέσα από τους συλλόγους το οποίο να απαιτεί το δικαίωμα στη διδασκαλία να κατοχυρώνεται μέσα από το πτυχίο χωρίς κανένα προαπαιτούμενο, να διεκδικεί ενιαίο πτυχίο με όλα τα επαγγελματικά δικαιώματα και πλήρη ανατροπή του νέου νόμου-πλαίσιο. Στην κατεύθυνση αυτή, η κοινή δράση όλων των πολιτικών δυνάμεων με αναφορά στο φοιτητικό κίνημα, αλλά και των ανένταχτων αγωνιστών που θέλουν να δώσουν τη μάχη της υπεράσπισης των φοιτητικών δικαιωμάτων, είναι επιβεβλημένη.

Πόλεμος στην Ουκρανία Μετέωρα βήματα προ της Αβύσσου

Του ΒΑΣΙΛΗ ΣΑΜΑΡΑ

Σε όλο και πιο επικίνδυνους δρόμους μπαίνει η σύγκρουση στην Ουκρανία. Αυτό που όλο και πιο καθαρά διαφαίνεται είναι πως δεν πρόκειται απλά για μια σύγκρουση ανάμεσα σε Ρωσία και Ουκρανία, αλλά ανάμεσα στη Ρωσία και στις δυνάμεις του ΝΑΤΟ.

Σε κείμενό μου που πρόσφατα κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Εκτός των Τειχών» με τίτλο «Ουκρανία. Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χθες, δεν θα τελειώσει αύριο» επισημιάνω: «*Διαγράφεται συνεπώς η πολύ σοβαρή και επικίνδυνη πιθανότητα μιας συνεχούς κλιμάκωσης των συγκρούσεων σε όλο και πιο διευρυμένο επίπεδο. Μιας συνεχούς ανατροφοδότησης τους καθώς η κάθε πλευρά θα επιχειρεί να "απαντήσει" στις κινήσεις του αντιπάλου και αντίστροφα. Η Ρωσία έχει δείξει ότι δεν διατίθεται και μάλλον "δεν μπορεί" να αποδεχτεί μια υποχώρηση που θα καταγραφόταν ως ήττα. ΗΠΑ-ΝΑΤΟ έχουν δηλώσει ότι δεν θέλουν να εμπλακούν άμεσα, αλλά εμπλέκονται ολοένα και περισσότερο. Με όλα αυτά διαγράφεται ο κίνδυνος μιας συνολικής ένοπλης αναμέτρησης με συμβατικά καταρχάς μέσα ανάμεσα σε ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσία στο έδαφος της Ουκρανίας.*

Το κυριότερο εδώ δεν βρίσκεται τόσο στο ποια πλευρά θα επικρατήσει σε μια τέτοια αναμέτρηση. Το κρίσιμο ζήτημα βρίσκεται στο ότι καμιά πλευρά δεν θα μπορεί να αποδεχτεί έτσι ήρεμα κι απλά μια ήττα τέτοιας στρατηγικής σημασίας. Πολύ περισσότερο όταν διαθέτει τα μέσα με τα οποία μπορεί να επιχειρήσει να απαντήσει. Ορατός συνεπώς ο κίνδυνος της παραπέρα κλιμάκωσης».

Αυτές ήταν οι εκτιμήσεις στις οποίες κατέληγα με βάση τα δεδομένα έως και τα μέσα Ιουλίου. Από τότε μέχρι τα σήμερα υπήρξαν ορισμένες πολύ σημαντικές εξελίξεις. Η αντεπίθεση των ουκρανικών δυνάμεων στις περιοχές του Χάρκοβου (κυρίως) και της Χερσώνας. Η κήρυξη της μερικής επιστράτευσης στη Ρωσία. Τα «δημοψηφίσματα» προσχώρησης τσεσάρων περιοχών στη Ρωσική Ομοσπονδία. Τα σαμποτάζ που ακήρυσαν τους αγωγούς Νορντ Στριμ 1 και 2. Ας τα δούμε πιο συγκεκριμένα όλα αυτά.

Η αντεπίθεση των ουκρανικών (:) δυνάμεων

Η αντεπίθεση των ουκρανικών δυνάμεων ανέδειξε ορισμένα (όχι και τόσο) νέα δεδομένα. Τη διαφοροποίηση των συσχετισμών στα πεδία των συγκρούσεων. Όπως είναι γνωστό, οι ουκρανικές δυνάμεις υπερέιχαν κατά πολύ των ρωσικών όσον αφορά τον αριθμό των στρατιωτών που παρατάσσονταν στα πεδία των μαχών. Απέναντι σε 150, το πολύ 200 χιλιάδες ρωσικού στρατού παρέτασαν 600.000 έως ένα εκατομμύριο στρατιώτες. Εκεί που υστερούσαν ήταν σε δύναμη πυρός και αεροπορική κάλυψη και ήταν αυτά τα στοιχεία που έδιναν το πάνω χέρι στη ρωσική πλευρά.

Στο μεταξύ, ωστόσο, υπήρξε μια συνεχής ροή όλο και πιο προηγμένων στρατιωτικών μέσων από τη μεριά του ΝΑΤΟ που αντιστάθμιζαν ως έναν τουλάχιστο βαθμό τη ρωσική υπεροχή. Ταυτόχρονα, και όπως πιστοποιείται πλέον από πολλές πλευρές, υπήρξε και άμεση ενίσχυση σε στρατιωτικό προσωπικό. Όχι μόνο σε επίπεδο επιτελικό (από αξιωματικούς του ΝΑΤΟ) αλλά και σε μάχιμους («εθελοντές») που κατά ορισμένες πηγές ανέρχονται σε εκατό με διακόσιες χιλιάδες άνδρες.

Πολύ σημαντική επίσης η συνδρομή του ΝΑΤΟ στο πεδίο της διαρκούς πληροφόρησης από το ΝΑΤΟϊκό δορυφορικό δίκτυο και σε «πραγματικό χρόνο». Δεδομένα με βάση τα οποία μπορεί να ειπωθεί πως δεν πρόκειται πλέον για ουκρανικό αλλά για έναν ιδιαίτερης μορφής ΝΑΤΟϊκό στρατό.

Ανάδειξη αδυναμιών - ανεπαρκειών

Ταυτόχρονα ανέδειξε τις εγγενείς αδυναμίες και ανεπάρκειες της ρωσικής «ειδικής στρατιωτικής επιχειρήσης». Αδυναμίες τόσο πολιτικού όσο και στρατιωτικού (επιτελικού) χαρακτήρα. Ανεπάρκειες που βαρύνουν κατά πρώτο και κύριο λόγο την πολιτική ηγεσία και κατά δεύτερο το ρωσικό στρατιωτικό επιτελείο.

Ως προς την πολιτική ηγεσία. Το πρώτο ερώτημα που ανακύπτει αφορά το κατά πόσο είχε ξεκαθαρισμένους τους πολιτικούς της στόχους (σε συνδυασμό πάντα με τους στρατιωτικούς). Τα πρόσφατα «δημοψηφίσματα» και οι αποφάσεις ενσωμάτωσης τσεσάρων περιοχών στη Ρωσική Ομοσπονδία ενισχύουν την άποψη ότι αυτό αποτελούσε τον εξ αρχής στόχο της ρωσικής πλευράς. Έχω σοβαρές επιφυλάξεις στο κατά πόσο αυτό αποτελούσε τον εξ αρχής στόχο της.

Κλίνω περισσότερο προς την άποψη ότι κινούνταν με βάση «μίνιμουμ» και μάξιμουμ στόχους. Μίνιμουμ, ο εξαναγκασμός του Κιέβου σε μια «ουδετερότητα» ελεγχόμενη από τη Ρωσία (μη είσοδος στο ΝΑΤΟ κ.λπ.) και μάξιμουμ, η ανεξαρτητοποίηση περιοχών της ανατολικής Ουκρανίας (Ντονμπάς, Μαριούπολη, Χερσώνα, Ζαπορίζια κ.λπ.). Οι στρατιωτικές κινήσεις τόσο της πρώτης όσο και της δεύτερης φάσης κατέδειξαν ότι κινούνταν σε μια λογική που θα μπορούσε να υπηρετεί και τις δύο εκδοχές. Κατ' αρχάς της πίεσης προς το Κίεβο ώστε να αποδεχτεί τους ρωσικούς όρους, αλλά και της δημιουργίας στρατιωτικών - εδαφικών όρων για την προώθηση της δεύτερης εκδοχής. Όσον αφορά τη δεύτερη εκδοχή, συνηγορεί και το γεγονός της αναγνώρισης της ανεξαρτησίας των περιοχών του Ντονέσκ και Λουγκάνσκ τρεις μέρες πριν από τη ρωσική εισβολή.

Ανεπάρκεια πολιτικών εκτιμήσεων

Το δεύτερο και κρίσιμότερο λάθος της ρωσικής ηγεσίας αφορά τις εκτιμήσεις σε σχέση με την υποστήριξη του Κιέβου από ΗΠΑ-Δύση. Υποστήριξη πολιτική, οικονομική, στρατιωτική. Σε σχέση με αυτό συντρέχουν ορισμένα δεδομένα. Οι δηλώσεις ιθυνόντων των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ ότι δεν διατίθενται να επέμβουν άμεσα στρατιωτικά στη σύγκρουση. Όσον αφορά τις κυρώσεις, εκτιμήθηκε ότι η Ρωσία

μπορούσε να τις αντιμετωπίσει.

Με βάση αυτά θεωρήθηκε ότι η ουκρανική ηγεσία θα καθίστατο ευάλωτη στη ρωσική πίεση. Ταυτόχρονα τα στρατιωτικά αποτελέσματα της πρώτης φάσης με τη γρήγορη κατάκτηση μιας ολόκληρης ζώνης ανατολικά από τα περίχωρα του Κιέβου μέχρι και τη Χερσώνα έδειχνε να επιβεβαιώνει τους υπολογισμούς της ρωσικής ηγεσίας. Όσον αφορά την αποχώρηση από τα περίχωρα του Κιέβου, ήταν όντως μια κίνηση τακτικής (οικονομίας δυνάμεων) που καμία σχέση δεν έχει με τις ήττες που υπέστη από την πρόσφατη επίθεση των ουκρανικών (όσο ουκρανικές είναι) δυνάμεων.

Το πρόβλημα (για τη ρωσική πλευρά) εμφανίστηκε με βάση το γεγονός ότι στο μεταξύ διάστημα υπήρξε μια συνεχής ροή όλο και πιο ισχυρών οπλικών συστημάτων από ΗΠΑ-Δύση αλλά και σε στρατιωτικό προσωπικό (υποτίθεται εθελοντές) που «θωράκισε» τον ουκρανικό στρατό. Εξελίξεις που σε συνδυασμό με την ήδη υπαρκτή και τεράστια δυσαναλογία σε στρατιωτικό προσωπικό ανέτρεψε το συσχετισμό δυνάμεων και έδωσε τη δυνατότητα στην ουκρανική πλευρά από εκεί που βρισκόταν σε άμυνα να περάσει στην επίθεση και να πετύχει σημαντικές νίκες.

Υποτίμηση του/των αντιπάλων

Το τρίτο αφορά έναν συνδυασμό των προηγούμενων σφαλμάτων αλλά και λαθμενών εκτιμήσεων τόσο της πολιτικής όσο και της στρατιωτικής ηγεσίας. Στην πραγματικότητα, υπήρξε μια υποτίμηση του αντιπάλου καθώς αυτός δεν ήταν απλά και μόνο το Κίεβο αλλά συνολικά οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Δύσης. Το ότι την ονόμασαν «ειδική στρατιωτική επιχειρήση» καθόλου δεν αναιρεί το ότι στην πραγματικότητα επρόκειτο για πόλεμο με αυτές τις δυνάμεις έστω και αν αυτές δεν εμφανίζονταν άμεσα στο πεδίο της μάχης. (Άσε που ούτε αυτό ίσχυσε

απόλυτα). Για μια τέτοια επιχειρήση και για ένα μέτωπο 1.500 χιλιομέτρων δεν είναι αρκετοί 150.000 μάχιμοι άνδρες, όση υπεροχή πυρός κι αν διαθέτεις και όσο και αν τα αποτελέσματα της πρώτης φάσης φάνηκε να δικαιώνουν τις εκτιμήσεις σου.

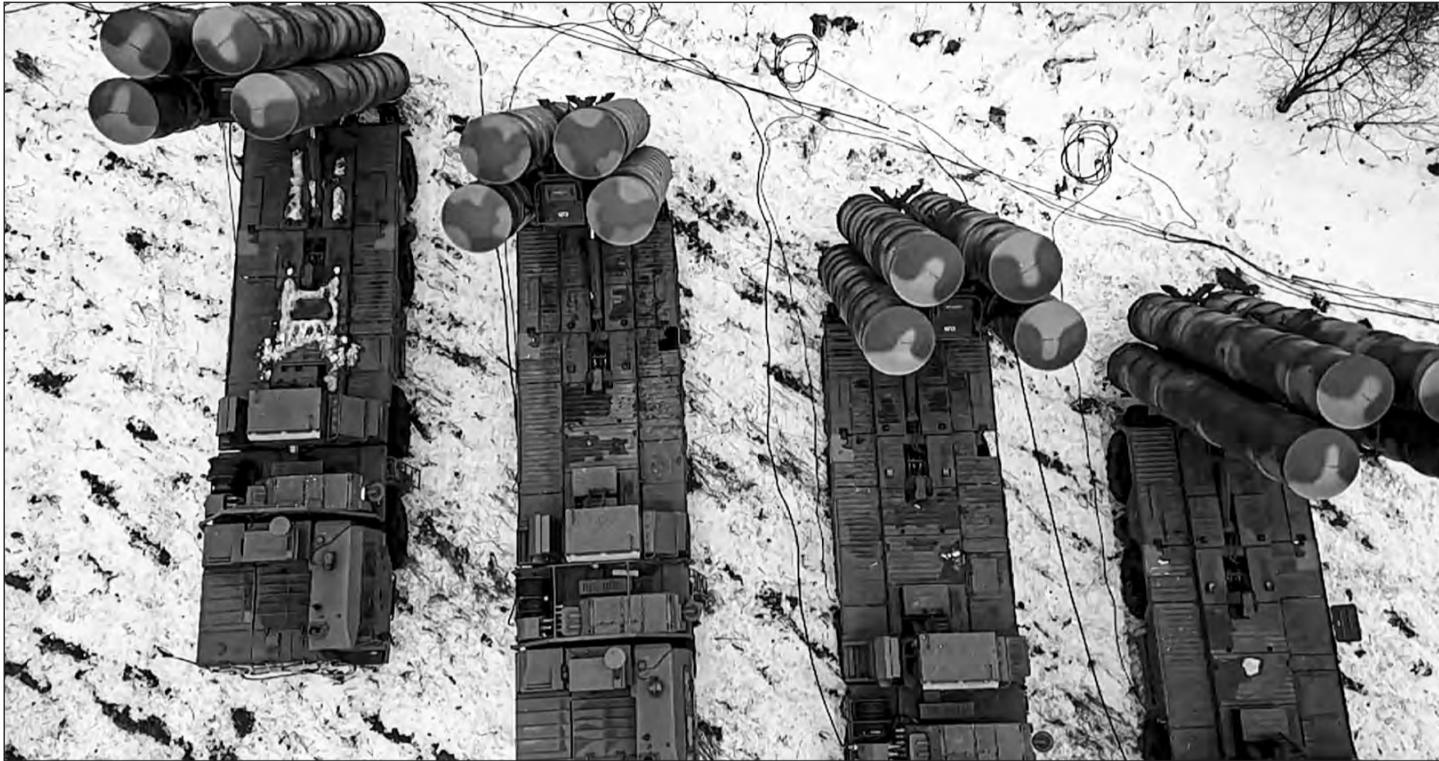
Το κυριότερο και πιο κραυγαλέο. Η απουσία πρόβλεψης διαθέσιμων εφεδρειών. Δεν είμαι στρατιωτικός, αλλά εξ όσων μπορώ να αντιληφθώ θεωρώ αδιανόητο να ξεκινάει ένα επιτελείο (πολιτικό - στρατιωτικό) έναν πόλεμο χωρίς πρόβλεψη εφεδρειών που να είναι άμεσα διαθέσιμες να παρέμβουν όπου η εξέλιξη των μαχών το απαιτήσει. Ένα πρόβλημα που αναδείχτηκε με τον πιο καθαρό τρόπο από την εσπευσμένη επιστράτευση 300.000 εφέδρων, αλλά που είχε διαφανεί από πιο πριν. Με την απογύμνωση των δυνάμεων στα περίχωρα του Κιέβου για να ενισχυθεί το μέτωπο του Ντονμπάς. Με την αποδυνάμωση στη συνέχεια του μετώπου του Ντονμπάς για να ενισχυθεί το μέτωπο της Χερσώνας. Από εκεί και πέρα, το αν οι ευθύνες βρίσκονται κυρίως στους στρατιωτικούς επιτελείς και τους σχεδιασμούς τους ή στην πολιτική ηγεσία και τις εντολές της είναι ζήτημα που αφορά τη ρωσική πλευρά.

Επιστράτευση: αιτίες και συνέπειες

Η εσπευσμένη επιστράτευση 300.000 εφέδρων δεν αποτελεί τίποτα λιγότερο από μια ομολογία αποτυχίας των αρχικών σχεδιασμών της ρωσικής πλευράς. Ταυτόχρονα αποτελεί σαφώς ένα στοιχείο της παραπέρα κλιμάκωσης της σύγκρουσης. Σε σχέση με το όλο θέμα τίθεται ένα ερώτημα. Ένα ερώτημα που αφορά την καθυστέρηση για μια κίνηση που από στρατιωτική άποψη έδειχνε να είναι επιτακτική εδώ και καιρό.

Στη σχετική φιλολογία αναφέρονται διάφοροι λόγοι. Πολιτικοί, κοινωνικοί, τεχνο-στρατιωτικού χαρακτήρα, διαφω-

νίων σε επίπεδο ηγεσίας κ.λπ. Στο γεγονός ότι θα κατέδειχνε ότι δεν πρόκειται απλά για μια «στρατιωτική επιχείρηση ειδικού χαρακτήρα» αλλά για κανονικό πόλεμο. Με αναγκαίες κάποιες επιφυλάξεις κλίνω προς την τελευταία άποψη. Με βάση την οποία πληροφόρηση υπήρχε, η ρωσική κοινωνία έως χθες υποστήριζε αυτή την επιχείρηση ενόσω αυτή αντιμετώπιζόταν σαν μια «εξωτερική περιπέτεια» την οποία ανέλαβαν να εκπληρώσουν κάποιες επίλεκτες δυνάμεις. Η επιστράτευση «φέρνει τον πόλεμο» στο κατώφλι της και με όλες τις συνέπειες του πράγματος. Η κυριότερη. Είναι τα δικά της παιδιά που πρέπει πλέον να πάνε στο μέτωπο να πολεμήσουν, να τραυματιστούν ή και να σκοτωθούν. Αυτή είναι μια μεταβολή που ποτέ δεν γίνεται χωρίς τις συνέπειές της.

Δεν γνωρίζω αν οι αντιδράσεις έχουν την έκταση που εμφανίζουν τα δυτικά ΜΜΕ, ωστόσο θεωρώ απόλυτα αναμενόμενη την ύπαρξή τους. Αναμενόμενα επίσης και τα προβλήματα τεχνικού-στρατιωτικού χαρακτήρα. Ο χρόνος που απαιτείται για την εκπαίδευση, την ψυχολογική προετοιμασία, τη συγκρότησή τους σε μάχιμες μονάδες, την προώθησή τους στο μέτωπο, την ένταξή τους στους ήδη μάχιμους σχηματισμούς.

Αναφέρεται ότι οι έφεδροι δεν θα σταλούν άμεσα στο μέτωπο, αλλά θα αντικαταστήσουν τις ήδη συγκροτημένες μονάδες του ρωσικού στρατού που υπηρετούν σε διάφορες περιοχές της Ρωσίας και οι οποίες θα μετακινηθούν στο μέτωπο. Όπως και να 'χει, όποια εκδοχή και αν ισχύει, θέλει το χρόνο της μέχρις ότου αυτή η κίνηση δώσει τα όποια αποτελέσματα της.

Σε σχέση με αυτό το ζήτημα και σε αναφορά με τις συνολικότερες διαστάσεις του πράγματος θα ήθελα να παρατηρήσω τα εξής. Όποια προβλήματα κι αν αντιμετωπίσει η Ρωσία θα συνεχίσει να κινητοποιεί τις εφεδρείες της ακόμη και πέραν αυτών των 300.000, εφόσον αυτό απαιτηθεί από τις εξελίξεις στο μέτωπο. Δεν έχει άλλη επιλογή. Από εκεί και πέρα και ως προς το αποτέλεσμα. Ο συσχετισμός στα πεδία των μαχών θα διαμορφώνεται τόσο απ' αυτό όσο και από τη ροή ενισχύσεων στην «άλλη πλευρά» σε πολεμικό υλικό αλλά και σε στρατιωτικό προσωπικό.

«Δημοψηφίσματα» και προσαρτήσεις

Όσον αφορά τα «δημοψηφίσματα», δεν χρειάζεται καν να επιχειρηματολογήσω. Δημοψηφίσματα σε περιοχές υπό στρατιωτική κατοχή είναι απλώς φάρσα. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για τίποτε άλλο από την απόφαση της ρωσικής ηγεσίας να προχωρήσει στην προ-

σάρτηση αυτών των περιοχών. Κατ' αρχάς και ως προς το χαρακτήρα μιας τέτοιας κίνησης. Θεωρώ πως η προσαρτηση εδαφών αποτελεί μια ενέργεια που έως και υπερβαίνει την ιμπεριαλιστική διάσταση του πράγματος. Ας εξηγηθώ περισσότερο.

Αν για την περίπτωση της Κριμαίας μπορεί να προβληθεί σαν επιχείρημα (συζητήσιμο πάντα) ότι μέχρι το 1954 αποτελούσε ρωσικό έδαφος και απλώς με απόφαση του (Ουκρανού, ας σημειωθεί) Χρυστσόφ υπάχθηκε διοικητικά στην Ουκρανία, είναι εντελώς διαφορετικό όσον αφορά συνολικά την Ουκρανία ως χώρα. Η Ουκρανία ως κρατική οντότητα στη σύγχρονή της περίοδο έχει ήδη διανύσει μια ιστορική διαδρομή ενός αιώνα, με όλα όσα συνεπάγεται κάτι τέτοιο.

Σ' αυτή τη βάση η βίαιη απόσπαση εδαφών από μια χώρα παραπέμπει σε πρακτικές του 19ου ή και προηγούμενων αιώνων, όταν οι τότε «μεγάλες δυνάμεις» τεμάχιζαν και μοιράζονταν χώρες και λαούς είτε με πολέμους είτε με «συμφωνίες» ανάμεσά τους. Το κρίσιμο ερώτημα αφορά τα πώς και τα γιατί της απόφασης της ρωσικής ηγεσίας να προχωρήσει σε μια τέτοια κίνηση. Από τη μεριά μου και όπως ήδη ανέφερα, δεν συμμερίζομαι και τόσο τις απόψεις που υποστηρίζουν ότι αυτός ήταν ο εξ αρχής στόχος της ρωσικής πλευράς και στη βάση των υποτιθέμενων αυτοκρατορικών φιλοδοξιών του Πούτιν. Αναφέρομαι αναλυτικά σ' αυτό το θέμα στην προαναφερθείσα έκδοση και ως ένα βαθμό και σ' αυτό το κείμενο.

Το ζήτημα βρίσκεται στο ότι η Ρωσία με την απόφαση προσαρτήσεως προχώρησε ένα βήμα παραπέρα από τους στόχους που διαφαίνονταν να έχει κατά νου όταν επέλεξε αυτό το εγχείρημα. Θα μπορούσε να πει κανείς πως πρόκειται για επίδειξη ισχύος αν δεν ερχόταν αμέσως μετά από ήττες (μικρές ή μεγάλες) δεν έχει σημασία) στα πεδία των μαχών. Σ' αυτό το τελευταίο χρειάζεται μάλλον να αναζητηθούν οι λόγοι που οδήγησαν σ' αυτή την απόφαση. Η ρωσική πλευρά και ακριβώς κάτω από την πίεση αυτών των υποχωρήσεων στο μέτωπο θέλησε να στείλει ένα μήνυμα αποφασιστικότητας προς πολλές κατευθύνσεις.

Κατ' αρχάς προς την κατεύθυνση ΗΠΑ-Δύσης-Κιέβου. Ένα μήνυμα που υπογραμμίστηκε από την απόφαση επιστράτευσης αλλά και τη ρητορική περί χρήσης πυρηνικών όπλων τακτικού ή και στρατηγικού χαρακτήρα. Μια ρητορική που ανέβασε τη θερμοκρασία σε βαθμούς μέγιστης επικινδυνότητας. (Το «παρήγορο» εδώ είναι πως, σύμφωνα με δημοσιεύματα, το Κρεμλίνο έδωσε εντολή να σταματήσει κάθε αναφορά στην πιθανότητα χρήσης πυρηνικών). Ταυτόχρονα

αποτελέσει και ένα μήνυμα προς το εσωτερικό της Ρωσίας αλλά και τις υπό προσαρτηση περιοχές.

Η ρωσική ηγεσία με αυτή την κίνηση θέλησε να καταδείξει ότι αυτό που αντιμετώπιζει η Ρωσία δεν είναι πλέον μια στρατιωτική επιχείρηση «ειδικού χαρακτήρα» αλλά μια γενικευμένη αναμέτρηση ανάμεσα στη Ρωσία και τις ΗΠΑ-NATO-Δύση. Μια αναμέτρηση που αφορά την υπόσταση της Ρωσίας και σαν τέτοια αποτελεί υπόθεση συνολικά της ρωσικής κοινωνίας και του λαού της καθώς και των ρωσόφωνων των αντίστοιχων περιοχών.

Από εκεί και πέρα ορισμένες παρατηρήσεις σε σχέση με αυτό το ζήτημα.

α) Όπως μέχρι σήμερα έτσι και στη συνέχεια, αποφασιστική σημασία θα έχει το πώς εξελίσσεται αυτή η αναμέτρηση στα πεδία των μαχών.

β) Ιδιαίτερη σημασία έχει η στάση της Κίνας αλλά και διαφόρων «τρίτων». Αυτοί, όσο κι αν υποστηρίζουν (όπως λ.χ. η Κίνα) τις ρωσικές θέσεις, θα τους είναι πολύ δύσκολο και για πολλούς λόγους να υποστηρίξουν μια κίνηση προσαρτήσεως εδαφών. Ειδικότερα για την Κίνα τίθεται ένα δίλημμα. Από τη μια, όπως ήδη ανέφερα, δεν συνάδει με την ως τώρα τακτική της να υποστηρίζει τέτοιες κινήσεις. Από την άλλη, το να την απορρίψει θα υπονόμει τις προθέσεις της να ενσωματώσει (όταν και όπως) την Ταϊβάν στην κινεζική επικράτεια.

γ) Η ρωσική κίνηση δημιουργώντας τετελεσμένα ανεβάσει κατακόρυφα την ένταση και κλείνει την πόρτα των διαπραγματεύσεων. Διαπραγματεύσεων τις οποίες όλως παραδόξως τις «προτείνει». Ποιος αλήθεια να διαπραγματευτεί και πάνω σε τι;

Μόνο που εδώ ίσως χωράει και μια δεύτερη ανάγνωση. Η πιθανότητα να στοχεύει σ' αυτό ακριβώς. Θέτοντας στο τραπέζι το μάξιμουμ των διεκδικήσεων της διαμορφώνει περιθώρια «υποχώρησης» σε ελάσσονες αλλά πάντα σημαντικές διεκδικήσεις της.

Η «απάντηση» των ΗΠΑ

Κρίσιμη σημασίας από πολλές απόψεις είναι το σαμποτάζ στους αγωγούς Νορντ Στριμ 1 και 2. Κατά γενική παραδοχή αποτελεί μια ενέργεια που μόνο μια κρατική οντότητα έχει τα μέσα και τις δυνατότητες να πραγματοποιήσει. Ως προς το πώς και το γιατί, στα ΜΜΕ και σε δηλώσεις διαφόρων παραγόντων -όλων των πλευρών- διατυπώνονται διάφορες εκδοχές και αλληλοκατηγορίες. Και όμως δεν πρόκειται παρά για ζήτημα απλής λογικής. Όπως ήταν και το ζήτημα του ποιος εμποδίζει τη διαφυγή των αμάχων από τις πολιορκούμενες από το ρωσικό στρατό πόλεις. Όπως ήταν και το

ερώτημα του ποιος βομβαρδίζει τον πυρηνικό σταθμό της Ζαπορίζια που κατείχαν οι Ρώσοι. Το ίδιο ισχύει σε σχέση και με αυτό το σαμποτάζ.

Τόσο στα προηγούμενα όσο και στο τελευταίο οι «ερμηνείες», οι απαντήσεις και οι ισχυρισμοί των παραγόντων της Δύσης θυμίζουν ένα παλιό ανέκδοτο. «Τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια; Ο... κροκόδειλος!» είναι η απάντησή τους. Αλλά ας επιστρέψουμε στη λογική των πραγμάτων. Δεν θα σταθώ καθόλου στις παλιότερες δηλώσεις του Μπάιντεν ότι θα σταματήσει με κάθε τρόπο τη λειτουργία του Νορντ Στριμ 2. Θα μπορούσαν να ανήκουν στην κατηγορία εκείνων «που λέγονται αλλά δεν γίνονται», ενώ μεγαλύτερη σημασία έχουν αυτά που γίνονται χωρίς να λέγονται. Υπάρχει ένας κανόνας όσον αφορά τη διερεύνηση τέτοιων και παρόμοιων γεγονότων. «Αναζητήσατε» εκείνον που ωφελείται απ' αυτά. Ωφελείται μήπως η Ρωσία; Ασφαλώς και όχι. Αντίθετα, δέχτηκε ένα χτύπημα μεγάλης οικονομικής, πολιτικής και στρατηγικής σημασίας.

Αντίστοιχα μεγάλη οικονομική ζημιά προκλήθηκε για τη Γερμανία και άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Ωφελείται μήπως η... Μποτσουάνα; Λέω τώρα κι εγώ. Μπορεί να ειπωθεί πως ωφελούνται χώρες όπως η Ουκρανία, η Πολωνία κ.λπ., μόνο που, πέρα από τα προβλήματα πρόσβασης και τεχνικών δυνατοτήτων, το κύριο βρίσκεται στο ότι δεν θα μπορούσαν να προχωρήσουν σε ένα τέτοιο εγχείρημα χωρίς την τεχνική υποστήριξη, την κάλυψη και πάνω απ' όλα την... «άδεια» των ΗΠΑ.

Εδώ βρίσκεται η απάντηση. Οι ΗΠΑ είναι οι πολλαπλά ωφελημένες. Οικονομικά, πολιτικά, στρατηγικά. Οικονομικά αποκτούν σχεδόν το μονοπώλιο διάθεσης του δικού τους πανάκριβου αερίου στην Ευρώπη. Πολιτικά ενισχύουν τους όρους πρόσδεσης και υποταγής των Ευρωπαίων στους σχεδιασμούς τους. Στρατηγικά δίνουν ένα σοβαρό χτύπημα στη Ρωσία, οικονομικού, πολιτικού στρατηγικού χαρακτήρα. Θα μπορούσε να ειπωθεί πως πρόκειται για την πρώτη και άμεση «απάντηση» των ΗΠΑ στην απόφαση της Ρωσίας να προσαρτήσει περιοχές της Ουκρανίας και ταυτόχρονα μήνυμα με πολλούς αποδέκτες. Το αν την υλοποίησαν «ιδίους χερσίδ» ή μέσω εντολοδόχων τους (Αγγλων, Πολωνών ή όποιων άλλων) δεν έχει να προσθέσει και πολλά στην ουσία του πράγματος.

Και μετά τι;

Το μεγάλο ερώτημα παραμένει ίδιο. Πού οδηγούμαστε με όλα αυτά. Θα καταφύγω και πάλι σ' αυτά που έγραφα στο κείμενο της έκδοσης που κυκλοφορεί.

«Καμιά πλευρά δεν θέλει να φτάσουν τα πράγματα σε αυτό το σημείο (συνολικής ρήξης και καθολικής αναμέτρησης). Το πρόβλημα συνίσταται στο ότι οι κινήσεις τους ωθούν σε μια τέτοια κατεύθυνση. Πρόκειται για παραλογισμό; Μπορεί να ειπωθεί και έτσι. Στην πραγματικότητα οι εμπλεκόμενες στην ουκρανική κρίση δυνάμεις λειτουργούν σε καθεστώς «αίχμαλωσης» από το πρόβλημα που οι ίδιες δημιούργησαν με τις ενέργειές τους. Δεν είναι ότι δεν έχουν επίγνωση των κινδύνων. Είναι ότι με δικές τους κινήσεις έβγαλαν το τζίνι από το μπουκάλι και πλέον ούτε μπορούν ούτε ξέρουν πώς να το ξαναβάλουν μέσα.

Είναι το αδιέξοδο στο οποίο οδηγεί τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις η επιθετικότητα και ο τυχοδιωκτισμός τους. Είναι το κόστος που ήδη πληρώνουν οι λαοί στην ακόρεστη και αδηφάγα φύση του κεφαλαίου. Είναι το τμήμα που κινδυνεύει να πληρώσει συνολικά η ανθρωπότητα στην κυριαρχία ενός συστήματος που ζει και αναπνέει εμπορεύσιμο πολέμου».

Χτύπημα στη γέφυρα της Κριμαίας – Ρώσικη απάντηση

Η σύγκρουση στην Ουκρανία άλλαξε πάλι επίπεδο επικινδυνότητας

Διόλου τυχαία, και αφού είχε προηγηθεί η αμερικανική «απάντηση» στο διάγγελμα Πούτιν (προσαρτήσεις, μερική επιστράτευση, πυρηνικές απειλές), με το σαμποτάζ στους αγωγούς NordStream 1 και 2, το καθεστώς του Κιέβου υπό την υψηλή καθοδήγηση των αμερικανικών και βρετανικών μυστικών και στρατιωτικών υπηρεσιών, προχώρησε σε μια ακόμη τυχοδιωκτική κίνηση μεγάλης κλίμακας. Πραγματοποίησε σαμποτάζ στη γέφυρα της Κριμαίας, με αποτέλεσμα να προκληθούν σημαντικές ζημιές τόσο στο σιδηροδρομικό όσο και στο οδικό τμήμα της γέφυρας. Οι μυστικές υπηρεσίες της Ρωσίας και οι υπεύθυνοι φύλαξης της γέφυρας, επειδή πιθανά περίμεναν χτύπημα με πυραύλους, είχαν χαλαρώσει τους ελέγχους στη γέφυρα και έτσι ίσως τους «έπιασαν στον ύπνο», χωρίς ωστόσο να μπορεί να αποκλειστεί η διάβρωση τμήματος ή τμημάτων των ρωσικών μηχανισμών προστασίας της γέφυρας που δημιούργησε τέτοια κενά ασφάλειας.

Το χτύπημα στη γέφυρα η οποία εφοδιάζει την Κριμαία με αγαθά και το τελευταίο εξάμηνο μεταφέρει στρατό και οπλικά συστήματα στο νότιο μέτωπο του πολέμου, λειτουργήσε σαν επιταχυντής αποφάσεων που εκκρεμούσαν εδώ και καιρό και που αναβάλλονταν για μια σειρά πολιτικούς λόγους. Η μαζική πυραυλική επίθεση της Ρωσίας στις 10/10, μακράν η μεγαλύτερη και καταστρεπτικότερη έως τώρα και ποιοτικά μη συγκρίσιμη με τις προηγούμενες επιθέσεις, σε κρίσιμες ενεργειακές εγκαταστάσεις της Ουκρανίας, καθώς και σε σιδηροδρομικούς κόμβους, δημιούργησε στοιχεία έως και παράλυσης της ενεργειακής τροφοδοσίας των μεγάλων αστικών

κέντρων, αλλά και μεταφοράς εφεδρείων και δυτικού εξοπλισμού στην πρώτη γραμμή του μετώπου. Από τις αντιδράσεις του Ζελένσκι φαίνεται πως το καθεστώς του Κιέβου δεν περίμενε τέτοιου επιπέδου αντίδραση της Ρωσίας. Η συνεδρίαση του Συμβουλίου Ασφαλείας της Ρωσίας το ίδιο βράδυ, με τον Πούτιν να δηλώνει πως αυτό είναι η αρχή εάν το Κίεβο συνεχίσει στον ίδιο καμβά, καθώς και ο διορισμός του στρατηγού Σουροβίκιν, που θεωρείται θιασώτης «σκληρών» λύσεων δείχνει ότι η σύγκρουση έχει αλλάξει ήδη κλίμακα και επίπεδο επικινδυνότητας.

Το ίδιο δείχνουν και τα γεγονότα που ακολούθησαν. Με τους Δυτικούς να μιλούν για εγκλήματα πολέμου, το ΝΑΤΟ να διπλασιάζει τις δυνάμεις του στη Βαλτική και στη Βόρεια Θάλασσα, το Κίεβο να πιάζει για αποστολή πυραυλικών συστημάτων μεγάλο βεληνεκούς και τη Ρωσία να προειδοποιεί ότι μια τέτοια κίνηση ξεπερνάει κάθε κόκκινη γραμμή. Με τις πυρηνικές απειλές της Ρωσίας και τις προειδοποιήσεις των ΗΠΑ για καταστροφικές συνέπειες να παραμένουν πλήρως ενεργές.

Φυσικά, οι τελευταίες δηλώσεις Μπάιντεν («δεν πιστεύω ότι θα χτυπήσει ο Πούτιν με πυρηνικά, αλλά είναι ανεύθυνο να μιλάει για αυτά») αντανάκλουν το γεγονός ότι κάθε φορά που πλησιάζουν στο χείλος του γκρεμού, επιχειρούν να βάλουν φρένο. Στην ίδια ακριβώς βάση, αλλά και παράλληλα αναζητώντας μία κάποια αναγνώριση των μέχρι τώρα επιτυχιών του, είναι και οι δηλώσεις-πρόταση Πούτιν για την ανάγκη διαπραγματεύσεων, όπως και το «άνοιγμα» στις ευρωπαϊκές χώρες για τροφοδοσία με αέριο, όποτε «οι ίδιες το

αποφασίσουν».

Επίσης, στο πολιτικό πεδίο δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι οι New York Times «καρφώνουν» ξανά, αυτή τη φορά για τη δολοφονία της κόρης του Ντούγκιν στη Μόσχα, το καθεστώς του Κιέβου, πράγμα που απηχεί τη συνεχιζόμενη διαπάλη των κέντρων εξουσίας στις ΗΠΑ, για τα αποτελέσματα της οποίας οι εκλογές στις 8 Νοέμβρη θα δώσουν μια πρώτη γεύση σε εκλογικό και όχι μόνο επίπεδο. Πρόκειται για διαπάλη, η οποία, σημειωτέον, θα συνεχιστεί και -γιατί όχι- θα κλιμακωθεί και μετά από αυτές.

Στο στρατιωτικό πεδίο τώρα, οι ενέργειες των αντιμαχόμενων πλευρών «φωλιάζουν» κλιμάκωση. Ο ουκρανικός στρατός με δυτικό εξοπλισμό και επιτόπια υποστήριξη και καθοδήγηση βομβαρδίζει τις εγκαταστάσεις ηλεκτρικής ενέργειας της ρωσικής επαρχίας του Μπέλγκοροντ

και η Ρωσία προβαίνει σε νέα και αλληπάλληλα κύματα μαζικών πυραυλικών επιθέσεων, που ολοκληρώνουν και διευρύνουν την καταστροφή κρίσιμων ενεργειακών και μεταφορικών υποδομών της Ουκρανίας. Στο ίδιο πλαίσιο, οι προειδοποιήσεις Λουκασένκο προς τη Δύση και τις γειτονικές φιλοδυτικές χώρες για απάντηση σε κάθε προσπάθεια αμφισβήτησης της κυριαρχίας ή αποσταθεροποίησης της Λευκορωσίας, καθώς και η ανάπτυξη κοινών με την Ρωσία στρατευμάτων στα δυτικά σύνορα της χώρας, συνιστούν βήματα και επέκταση της σύγκρουσης. Κι όλα αυτά, με τα φιλορωσικά ΜΜΕ να προαναγγέλλουν ότι είναι θέμα ημερών η μετάβαση όλων των επιστρατευμένων στα μέτωπα του πολέμου, που θα σηματοδοτήσει την έναρξη μιας μεγάλης αντεπίθεσης των ρωσικών δυνάμεων και σε κάθε περίπτωση την κλιμάκωση της αλληλοσφαγής.

Βραζιλία, Προεδρικές εκλογές

Σκυλοκαβγάς του «καλού χριστιανού» με τον «λωποδύτη»

Στις 2 του Οκτώβρη πραγματοποιήθηκαν στη Βραζιλία γενικές εκλογές (προεδρικές, βουλευτικές και για ανάδειξη κυβερνητών των πολιτειών). Σε μια περίοδο παρατεταμένης οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, αποτέλεσμα της διαχείρισης της πανδημίας και των δυσμενών παγκόσμιων εξελίξεων και της αντιμετώπισής τους από την αντιδραστική διακυβέρνηση του Μπολσονάρο, σε μια περίοδο όξυνσης των ανισοτήτων και των δεινών που μαστίζουν τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η συζήτηση στην κοινωνία επικεντρώθηκε

στην απόλυτη πώλωση ανάμεσα σε δύο φαινομενικά- αντικρουόμενα στρατόπεδα: από τη μια, στους οπαδούς της νεο-συντηρητικής, φασίζουσας και εθνικιστικής αντίληψης περί Θεού, Πατρίδας και Οικογένειας όσων επιδιώκουν να σώσουν τη χώρα από τον «κομμουνισμό» και την «αναρχία» και, από την άλλη, στο σύνολο των δημοκρατικών ανθρώπων που φοβούνται το κατρακύλισμα της χώρας σε συνθήκες της πάλαι ποτέ μισητής στρατιωτικής δικτατορίας. Το επίπεδο της αντιπαράθεσης στα μέσα ενημέρωσης και στα κοινωνικά δί-

κτυα, σε όλη τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, θύμιζε περισσότερο σκυλοκαβγά φανατικών οπαδών ποδοσφαιρικών ομάδων παρά πολιτική συζήτηση. Ιδίως το κόμμα του Μπολσονάρο (PL) κατέφευγε σε κάθε είδους ψεύτικες ειδήσεις και σαθρά επιχειρήματα ώστε να αποδομήσει τις θέσεις του αντιπάλου του. Σε μια χώρα όπου το 50% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, ο Μπολσονάρο κράδαινε τον μπαμπούλα της... φτωχοποίησης του λαού, για να μην καταντήσουμε -όπως έλεγαν να γίνουμε Βενεζουέλα ή Αργεντινή! Προειδοποιούσε για τον κίνδυνο «να κλείσει ο Λούλα τις εκκλησίες» απευθυνόμενος στα αισθήματα των καθολικών και των ευαγγελικών. Υποσχόταν να υποστηρίξει τους «ενάρετους πατριώτες και οικογενειάρχες» και τα δικαιώματα στην «ελευθερία» και την «ιδιοκτησία». Γνωστά «επιχειρήματα» όλων των φασιστών εδώ και πολλές δεκαετίες!

Το Κόμμα των Εργαζομένων του Λούλα (PT), από τη μεριά του, είχε να υπερνικήσει το στίγμα των οικονομικών σκανδάλων που έριξαν την κυβέρνηση της Ντίλμα Ρούσεφ το 2018 και οδήγησαν τον ίδιο τον Λούλα στη φυλακή. Παρ' όλο που αποδείχθηκε ότι το σκηνικό των σκανδάλων ήταν σε μεγάλο βαθμό στημένο και παρά την πανηγυρική αθώωση του Λούλα, αυτό το στίγμα χρησιμοποιήθηκε ευρέως από τον Μπολ-

σονάρο σε όλη τη διάρκεια της προεκλογικής του εκστρατείας. Οι λαϊκές μάζες, εξοργισμένες από την κυβερνητική πολιτική, έδειχναν στις δημοσκοπήσεις ότι θα υπερψηφίσουν μαζικά τον Λούλα και ότι αυτός θα έβγαине νικητής ήδη από τον πρώτο γύρο. Όμως ο καταγιγμός της παραπληροφόρησης και φτηνής προπαγάνδας, στα όρια του εκφοβισμού, που μεθοδεύθηκε από το κυβερνητικό κόμμα, ανέτρεψε τις προβλέψεις των δημοσκόπων. Τα συντηρητικά μικροαστικά στρώματα, οι φανατικοί θρησκευόμενοι και οι «οικογενειάρχες» πήγαν στην κάλη με τη λογική του «μικρότερου κακού», για να ανατρέψουν τη νίκη του «λωποδύτη». Και έτσι ο Μπολσονάρο πήρε το αξιοσημείωτο ποσοστό του 43,20% και την πλειοψηφία των μελών της Κάτω Βουλής, ενώ ο Λούλα, με 48,43%, δεν κατάφερε να αναδειχθεί και η χώρα οδηγείται σε δεύτερο γύρο στις 30 Οκτωβρίου.

Με βάση το κλίμα απόλυτης πώλωσης που επικράτησε, καμία από τις εναλλακτικές λύσεις δεν είχε την παραμικρή τύχη. Το κεντροδεξιό Βραζιλιάνικο Δημοκρατικό Κόμμα της Σιμόνι Τεμπέτ έλαβε μόλις το 4,16% των ψήφων και ο σοσιαλδημοκράτης Σίρο Γκόμες το 3,04%. Στο Σάο Πάολο, την πολυπληθέστερη πολιτεία της χώρας, ο υποψήφιος κυβερνητής του PT, Φερνάντο Χαντάντ, επίσης περνά στο δεύτερο γύρο παρά την επι-

Κολομβία

Ανάπτυξη του καπιταλισμού... με το αριστερό χέρι!

Το Εθνικό Μουσείο της Κολομβίας βρίσκεται στην ανατολική πλευρά της Μπογκοτά. Εκεί, η Ντόρις Σαλσέδο, στα ερείπια κτιρίου της αποικιακής εποχής, έστησε το αντι-μνημείο της, μια σύνθεση με όνομα «Θραύσματα, Χώρος Τέχνης και Μνήμης». Το δάπεδο αποτελείται από 1.296 μεταλλικές πλάκες, διάστασης 60x60 εκατοστών. Το υλικό τους προήλθε από λιώσιμο των μεταλλικών μερών 37 τόνων διαφόρων τύπων ατομικών όπλων, κυρίως AK-47. Είναι αυτά που παρέδωσαν 13.049 γκεριγέρος, μέλη των FARC, των Επαναστατικών Ένοπλων Δυνάμεων της Κολομβίας, του πιο ιστορικού και μεγαλύτερου αριστερού αντάρτικου στη χώρα. Τα όπλα συγκεντρώθηκαν βάσει της συμφωνίας του 2016 ανάμεσα στην κυβέρνηση της Κολομβίας και την ηγεσία των ανταρτών με τη μεσολάβηση της Κούβας. Από το 2017, σε αυτόν τον χώρο που συνδυάζει -σύμφωνα με την Κολομβιανή εικαστική- τις έννοιες της επιφάνειας, της σιωπής, του κενού και της καταστροφής, έχουν παρουσιαστεί πολλές εκθέσεις καλλιτεχνών, με θέμα τα τραύματα του πολύχρονου εμφύλιου στη χώρα. Αυτόν τον χώρο, διόλου τυχαία, διάλεξαν ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Μπλίνκεν και η νέα αντιπρόεδρος, η αφρο-κολομβιανή Φράνσις Ελένα Μάρκες, για να συνοψογραφούν το λεγόμενο Εθνικό Κεφάλαιο των Ειρη-

νευτικών Συμφωνιών του 2016. Δηλαδή, τις ανεκπλήρωτες προβλέψεις που αφορούν τα δικαιώματα στην πολιτικο-κοινωνική ζωή, στην εκπαίδευση κ.λπ. των αφρο-κολομβιανών και των ιθαγενικών κοινοτήτων της χώρας. Πρόκειται για μια υπογραφή συμβολικού χαρακτήρα, που όμως επιτρέπει στην Ουάσινγκτον να προβληθεί ως εγγυήτρια εθνοτικών και μειονοτικών δικαιωμάτων! Ο Μπλίνκεν, μάλιστα, σε ένα ρεσιτάλ υποκρισίας, δήλωσε συγκινημένος που βρίσκεται σε έναν χώρο που θυμίζει τις απώλειες, τις εξαφανίσεις και τις κακοποιήσεις στη διάρκεια των πενήντα χρόνων του εμφύλιου. Ήταν τόσο πετυχημένη η αντιστροφή ρόλων και λόγων, που μια δημοσιογράφος, παρασυρμένη από το κλίμα, σχολίασε με ενθουσιασμό τη σύμπτωση πως και οι δύο υπέγραψαν με το αριστερό χέρι!

Νέος ένοικος στην Κάσα δε Ναρίνιο. Ο Γουστάβο Πέτρο, ύστερα από δυο αποτυχημένες υποψηφιότητες στις εκλογές του 2010 και του 2018, δυο βουλευτικές θητείες και μια ως δήμαρχος της Μπογκοτά, κατάφερε να επικρατήσει στον δεύτερο γύρο και να εκλεγεί στην προεδρία, επικεφαλής του «Ιστορικού Σύμφωνου», μιας εκλογικής συμμαχίας κεντροαριστερών, οικολογικών και ιθαγενικών ρεφορμιστικών κομμάτων και οργανώσεων. Μεταξύ αυτών, το πρώην φιλοσοβιετικό ΚΚ. Στέλεχος του ένοπλου αντάρτικου πόλης M-19 σε νεαρή ηλικία, πέρασε μερικούς μήνες στην φυλακή, αλλά σχετικά γρήγορα επέστρεψε στη νομιμότητα, παίρνοντας αποστάσεις από την ένοπλη πάλη. Το 1990, το M-19 παρέδωσε το σπαθί του Μπολίβαρ, που είχε αρπάξει το 1974 από το μουσείο Κίντα Ντε Μπολίβαρ, κατέθεσε τα όπλα και ο Πέτρο συμμετείχε στην ίδρυση του ομώνυμου κόμματος. Όταν αυτό σταδιακά αποδυναμώθηκε, αυτός συνέχισε την πολιτική δράση μέσω νέων σοσιαλδημοκρατικών σχημάτων. Οι μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις του 2019 και κυρίως αυτή του 2021 που εξελίχθηκε σε πολυήμερη εξέγερση, η βαθιά κοινωνική κρίση η οποία επιδεινώθηκε με την πανδημία και η πλήρης ανυποληψία της προεδρίας του ακροδεξιού φίλο-αμερικάνου Ιβάν Ντούκε Μάρκες δημιούργησαν ευνοϊκό έδαφος στην υποψηφιότητά του. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας και ιδιαίτερα μέσα στο 2020, η οικονομία της χώρας υπέστη σοβαρό πλήγμα και η φτώχεια αυξήθηκε από 35% το 2019 σε 42,5% το 2020. Εκατομμύρια απόκληροι Κολομβιάνοι στα όρια της πείνας, άνεργοι νέοι, φτωχοί αγρότες, αλλά και περίπου 1,6 εκατομμύριο της μεσαίας τάξης, οι οποίοι ξέπεσαν ξαφνικά, ακούμπησαν τις τελευταίες ελπίδες τους στο Ιστορικό Σύμφωνο. Ο Πέτρο, αυτή την φορά πήρε το σπαθί του Μπολίβαρ στην τελετή της ορκωμοσίας με θεσμικό τρόπο.

Το πρόγραμμα του Συμφώνου, μια σοσιαλδημοκρατική πρόταση δειλής εισοδηματικής ανακατανομής σε μια κοινωνία με τεράστιες ανισότητες, όσο πλησίαζαν οι εκλογές γίνονταν και πιο «ρεαλιστικό». Ο νέος πρόεδρος φρόντισε να δώσει δημόσιες και παρασκηνακές διαβεβαιώσεις για σεβασμό της

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια συνέντευξη του D.Rueda, εκπροσώπου της κολομβιανής κυβέρνησης στις ειρηνευτικές συνομιλίες με τον ELN. shorturl.at/egxPT

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ το αντι-μνημείο fragmentos.gov.co/Paginas/default.aspx atheatoskosmosps.blogspot.com

κράτηση του φιλομπολσοναριστή Ταρσίζιο ντε Φρέιτας με 42,32% των ψήφων. Σημειωτέον ότι ο πρώτος επιλαχών πολιτειακός Βουλευτής του Σάο Πάολο, Γκιλιέρμε Μπούλος, είναι μέλος του Κινήματος των Άστεγων Εργαζομένων και προτίθεται να ασκήσει δυναμική αντιπολίτευση στη νέα Βουλή.

Το τοπίο που διαμορφώνεται ενόψει του δεύτερου γύρου των εκλογών είναι θολό και το κάθε ενδεχόμενο βρίσκεται στο τραπέζι. Καθοριστικό ρόλο θα παίξουν οι ψηφοφόροι των χαμένων υποψηφίων (Τεμπέτ και Σίρο Γκόμες), καθ' ότι δεν πήραν ακόμη γραμμή για το ποιον θα υποστηρίξουν, αλλά προπαντός οι λεγόμενοι «αναποφάσιστοι», οι πλατιές φτωχές μάζες της Βόρειας και Βορειοανατολικής Βραζιλίας όπου καταγράφηκαν τα υψηλότερα ποσοστά αποχής.

Σε κάθε περίπτωση, μόλις ολοκληρωθεί το εκλογικό σόου και τα φτωχότερα στρώματα βρεθούν μπροστά στα προβλήματα της πείνας και της οικονομικής εξαθλίωσης, που θα παραμείνουν όποιος κι αν κερδίσει, μάλλον θα συνειδητοποιήσουν ότι ο μόνος δρόμος για την προκοπή είναι αυτός που ακολούθησαν οι μάζες στο Εκουαδόρ, στη Χιλή και στην Κολομβία: ο δρόμος του ανυποχώρητου ταξικού αγώνα.

ιδιοκτησίας των γαιοκτημόνων, των ξένων επενδύσεων και της ειδικής σχέσης με τις ΗΠΑ. Αναγόρευσε τη φορολογική μεταρρύθμιση, δηλαδή τη μικρή αύξηση των φόρων στα ψηλά εισοδήματα και τα επιχειρηματικά μερίσματα (τα έσοδα από άμεσους φόρους ως ποσοστό του ΑΕΠ είναι από τα χαμηλότερα στην Λατινική Αμερική), καθώς και την ενίσχυση της εγχώριας βιομηχανικής παραγωγής ως εργαλεία για την κοινωνική δικαιοσύνη. «Θα αναπτύξουμε τον καπιταλισμό στην Κολομβία», διακήρυξε. Εξήγειλε την εξαγορά έναντι τιμήματος μόνο εκείνων των εκτάσεων γης που δεν χρησιμοποιούνται για γεωργία και κτηνοτροφία σε συνεργασία με την Fedegán, τη συντεχνία των μεγαλοκτηνοτρόφων με σκοπό την ενεργοποίηση της γεωργικής παραγωγής. Στην Κολομβία υπάρχουν 55 εκατομμύρια εκτάρια που ανήκουν σε ιδιωτικές εταιρείες, δηλαδή σχεδόν το ήμισυ της εθνικής επικράτειας που αποτελείται από 114 εκατομμύρια. Επικέντρωσε στην ανάγκη ανάπτυξης της πράσινης οικονομίας και των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, με περιορισμό του εξορυκτικού τομέα υδρογονανθράκων και προστασία της Αμαζονίας. Προχώρησε σε αποκατάσταση των σχέσεων με τη γειτονική Βενεζουέλα και υποσχέθηκε συνεργασία με κράτη της Λατινικής Αμερικής, ιδιαίτερα τη Βραζιλία και τη Χιλή. Σχετικά με τους διαφωνούντες αντάρτες των FARC και εκείνους του Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατού (ELN), ζήτησε διαπραγματεύσεις με σκοπό τον αφο-

πλισμό και την πολιτική ενσωμάτωση, επιχειρηματολογώντας για την ανάγκη μιας Συνολικής Ειρήνης. Σε αυτή την στρατηγική θέλει να εντάξει και τον έλεγχο της παραγωγής, του παράνομου εμπορίου των ναρκωτικών και των συμμοριών που συνδέονται με αυτό, υποσχόμενος αναπτυξιακές πρωτοβουλίες στις περιοχές που αυτά κυριαρχούν. Όσο για την μισητή ESMAD, τη δύναμη καταστολής των διαδηλώσεων που ευθύνεται για δολοφονίες και άλλες βαρβαρότητες, παρά τις υποσχέσεις για διάλυσή της προχώρησε απλά στη μετονομασία της. Η αστυνομική δύναμη βαφτίστηκε Εθνική Μονάδα Διαλόγου και Διατήρησης Τάξης (UNDMO)!

Το 2016, η ειρηνευτική συμφωνία γέννησε ελπίδες, αλλά κατέληξε σύντομα σε ένα δολοφονικό κυνήγι των αποστρατευμένων ανταρτών και κοινωνικών αγωνιστών, με την κολομβιανή ολιγαρχία να καταφέρνει να βγάλει από τη μέση αρκετούς επικίνδυνους αντιπάλους. Αυτή τη φορά, το διακύβευμα για το μέλλον του λαϊκού κινήματος είναι πολύ μεγαλύτερο: μια ιστορική διάψευση των προσδοκιών για μια κοινωνική αλλαγή, που θα κάνει ευτυχισμένους την κολομβιανή ελίτ και τα αφεντικά της στη βόρεια Αμερική. Η επίσκεψη Μπλίνκεν αυτή την προοπτική ήθελε να διασφαλίσει. Μένει να δούμε αν οι λαϊκές δυνάμεις θα καταφέρουν να ξεπεράσουν αλώβητες τις παγίδες, τις αυταπάτες και τους πάντα πρόθυμους σοσιαλδημοκράτες διαχειριστές του καπιταλισμού.

ΒΑΛΚΑΝΙΑ

«Κρυφές» συμφωνίες, εκλογές και ιμπεριαλιστικές κόντρες

Τα ανταγωνιστικά συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και ο παροξυσμός της διαπάλης τους, με ενεργό φόντο τις ματωμένες πεδιάδες της Ουκρανίας, συνεχίζουν να αναστατώνουν τις χώρες των Βαλκανίων, βάζουν υποθήκες για το άνοιγμα παλιών πληγών ή τη δημιουργία νέων στη Χερσόνησο του Αίμου. Οι «κρυφές» συμφωνίες της Σερβίας, οι εκλογικές διαδικασίες σε Βουλγαρία και Βοσνία-Ερζεγοβίνη αποτύπωσαν τα προηγούμενα και ανέδειξαν ανάγλυφα τα πολλαπλά αδιέξοδα και το εύφλεκτο υλικό που έχει συσσωρευτεί όχι μόνο στις συγκεκριμένες χώρες αλλά σε ολόκληρη την περιοχή.

Σερβία: Το άβολο και επικίνδυνο κάθισμα σε δύο καρέκλες

Η «κρυφή» συμφωνία Ρωσίας-Σερβίας στο περιθώριο της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη προκάλεσε την άμεση αντίδραση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και φυσικά των ΗΠΑ. Οι σερβικές δικαιολογίες περί τεχνικής συμφωνίας που καθορίζει τις σχέσεις των υπουργείων Εξωτερικών για τα επόμενα δύο χρόνια και που ανανεώνεται από το 1996 δεν έπεισε κανέναν σε ΕΕ-ΗΠΑ. Σε μια φάση όπου οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, παρά τις αναμεταξύ τους διαφοροποιήσεις, έχουν ανοίξει μέτωπο στη Ρωσία, «η πρώτη συμφωνία μετά τις 24 Φεβρουαρίου» δεν μπορεί να γίνει ανεκτή. Πόσο μάλλον που η Σερβία, παρά το γεγονός ότι έχει καταδικάσει την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και πρόσφατα δήλωσε επιπλέον πως δεν αναγνωρίζει τις προσαρτήσεις των τεσσάρων ουκρανικών περιοχών, εξακολουθεί να μη συμμετέχει στις κυρώσεις έναντι της Μόσχας αν και οι πιέσεις που δέχτηκε και δέχεται είναι μεγάλες.

Η ΕΕ μέσω των αξιωματούχων της άρχισε τις ευθείες απειλές για σταμάτημα της ενταξιακής διαδικασίας και διακοπή των επιδοτήσεων. Οι δε ΗΠΑ ζήτησαν αμέσως εξηγήσεις από τη σερβική ηγεσία, με τον αμερικανό πρόεδρο στο Βελιγράδι να δηλώνει χαρακτηριστικά πως «αυτή τη στιγμή κανείς δεν πρέπει να υπογράφει τίποτα με τη Ρωσία»!

Πριν από περίπου μια πενταετία, αμερικανός αξιωματούχος επισκεπτόμενος το Βελιγράδι είχε χρησιμοποιήσει, απευθυνόμενος στη σερβική ηγεσία, μια πα-

λιά σερβική παροιμία για το «κάθισμα σε δύο καρέκλες». Από τότε έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι, με τη σερβική ηγεσία να εξακολουθεί απεγνωσμένα να προσπαθεί να ισορροπήσει μεταξύ των ισχυρών δεσμών με τη Ρωσία από τη μια και τις δυτικές -κυρίως ευρωενωστικές- προοπτικές από την άλλη. Στις πολεμικές συνθήκες που βιώνει η ευρύτερη περιοχή, η ηγεσία της Σερβίας διαπιστώνει μέρα τη μέρα ότι «το κάθισμα σε δύο καρέκλες» γίνεται ολοένα και πιο άβολο και κυρίως επικίνδυνο. Ειδικά όταν αυτός που «κάθεται» στις δύο καρέκλες είναι μια χώρα-κλειδί των συσχετισμών και των ισορροπιών στα Βαλκάνια!

Βουλγαρία: η πολιτική κρίση καλά κρατεί

Η τέταρτη μέσα σε δεκαοκτώ μήνες εκλογική αναμέτρηση, στις 2 Οκτωβρίου, είχε αδιαμφισβήτητο νικητή την αποχή που άγγιξε το 70%! Χαρακτηριστικό δείγμα της εξαπλούμενης δυσαρέσκειας του βουλγαρικού λαού για αυτά που βιώνει και της έλλειψης προοπτικής μέσα από τις υπάρχουσες πολιτικές δυνάμεις.

Πρώτο κόμμα με 25,4% αναδείχθηκε το κεντροδεξιό κόμμα GERB του Μπορίσοφ που είχε διατελέσει πρωθυπουργός μέχρι το 2020, πριν ανατραπεί «λόγω διαφθοράς». Βέβαια οι ουσιαστικές αιτίες της ανατροπής του βρίσκονται αλλού: στο βέτο που άσκησε στην ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και ευρύτερα λόγω της προσπάθειάς του να κρατήσει μία ισορροπιστική στάση έναντι της Ρωσίας, «συμπεριφορά» που δεν του συγχώρεσαν οι ΗΠΑ. Μια στάση που αντανάκλα το σοβαρό δικασμό που συνεχίζει να υπάρχει και να αναπαράγεται στο πλαίσιο της άρχουσας τάξης της Βουλγαρίας και «μετακυλιέται» και στα λαϊκά στρώματα, η οποία πλαγιοκοπείται από τη μια από τις ΗΠΑ-ΕΕ και από την άλλη από τη Ρωσία, είτε για να σταθεροποιήσει είτε για να ανατρέψει αντίστοιχα τους γεωπολιτικούς προσανατολισμούς των τελευταίων δύο δεκαετιών. Μετεκλογικά ο Μπορίσοφ, δείχνοντας να «έχει πάρει τα μαθήματά του», προτείνει έναν συνασπισμό κατά του Πούτιν στα άλλα δύο μεγάλα φιλοευρωπαϊκά κόμματα της χώρας, που όμως δεν θέλουν να συμπράξουν μαζί του.

Το κεντρώο κόμμα του απόφοιτου του Χάρβαντ, πρώην πρωθυπουργού Κίριλ Πετκόφ κατέλαβε τη δεύτερη θέση με 20,2%. Θυμίζουμε ότι η κυβέρνηση Πετκόφ άνοιξε το δρόμο για άρση του βουλγαρικού βέτο, ενώ έσπρωχνε, σε αντίθεση με τον πρόεδρο Ράντεκ, την ολοένα και μεγαλύτερη ευθυγράμμιση της Βουλγαρίας με τα φιλοπόλεμα σχέδια των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Η πτώση του με πρόταση μομφής τον Ιούνιο του 2021, για την οποία κατηγορήθηκε ευθέως η Μόσχα, είχε σαν αιτίες αυτές ακριβώς τις προσπάθειες.

Στην τρίτη θέση βρέθηκε με 13,76% η «Ένωση για τα Δικαιώματα και τις Ελευθερίες» της τουρκικής μειονότητας, ενώ στην τέταρτη θέση με 10,7% το εθνικιστικό και ανοιχτά φιλορωσικό κόμμα «Αναγέννηση». Πέμπτο με 9,7% ήρθε το Σοσιαλιστικό Κόμμα, ο «κληρονόμος» του ρεβιζιονιστικού ΚΚ Βουλγαρίας, με φιλοΕΕ θέσεις.

Η ήδη προβληματική, για την ΕΕ και προπαντός τις ΗΠΑ, πρωτιά του Μπορίσοφ, που παρότι φιλοδυτικός δεν φαίνεται απόλυτα ελεγχόμενος, συνδυάζεται με το γεγονός πως τυχόν ακυβερνησία σημαίνει ότι για το επόμενο διάστημα η εξουσία θα βρίσκεται στα χέρια του προέδρου Ράντεκ. Ο Ράντεκ έχει αρνηθεί την αποστολή όπλων στην Ουκρανία και τρεις μέρες μετά τις εκλογές αρνήθηκε να υπογράψει τη δήλωση εννέα χωρών της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων για ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Δήλωσε χαρακτηριστικά: «η Ουκρανία θα μπορούσε να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ αφού πρώτα υπάρξει ειρηνευτική συμφωνία της Ουκρανίας με τη Ρωσία με σαφείς όρους».

Βοσνία-Ερζεγοβίνη: εκλογές και κίνδυνοι διάλυσης

Στο πολιτικό και πολιτειακό επίπεδο, η προσπάθεια των δυτικών «προστατών» εδώ και δύο χρόνια να μετασχηματίσουν τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη από ομοσπονδία σε ενιαίο κράτος με απώτερο σκοπό την ένταξή της στο ΝΑΤΟ άνοιξε τον ασκό του Αιόλου. Η ηγεσία του σερβοβοσνιακού τμήματος, στηριζόμενη από τη Σερβία και τη Ρωσία, έχει ξεκινήσει τη διαδικασία δημιουργίας αυτοδύναμων δομών (στρατό, δικαστικές αρχές) και

έχει ανοίξει τη συζήτηση για ενδεχόμενη απόσχιση του κομματιού και ένωσή του με τη Σερβία. Από την άλλη, η κροατική ελίτ, νιώθοντας ριγμένη στην κοινή με τον Βόσνιους μουσουλμάνους κροατομουσουλμανική ομοσπονδιακή δημοκρατία, ζητά τη δημιουργία ξεχωριστού τμήματος στο πλαίσιο της ομοσπονδιακής δομής.

Με αυτά σαν δεδομένα η εκλογή στο τριμελές συλλογικό προεδρείο της χώρας του σοσιαλδημοκράτη Μπετσίροβιτς έναντι του βοσνιομουσουλμάνου εθνικιστή Ιζετμπέκοβιτς (γιου του πρώτου προέδρου της Β-Ε μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας) ίσως να αποτελεί προσπάθεια των Δυτικών να διασώσουν την κροατομουσουλμανική οντότητα. Για μια ακόμη φορά αποτέλεσε για τους κροάτες εθνικιστές κόκκινο πανί η εκλογή του μετριοπαθούς Κόμισιτς, μιας και υποστηρίζουν -όχι αβάσιμα- ότι, λόγω της συνύπαρξής τους στην ίδια δημοκρατία με τους Βόσνιους μουσουλμάνους, είναι οι τελευταίοι που καθορίζουν εξαιτίας της πληθυσμιακής τους υπεροχής το ποιος θα εκπροσωπήσει τους Κροάτες στο συλλογικό προεδρείο. Καθόλου τυχαία, λίγες ώρες μετά το κλείσιμο της κάλπης, ο ύπατος εκπρόσωπος του ΟΗΕ (που όμως δεν αναγνωρίζεται από Ρωσία και Κίνα που έχουν καταγγείλει σοβαρές παρατυπίες στο διορισμό του) Κρίστιαν Σμιτ ανακοίνωσε μεταρρυθμίσεις στην κροατομουσουλμανική οντότητα, η οποία από το 2018(!) δεν έχει κυβέρνηση λόγω των διαφωνιών των δύο κοινοτήτων.

Τους Σέρβους της Βοσνίας στο συλλογικό προεδρείο θα εκπροσωπήσει η Ζέλικα Τσβιγιάνοβιτς, στενή σύμμαχος του φιλορώσου εθνικιστή Μίλοραντ Ντόντικ. Όσον αφορά τις εκλογές για την προεδρία στη Σερβική Δημοκρατία της Βοσνίας, έπειτα από ένα θρίλερ τελικά νίκησε ο Μίλοραντ Ντόντικ.

Αν κάτι λοιπόν πιστοποιήσαν οι εκλογές στο ομοσπονδιακό ευρωνατοϊκό προτεκτοράτο της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, αυτό είναι μια πορεία προς την εμβάθυνση της αλληλοκαχυποψίας των εθνοτικών μερών και αύξησης των όρων ακόμα και για τη διάλυσή του. Ενδεικτικό επίσης της άσχημης κοινωνικής κατάστασης που συνεχώς επιδεινώνεται είναι η εγκατάλειψη της χώρας από 500.000 ανθρώπους από το 2013, όταν αυτή αριθμούσε 3,5 εκατομμύρια κατοίκους.

Παλαιστίνη

Οι σιωνιστές συνεχίζουν να δολοφονούν μικρά παιδιά!

Η είδηση του θανάτου ενός 7χρονου Παλαιστίνιου από ανακοπή καρδιάς είναι συγκλονιστική, αλλά συνάμα και αποκαλυπτική. Στις αρχές του μήνα, Ισραηλινοί στρατιώτες κυνήγησαν τον μικρό Ραγιάν Σουλεϊμάν, καθώς αυτός επέστρεφε από το σχολείο στο σπίτι του. Ο πατέρας του κατήγγειλε ότι πέθανε επί τόπου από τον φόβο του. Ο ιατροδικαστής που εξέτασε το αγόρι δεν διαπίστωσε σημάδια από τραυματισμούς και απέδωσε το θάνατό του σε ανακοπή καρδιάς (στη φωτογραφία συμμαθητές του Ραγιάν στην τάξη του σχολείου και η κενή θέση του).

Ο εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού δήλωσε ότι οι στρατιώτες που βρίσκονταν στην περιοχή αναζητούσαν άλλους Παλαιστίνιους που είχαν προηγου-

μένως επιτεθεί με πέτρες εναντίον οδηγών, αλλά δεν ευθύνονται για τον θάνατο του παιδιού. Είναι γνωστό, όμως, ότι ο ισραηλινός στρατός ακολουθεί αυτή την τακτική: να κυνήγα και να συλλαμβάνει μικρά παιδιά κατά τη μετακίνησή τους από και προς το σχολείο.

Το ίδιο διάστημα πραγματοποιήσε «επιχείρηση» στη Δυτική Όχθη, ανακοινώνοντας τον θάνατο τεσσάρων και των τραυματισμό 44 Παλαιστίνιων. Τις τελευταίες ημέρες επέβαλαν πολιορκία του προσφυγικού καταυλισμού Σουαφάτ στην Ιερουσαλήμ, περίπου 140.000 κατοίκων, ως αντίποινα για τον θάνατο ενός ισραηλινού στρατιώτη.

Τα παραπάνω περιστατικά είναι καθημερινό φαινόμενο στην κατεχόμενη Παλαιστίνη. Ο ισραηλινός στρατός δεν είναι

τίποτα άλλο από δύναμη κατοχής, η οποία επιδίδεται σε κάθε είδους τρομοκρατική πρακτική: επιβάλλει αντίποινα, συλλαμβάνει, φυλακίζει άδικα, τρομοκρατεί, γενοκτονεί, αντιμετωπίζει ως απειλή ακόμη και μικρά παιδιά. Δεν πτοείται από την κριτική ή την κατακραυγή -το αντίθετο μάλιστα. Γνωρίζει ότι ακόμη και οι πρόσφατες δηλώσεις του «συγκλονισμένου» Αμερικανού εκπροσώπου του Στέιτ Ντιπάρτμεντ είναι κενές περιεχομένου και πως ο ρόλος του ως τοπτηρητή των αμερικανικών συμφερόντων στην περιοχή είναι εξασφαλισμένος.

Από την άλλη, είναι βέβαιο ότι ο παλαιστινιακός λαός θα συνεχίσει να αντιστέκεται ηρωικά ενάντια σε ένα κράτος που κατέχει παράνομα τη γη του και διαπράττει καθημερινά εγκλήματα κατά

της ανθρώπινης ζωής και του ανθρωπίνου πολιτισμού.

Γερμανία

Τα όρια της νέας αναδίπλωσης-περιχαράκωσης

Αν υπάρχει μία χώρα για την οποία ο πόλεμος στην Ουκρανία συνιστά σχεδόν ολική ανατροπή των γενικότερων στρατηγικών της σχεδιασμών των τελευταίων δεκαετιών, αυτή είναι η Γερμανία.

Το κτίσιμο μιας «οικονομικής αυτοκρατορίας» με στόχο τη μετατροπή της στο μέλλον και σε ανάλογη πολιτικοστρατιωτική οντότητα -με όχημα την ΕΕ- στηρίχθηκε στην εύκολη πρόσβαση σε ενεργειακούς πόρους μιας ισχυρότερης, γεωστρατηγικά και γεωπολιτικά, δύναμης: της Ρωσίας. Οι σχέσεις που διαμορφώθηκαν τις δύο τελευταίες δεκαετίες επένδυσαν, όπως αποδεικνύεται, σε ένα ασταθές πλαίσιο. Πλαίσιο το οποίο προϋπέθετε επίσης την αξιοποίηση των σχετικών πλεονεκτημάτων που φαινόταν να διαμορφώνονται απέναντι στους άλλους ευρωπαϊκούς ιμπεριαλιστές από το '90 και δώθε.

Η Γερμανία, που συμπεριφέρεται (ερμηνεύσιμο ως ένα βαθμό) ως το αφεντικό της ΕΕ, από το '90 και μετά συνέβαλε σημαντικά, ιδιαίτερα στα χρόνια της κρίσης της ευρωζώνης -με τα συνεταιρικά του Βορρά-, στις ομαδοποιήσεις και τη διαμόρφωση πολλών ταχυτήτων εντός ΕΕ.

Ο πλήρης έλεγχος της ευρωζώνης με εργαλείο την άτεγκτη εφαρμογή του Συμφώνου Σταθερότητας γίνεται αναγκαστικά αποδεκτός ακόμα και από χώ-

ρες με ισχυρές οικονομίες, όπως η Γαλλία και Ιταλία, αφού το κύριο πρόβλημα μετακυλιέται στις ασθενέστερες χώρες του Νότου. Αυτό δημιούργησε σχέσεις πραγμάτων που η γερμανική αστική τάξη τις εξέλαβε, και ίσως εξακολουθεί να τις εκλαμβάνει, ως πλεονέκτημα ισχύος απέναντι σε όλους τους εταίρους.

Σήμερα το ενεργειακό αυτό καθεαυτό μπορεί να αποτελεί ένα άμεσο και κοινό πρόβλημα των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, ωστόσο ανακινεί ζητήματα που αφορούν στρατηγικούς προσανατολισμούς

των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών τάξεων, που δείχνουν να αποκλίνουν σταθερά από αυτό που εδώ και δεκαετίες προβάλλει ως μια δήθεν εφικτή πραγματικότητα: την εμβάθυνση της ΕΕ και ανάδειξη της ως οντότητας με παγκόσμιο ρόλο.

Το ερώτημα δεν είναι αν η στρατηγική της γερμανικής αστικής τάξης στόχευε στην ηγεμονία στην Ευρώπη και σε ενισχυμένο παγκόσμιο ρόλο. Το ερώτημα είναι αν και πόσο συνέδεσε αυτή τη στρατηγική με την πολιτική των αγωγών στο πλαίσιο διαμόρφωσης μιας νέας οσπολιτικής. Και ταυτόχρονα, σε αντιδιαστολή, πόσο την αποσύνδεσε από οτιδήποτε είχε σχέση με την ευρωπαϊκή εμβάθυνση.

Όπως και να προσεγγιστούν αυτά τα ερωτήματα, είναι φανερό πλέον ότι το κύριο μέλημα του Βερολίνου είναι πώς θα διαμορφώσει τη δική του πορεία στις νέες συνθήκες. Γαλλία και Ιταλία ανοιχτά την κατηγορούν ότι ευθύνεται για τα ενεργειακά προβλήματα της Ευρώπης... που «η άστοχη(!) εξάρτηση της Γερμανίας από το ρωσικό φυσικό αέριο συνέτεινε στο να ξεσπάσει η ενεργειακή κρίση στην Ένωση», σχολιάζει το Politico.

Το σαμποτάζ στους αγωγούς δείχνει ότι «πάει μακριά η βαλίτσα». Η ανατίναξη των αγωγών (πέρα από το μέγεθος της ζημιάς) είναι προφανές ότι ανατινάζει τις στρατηγικές της Γερμανίας των τελευταίων δεκαετιών. Πράγματι, οι τρεις οδοί τροφοδοσίας φυσικού αερίου για τους Δυτικοευρωπαίους μόλις κόπηκαν ταυτόχρονα. Μαζί με τους αγωγούς Nord Stream που τέθηκαν εκτός λειτουργίας, σταμάτησε και η συντήρηση του Turkish Stream. Ενώ, λίγες ώρες μετά το σαμποτάζ, εγκαινιάστηκε ένας νέος υποθαλάσσιος αγωγός φυσικού αερίου, ο Baltic Pipe, από Νορβηγία προς την Πολωνία. Μπορεί οι δυνατότητές του να είναι έξι φορές λιγότερες από τον Nord Stream, αλλά είναι αρκετό για να σηματοδοτήσει αλλαγή εποχής.

Οι συνθήκες και οι βασικοί όροι του παιχνιδιού αλλάζουν στον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό -που οι αγωγοί είναι ένα στοιχείο του- πράγμα που σίγουρα συνειδητοποιείται από σημαντική μερίδα της γερμανικής αστικής τάξης. Ή μήπως όχι; Ενδεικτικό το γεγονός των πρόσφατων δηλώσεων της πρώην καγκελαρίου της Γερμανίας, Μέρκελ, στην τελετή που πραγματοποιήθηκε για την 77η επέτειο της εφημερίδας Suddeutsche Zeitung στο Μόναχο, και η επισήμανση ότι «η βιώσιμη ειρήνη στην Ευρώπη μπορεί να επιτευχθεί

μόνο εάν συμπεριλάβει τη Ρωσία», προσθέτοντας πως: «Αν δεν το πετύχουμε αυτό, ο κύκλος του Ψυχρού Πολέμου δεν θα θεωρηθεί ότι έχει τελειώσει».

Η Γερμανία φαίνεται να επιλέγει την ίδια συνταγή με τις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας. Αναδίπλωση-περιχαράκωση, όπως και στην κρίση της ευρωζώνης. Απέναντι στα κρίσιμα προβλήματα που αντιμετωπίζουν όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και απέναντι στις κοινές αποφάσεις που πρέπει να παρθούν, το Βερολίνο προκρίνει το: «ο καθένας μόνος του». Ενώ εμποδίζει την επιβολή πλαφόν στο φυσικό αέριο σε ευρωπαϊκό επίπεδο, στο εσωτερικό της χώρας χορηγεί 200 δισ. ευρώ για επιδοτήσεις τόσο για τη βιομηχανία όσο και για τους καταναλωτές, κάτι που προφανώς «ερμηνεύεται» και ως πλαφόν, αλλά μόνο για τη Γερμανία. Με αυτή την απόφαση προχωρά σε αθέμιτο ανταγωνισμό απέναντι στη Γαλλία και την Ιταλία (και όχι μόνο), με επιπτώσεις σε ολόκληρη την ευρωπαϊκή οικονομία, επηρεάζοντας συσχετισμούς και ισορροπίες.

Πρακτικά αυτή η κίνηση οδηγεί σε έναν αγώνα επιδοτήσεων μεταξύ των χωρών της ΕΕ, όπου πολλά κράτη μέλη, λόγω των δημοσιονομικών μεγεθών τους, αν λάβουν ανάλογα μέτρα θα οδηγήσουν τελικά την ευρωζώνη σε νέα κρίση χρέους. Η δικαιολόγηση της κίνησης, όπως την απέδωσε ο γερμανός υπουργός Οικονομίας Λίντνερ, είναι ακόμα χειρότερη: «είμαστε οικονομικά ισχυροί και μπορούμε να το κάνουμε!» Οι άλλοι... να μην ξεχνούν το «φρένο χρέους»! Στη συνέχεια, η δήλωση του γάλλου υπουργού Οικονομικών, Μερ, ότι «Δεν μπορούμε πλέον τις επόμενες εβδομάδες και μήνες να προχωρήσουμε χωρίς κοινή στρατηγική» ανάγκασε τον Λίντνερ να απαντήσει πως θα μπορούσε να προσφέρει έναν «οδικό χάρτη» για ένα νέο εργαλείο που θα στηρίζεται σε «κοινό δανεισμό». Αλλά έβαλε τόσες υποσημειώσεις, που πρακτικά αναιρούν την... προσφορά.

Όπως και να έχει, η εθνική αναδίπλωση της Γερμανίας φαίνεται ότι αιφνιδιασε για ακόμα μία φορά τους εταίρους της, που πίστευαν, ή έδειχναν να πιστεύουν, πως το Βερολίνο έκανε το αποφασιστικό βήμα εγκατάλειψης της ακαμψίας του όταν αποδέχθηκε την ίδρυση του «Ταμείου Σταθεροποίησης» για στήριξη επιχειρήσεων κατά την πανδημία του κορονοϊού.

Σήμερα, αν μη τι άλλο, οι κινήσεις της Γερμανίας κάνουν να προβάλλει ακόμα πιο οριστικό κλείσιμο της πόρτας προς μια κοινή στάση της ΕΕ στις προκλήσεις που αναδύονται. Πράγμα που φαίνεται να το συνειδητοποιούν αρκετές χώρες-μέλη της ΕΕ, για πρώτη φορά μετά το 2010, αποδεχόμενες, η μία μετά την άλλη, «ύπαρξη γερμανικού προβλήματος». Το να περιχαρακώνεται σε μια εθνική αναδίπλωση με το εμβληματικό «η Γερμανία υπεράνω όλων» μεταφράζεται στην πράξη: «η Γερμανία έναντι όλων». Και απ'ότι φαίνεται δεν θα έχει διαθέσιμα όλα τα «συνεταιρικά του Βορρά».

Τελικά αυτή η κίνηση με τα 200 δισ. κρύβει δύναμη ή αδυναμία; Μάλλον θα αποδειχθεί (με πολύ ή λίγο οδυνηρό τρόπο, θα φανεί) πως η Γερμανία, όπως και άλλοι ιμπεριαλιστές αυτού του επιπέδου, όταν βρεθούν σε συνθήκες που διαμορφώνουν όρους σύγκρουσης μεταξύ ιμπεριαλιστών ανώτερου επιπέδου (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα), έχουν μικρά, έως ανύπαρκτα, περιθώρια αυτόνομων κινήσεων.

X.B.

Ιράν

Η δολοφονία της Αμινί εξακολουθεί να συγκλονίζει τη χώρα

Από τα μέσα του Σεπτεμβρη πολλές πόλεις του Ιράν και στο Ιρανικό Κουρδιστάν κατακλύζονται από διαδηλώσεις. Η δολοφονία της 22χρονης Μάχσα Αμινί από τις δυνάμεις ασφαλείας του Ιράν, γιατί δολοφονία είναι όταν πεθαίνει τρεις μέρες μετά τα βασανιστήρια, έβγαλε στο δρόμο άνδρες και γυναίκες όλων των ηλικιών. Η Τζίνα, αυτό είναι το απαγορευμένο κουρδικό όνομα της Μάχσα, έγινε σύμβολο στο Ιράν, στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν και ιδιαίτερα στις κουρδικές περιοχές. Το σύνθημα «Τζίν, Τζιγίαν, Αζαντί» μεταφράστηκε σε όλες τις γλώσσες. Η οικογένειά της απειλείται με δολοφονία αν συμμετέχει στις διαδηλώσεις. Η δε ιατροδικαστική έκθεση αναφέρει ότι η Τζίνα πέθανε από παθολογικά αίτια, ενώ η οικογένεια απέρριψε το πόρισμα.

Ένα άλλο 16χρονο κορίτσι, η Σαρίνα Ισμαΐλζαντέχ, δολοφονήθηκε με χτύπημα κλομπ στο κεφάλι λίγες ώρες αφού έκαψε τη μαντίλα της στη διαδήλωση και οι κρατικές αρχές υποστηρίζουν ότι αυτοκτόνησε.

Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται με αμείωτο ρυθμό παρά την κρατική καταστολή, τους περίπου 200 νεκρούς, 19 παιδιά, τους εκατοντάδες τραυματίες και απαχθέντες Κούρδους και τους χιλιάδες συλληφθέντες. Ο υπεύθυνος ασφαλείας του υπουργού Εσωτερικών

του Ιράν απειλεί διαμηνύοντας ότι κανείς δεν θα αφεθεί ελεύθερος πριν δικαστεί.

Η οργή για τη δολοφονία της Τζίνα Αμινί ξεχείλισε τη συσσωρευμένη οργή από την καταπίεση, τη φτώχεια και την καταστολή, τις διακρίσεις σε βάρος των γυναικών και των καταπιεσμένων εθνότητων και πυροδότησε μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες. Οι εργαζόμενοι σε δυο διυλιστήρια απεργούν και βγήκαν μαζικά στους δρόμους και συζητούν για νέα απεργία.

Στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, στη Συρία οι διαδηλώσεις αλληλεγγύης χτυπούνται από τις δυνάμεις ασφαλείας. Στην Τουρκία και το τουρκικό Κουρδιστάν, στις πόλεις Άδανα, Χακάρι, Χατάι, Ντιγιάρμακκιρ, Μερσίνα, Άγκυρα, Σμύρνη, Κωνσταντινούπολη πλημμύρισαν οι δρόμοι με διαδηλωτές ενάντια στην καταστολή στο Ιράν. Σε πολλές χώρες διοργανώνονται διαδηλώσεις καταγγελίας της δολοφονίας και αλληλεγγύης στο λαό του Ιράν που ματώνει στους δρόμους.

Στη Δύση ο Μπάιντεν και λοιποί άρχοντες ρίχνουν κροκοδείλια δάκρυα για την άγρια καταστολή στο Ιράν, ξεχνούν τις χώρες τους και ετοιμάζονται για επίθεση όποτε τους προστάξουν τα γεωπολιτικά τους συμφέροντα και ο ανταγωνισμός.

Νέες κυκλοφορίες από τις εκδόσεις «Εκτός των Τειχών»

1919-1922, Απεσταλμένοι των Ισχυρών, για τη Μεγάλη Ιδέα

Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής

Κείμενα για τη Μικρασιατική Εκστρατεία και την προσφυγιά

Η συμπλήρωση 100 χρόνων από τη Μικρασιατική Καταστροφή έχει γίνει η αφορμή για να ανοίξει η συζήτηση πάνω στο κορυφαίο ιστορικό γεγονός και τη σύνδεσή του με την εποχή μας. Οι απόψεις που κυριαρχούν, στην πραγματικότητα δικαιολογούν τόσο το παρελθόν, όσο -και κυρίως- και το παρόν της άρχουσας τάξης της χώρας.

Επιγραμματικά, υπάρχει η προσέγγιση που μένει στο δράμα των προσφύγων (συνήθως μόνο των Ελλήνων, όχι των τουρκομουσουλμάνων), χωρίς να αγγίζει τους λόγους για τους οποίους ξεριζώθηκαν σχεδόν δυο εκατομμύρια άνθρωποι και έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης στις νέες τους πατρίδες. Αρκετές φορές εκφράζεται ένας επιλεκτικός ανθρωπισμός, που ξεχωρίζει τους πρόσφυγες σε αποδεκτούς (Μικρασιάτες ή Ουκρανοί σήμερα) και ανεπιθύμητους ή επικίνδυνους (Άραβες, Ασιάτες κ.λπ.).

Κοντά σε αυτήν την προσέγγιση, βρίσκει έδαφος το εθνικιστικό αφήγημα, το οποίο διατηρεί ακέραιο τον αλυτρωτισμό και δείχνει αυτούς που κατέσφαξαν τους Έλληνες της Μικράς Ασίας υπενθυμίζοντας ότι είναι οι πρόγονοι του Ερντογάν, ο οποίος έχει τους ίδιους σκοπούς απέναντι στην Ελλάδα σήμερα. Όχι τυχαία, το ίδιο αφήγημα υπάρχει και στην απέναντι πλευρά του Αιγαίου, όπου ο Ερντογάν υπενθυμίζει τις βιαιότητες του ελληνικού στρατού, αλλά, βέβαια, και την περήφανη νίκη της Τουρκίας, την οποία είναι έτοιμη να επαναλάβει απέναντι σε οποιονδήποτε που θα επιβουλευτεί τα εδάφη της ή τις ΑΟΖ της!

Τέλος, υπάρχει και η πιο πολιτική και επιστημονική προσέγγιση, η οποία, με διάφορες παραλλαγές, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το κακό θα είχε αποφευχθεί αν είχε παραμείνει ο Βενιζέλος στην εξουσία. Γιατί εκείνος είχε και την ικανότητα, και τις σχέσεις με τις μεγάλες δυνάμεις, αλλά κυρίως την πολιτική θέση και βούληση να δημιουργήσει μια Ελλάδα ανοιχτή σε συμμαχίες και διεθνείς συνεργασίες και όχι την απομονωμένη...ψωροκώσταίνα, στην οποία αρκούσαν οι βασιλικοί αντίπαλοί του.

Η άποψη αυτή πετυχαίνει δυο στόχους: Ο πρώτος είναι να συσκοτίσει τις πραγματικές αιτίες της καταστροφής και να δώσει συγχωροχάρτι στους υπεύθυνους, οι οποίοι δεν είναι παρά οι πρόγονοι των σημερινών ασκούντων την εξουσία μέσα και έξω από τη χώρα. Και ο δεύτερος, να εκθειάσει την πολιτική της εξάρτησης, απέναντι σε μια πολιτική που δήθεν αναζητούσε μια αυτόνομη πορεία (η λέξη «ανεξάρτητη» εσκεμμένα δεν χρησιμοποιείται). Με τον τρόπο αυτό, αιτιολογείται μια ολόκληρη πορεία της άρχουσας τάξης από τότε (και νωρίτερα) μέχρι σήμερα και ξεκαθαρίζεται πως η επιλογή αυτή είναι αναμφισβήτητος μονόδρομος.

Η συλλογική προσπάθεια που έγινε για το βιβλίο «Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής» επιχειρεί να απαντήσει σε αυτές τις απόψεις και σε άλλες που κυκλοφορούν πάνω στο ζήτημα. Ο στόχος δεν είναι να αποκαταστήσει την ιστορική αλήθεια, αν και αναπόφευκτα αγγίζει και αυτήν την πλευρά. Το βιβλίο είναι κατά βάση πολιτικό, επιχειρεί μια πολιτική αποτίμηση της περιόδου και των γεγονότων και φιλοδοξεί να συμβάλει στην σύνδεσή τους με το σήμερα, από την πλευρά όμως των λαών και των πραγματικών συμφερόντων τους, που είναι αντίθετα τον εθνικισμό και τη μισαλλοδοξία. Γιατί είναι βέβαιο πως η περίοδος εκείνη είναι πολύ διδακτική πάνω σε τέτοια ζητήματα, που είναι ακόμα επίκαιρα.

Η έκδοση περιλαμβάνει 15 κείμενα που καλύπτουν αρκετές πλευρές των γεγονότων. Τις πολιτικές και πολεμικές εξελίξεις, τους μύθους και τις αλήθειες, τόσο πριν, όσο και μετά το '22, το πρωτοφανές προσφυγικό κύμα, την ανταλλαγή πληθυσμών και τους μη ανταλλάξιμους, τη στάση της Σοβιετικής Ρωσίας, το αντιπολεμικό κίνημα και το κίνημα των Παλαιών Πολεμιστών, αλλά και την επίδραση της Μικρασιατικής Καταστροφής στη λογοτεχνία. Επίσης, βιωματικές αφηγήσεις απογόνων προσφύγων από την Τούμπα, την Ευκαρπία και τα Χανιά και μια μελέτη πάνω στους εργάτες πρόσφυγες της Νέας Ιωνίας. Τέλος, μια τοποθέτηση του ΚΚ Τουρκίας Μ/Λ πάνω στην ανάπτυξη του κεμαλισμού. Την έκδοση συμπληρώνουν δυο παρατήματα, ένα χρονολόγιο των βασικών γεγονότων και ορισμένα κείμενα της εποχής, και αρκετό φωτογραφικό υλικό.

Με βάση την επικαιρότητα του ζητήματος, έχει ήδη

ξεκινήσει ο προγραμματισμός εκδηλώσεων και παρουσιάσεων του βιβλίου σε διάφορες πόλεις της χώρας. Στόχος μας είναι να καταθέσουμε τις θέσεις μας και να συζητήσουμε για το τότε και για το σήμερα.

Η πρώτη παρουσίαση θα γίνει στην προσφυγοπούλη της Νέας Φιλαδέλφειας, την Παρασκευή 4 Νοέμβρη στις 6:30 μ.μ., στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου, Ν. Τρυπιά 45.

Να σημειώσουμε ότι απευθυνθήκαμε πρώτα στο Δήμο Νέας Ιωνίας, στην οποία αναφέρεται το βιβλίο, ο οποίος αρνήθηκε να μας παραχωρήσει αίθουσα με τη δικαιολογία ότι δεν είμαστε συλλογικότητα με έδρα το Δήμο. Μας έκαναν, δε, την απαράδεκτη αντιπρόταση να διαβάσει το βιβλίο ο πρόεδρος του Κέντρου Μικρασιατικού Πολιτισμού του Δήμου και να κρίνει αν μπορεί να μας δοθεί αίθουσα!

K.B.

Ουκρανία

Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χθες, δεν θα τελειώσει αύριο

Βασίλης Σαμαράς

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Βασίλης Σαμαράς καταπιάνεται με την Ουκρανία και τον κομβικό ρόλο της στην μετα-σοβιετική αντιπαράθεση των ΗΠΑ-NATO με τη Ρωσία. Πολλά χρόνια νωρίτερα, σε ανύποπτο χρόνο, είχε γράψει για τη γεωπολιτική σημασία της Ουκρανίας στα επιθετικά σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού αλλά και για τις φιλοδοξίες της Μόσχας για την προσέλευσή της στη στρατηγική επιρροή της. Είχε μάλιστα προφητικά επισημάνει πως η αναμέτρηση με επίδοκο την ένταξη της Ουκρανίας στο NATO θα αποκτήσει κεντρικό χαρακτήρα, θα είναι σκληρή και επικίνδυνη.

Με το νέο βιβλίο «Ουκρανία. Ο πόλεμος δεν ξεκίνησε χθες, δεν θα τελειώσει αύριο» που κυκλοφορεί αυτές τις ημέρες από τις εκδόσεις «Εκτός των Τειχών», επιχειρεί μια αναδρομή στις απαρχές της πολεμικής σύγκρουσης και στα σημαντικότερα γεγονότα της περιόδου μετά τις ανατροπές και την κατάρρευση του λεγομένου «υπαρκτού σοσιαλισμού» στις αρχές της δεκαετίας του '90. Αναφέρεται στην ιστορική ευκαιρία που παρουσιάστηκε για τις ΗΠΑ και τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ για μια άνευ προηγουμένου επιθετική πολιτική απέναντι στην περιοχή της ανατολικής Ευρώπης, που παλιότερα συνιστούσε το «Ανατολικό Μπλοκ», και στα κράτη που προέκυψαν από τον κατακερματισμό της Σοβιετικής Ένωσης και φυσικά στην ίδια τη Ρωσία.

Έτσι, σε όλο το διάστημα των τελευταίων 30 χρόνων έχουμε την επέκταση των ΗΠΑ-NATO στην Ανατολή και την περικύκλωση και περίσφιξη της Ρωσίας. Μιας ιμπεριαλιστικής δύναμης που, αν και βρέθηκε σε φάση υποχώρησης, εξακολουθεί να είναι ο μεγάλος ανταγωνιστής των ΗΠΑ, αφού το πυρηνικό της οπλοστάσιο παραμένει στο ακέραιο και είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να τις πλήξει μέσα στο έδαφός τους. Μια Ρωσία που μετά την εκλογή του Πούτιν στην εξουσία σταθεροποίησε τον περίγυρό της και άρχισε μια πορεία ανάκαμψης, θέτοντας σοβαρά προβλήματα στις ΗΠΑ.

Κομβικό κράτος στην 30χρονη αυτή επιθετική πολιτική της Δύσης ήταν η Ουκρανία. Στο βιβλίο περιγράφονται και ερμηνεύονται τα γεγονότα στη χώρα αυτή, με τις εναλλαγές στις κυβερνήσεις μεταξύ των φιλοδυτικών και φιλορωσικών δυνάμεων μέχρι το 2014 που κατέληξαν στο πραξικόπημα της πλατείας Μείντάν. Τα γεγονότα που ακολούθησαν αναφέρονται αρκετά αναλυτικά για να κατανοήσουμε πλήρως τη ρωσική αντίδραση και την έναρξη της ρωσικής επέμβασης. Η ανάδειξη των νεοναζιστικών δυνάμεων στην εξουσία της Ουκρανίας με την πλήρη στήριξη της Δύσης, το καθεστώς τρόμου που επέβαλε ο ουκρανικός στρατός και οι παραστρατιωτικές δυνάμεις στην ανατολική Ουκρανία (τις περιοχές με πληθυσμό ρωσικής καταγωγής) καθώς και το εγχείρημα της ένταξης της

χώρας στο NATO που λειτουργήσε ως θρυαλλίδα εξηγούνται αναλυτικά και απαντούν στο γιατί υπήρξε αυτή η αντίδραση του ρωσικού ιμπεριαλισμού το Φλεβάρη του 2022.

Στη συνέχεια ο συγγραφέας επιχειρεί να αναλύσει τις πολιτικές συνέπειες των στρατιωτικών εξελίξεων του τελευταίου επταμήνου, να κάνει μια εκτίμηση των στόχων της κάθε πλευράς και να αποσαφηνίσει τα «γκρίζα» σημεία της παραπληροφόρησης από τα ΜΜΕ, που επιδέχονται πολλές ερμηνείες. Επίσης κάνει μια προσπάθεια να αναδείξει τις επιδιώξεις όλων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που εμπλέκονται στον πόλεμο (ΗΠΑ, Ρωσία, ΕΕ, Κίνα) καθώς και να ανιχνεύσει τις συμμαχίες που βρίσκονται ακόμα στο στάδιο της διαμόρφωσης.

Ως παράρτημα του βιβλίου έχει προστεθεί το άρθρο για την επίσκεψη Πελόζι στην Ταϊβάν και τις συνέπειες που ενδέχεται να προκύψουν από τέτοιες προκλητικές ενέργειες των ΗΠΑ, το οποίο είχε δημοσιευθεί στην «Π.Σ.».

Το βιβλίο αξίζει να διαβαστεί γιατί αποτελεί μια όσο το δυνατόν πιο ολοκληρωμένη προσπάθεια παράθεσης όλων των δεδομένων (ιστορικών, πολιτικών κ.λπ.) για την καλύτερη κατανόηση του νέου πολέμου που, όπως αναφέρει και ο τίτλος, «δεν θα τελειώσει αύριο» και που απειλεί τους λαούς με γενικευμένη σύρραξη.

Σ.Σ.

Οκτώβρης 1944

Η απελευθέρωση της Αθήνας και η μάχη της Ηλεκτρικής

Η χώρα μας είναι από τις σπάνιες περιπτώσεις που η απελευθέρωση της πρωτεύουσάς της από το ναζισμό όχι μόνο δεν γιορτάζεται, αλλά μόλις που αναφέρεται στα σχολικά και «επίσημα» βιβλία της Ιστορίας. Αντίθετα, γιορτάζεται η μέρα της έναρξης του πολέμου για την Ελλάδα και της εισβολής των ιταλών φασιστών, μετά την άρνηση του δικτάτορα Μεταξά να την παραδώσει. α έχουν τελικά την τύχη του αναλώσιμου.

Η πορεία προς την απελευθέρωση

Από την άνοιξη του 1941 που ο ελληνικός λαός βρέθηκε υπό κατοχή, από τις πρώτες κιόλας μέρες που ο γερμανικός ναζισμός απλώθηκε στη χώρα μας, έγιναν προσπάθειες να συγκροτηθεί η Αντίσταση. Το ΚΚΕ πρωτοστάτησε σ' αυτό τον αγώνα. Από την ίδρυση των πρώτων οργανώσεων όπως η Ελευθερία, η Εθνική Αλληλεγγύη και το Εργατικό ΕΑΜ το καλοκαίρι του 1941, μέχρι την εμφάνιση των πολύ μαζικών οργανώσεων του ΕΑΜ, της ΕΠΟΝ και του ΕΛΑΣ και την τελική νίκη τον Οκτώβρη του 1944, ο ελληνικός λαός και οι μαχητές της Αντίστασης πέρασαν μέσα από τη φωτιά και το σίδερο. Αμέτρητες ήταν οι θυσίες. Οι νεκροί από την πείνα του χειμώνα 1941-42, τα μπλόκα και οι εκτελέσεις, οι νεκροί στις μάχες που έδωσε ο ΕΛΑΣ στα βουνά και τις πόλεις, τα θύματα από τα ολοκαυτώματα δεκάδων χωριών και όσοι άφησαν την τελευταία τους πνοή στα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης θυσιάστηκαν για τη λευτεριά της πατρίδας μας. Δίπλα σ' αυτούς, χιλιάδες φυλακισμένοι και βασανισμένοι στα κάτεργα του Χαϊδαρίου, του Παύλου Μελά, της Λάρισας κ.α. Αλλά και οι μάχες που έδωσε ο λαός στις πόλεις ήταν αμέτρητες. Απεργίες και διαδηλώσεις για το επισιτιστικό, ενάντια στην επιστράτευση, ενάντια στην επέκταση της βουλγαρικής κατοχής, για αυξήσεις στους μισθούς.

Κι όλα αυτά την ώρα που οι εκπρόσωποι των αστικών κομμάτων κατέφυγαν στο Κάιρο ή συνεργάστηκαν με τους Ναζί και έστησαν τα Τάγματα Ασφαλείας -τους ταγματάλητες όπως τους αποκαλούσε ο λαός μας- για να αποτρέψουν την κατάκτηση της εξουσίας από το λαό.

Κι όμως, τον Οκτώβρη του 1944, ολόκληρη σχεδόν η χώρα είχε απελευθερωθεί και η μόνη εξουσία που υπήρχε ήταν αυτή της ΠΕΕΑ (Κυβέρνησης του Βουνού) πλαισιωμένη από δεκάδες χιλιάδες μαχητές του ΕΛΑΣ. Τα τραγικά λάθη της ηγεσίας του ΚΚΕ με τις συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας που προέβλεπαν την υπαγωγή του ΕΛΑΣ κάτω από τις εντολές των Άγγλων και τη συμμετοχή του ΕΑΜ στην αστική κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου, τη λεγόμενη «Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας», διέκοψαν αυτή τη λαμπρή πορεία του ελληνικού λαού και έφεραν στην εξουσία τα παλιά αστικά κόμματα, τους Άγγλους και τους ταγματασφαλίτες.

Η απελευθέρωση της Αθήνας

Τη νύχτα στις 11 προς 12 Οκτώβρη του 1944 ο γερμανός διοικητής των στρατευμάτων κατοχής της Αθήνας ανακοίνωσε την αποχώρησή τους από την

πόλη. Είχε προηγηθεί όμως συμφωνία με έναν βρετανό αντισυνταγματάρχη ώστε να φύγουν οι γερμανικές δυνάμεις ανενόχλητες. Αυτό εξυπηρέτούσε τους Άγγλους γιατί αν όλα κυλούσαν ομαλά θα πραγματοποιούνταν μια ειρηνική απελευθέρωση στο όνομα της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Επίσης, ήταν μέρος μιας γενικότερης συμφωνίας των Άγγλων με τους Γερμανούς να μην υπάρξουν πολεμικές επιχειρήσεις κατά την έξοδο των τελευταίων από τη χώρα, ώστε τα στρατεύματά τους να μείνουν ανέπαφα για να αξιοποιηθούν στο ανατολικό μέτωπο και να επιβραδύνουν την επέλαση του Κόκκινου Στρατού στην Κεντρική Ευρώπη και τα Βαλκάνια. Μάλιστα ο άγγλος στρατηγός Σκόμπι από την Ιταλία έστειλε την πρώτη διαταγή προς τον ΕΛΑΣ: «Διευκολύνετε το έργο των υφ' ημάς στρατευμάτων... αφήνοντας ελεύθερους τους δρόμους» (Θ. Χατζής τ. Δ, σελ. 21). Έτσι οι δρόμοι θα έμεναν ελεύθεροι και για την αποχώρηση των

καρδιά της Ελλάδας είναι λεύτερη! (...) Ζήτω το ΕΑΜ (...) Ζήτω ο ελευθερωτής ΕΛΑΣ! (...) Όταν φτάσαμε στην οδό Πατησίων βρεθήκαμε μπροστά σ' έναν ορμητικό χείμαρρο λαού που κατέβαινε, από τις εργατικές συνοικίες και τις λαϊκές γειτονιές, προς το κέντρο της πόλης. Όλος ο λαός βγήκε στους δρόμους. Τα μπαλκόνια των σπιτιών, στολισμένα με σημαίες και λουλούδια (...) Κάτω περνούσαν οι ατέλειωτες φάλαγγες, με πλακάτ, σημαίες και λάβαρα, με μουσικές και επαναστατικά τραγούδια. Γιόρταζαν την απελευθέρωση που απέκτησαν με τόσες θυσίες, αίμα και δάκρυ. Ποτέ στην ιστορία της η πρωτεύουσα δεν είχε γνωρίσει παρόμοιο ενθουσιασμό που κορυφώθηκε όταν ένα τμήμα -συμβολικό του ΕΛΑΣ του Α' Σώματος Στρατού- ξεκινώντας από την πλατεία Άγαμων, παρέλασε στην οδό Πατησίων. Ο λαός τιμούσε τα πιο εκλεκτά παιδιά του που στάθηκαν υπερασπιστές του σ' όλη τη σκληρή περίοδο της κατοχής». (Θ. Χατζής, τ. Δ. σελ. 18)

Η μάχη της Ηλεκτρικής

Μια ιδιαίτερη πτυχή της απελευθέρωσης της Αθήνας και του Πειραιά ήταν η αποτροπή της καταστροφής της Ηλεκτρικής Εταιρείας (Πάουερ) από τους Γερμανούς κατά την αποχώρησή τους. Η Ηλεκτρική Εταιρεία ήταν το μοναδικό εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο λεκανοπέδιο. Αν και υπήρχε η δέσμευση των Γερμανών ότι θα μείνει άθικτο κατά την αποχώρησή τους, αρκετές εβδομάδες νωρίτερα είχαν γεμίσει με εκρηκτικά το χώρο κάτω από τις γεννήτριες. Αντίστοιχες ενέργειες που θα επέφεραν μεγάλες καταστροφές έγιναν και σε άλλες υποδομές (αλευρόμυλοι, τσιμέντα, Σχολή Ναυτικών Δοκίμων, λιμάνι Κερατσινίου κ.λπ.). Ήδη από το πρωί της 12ης Οκτώβρη ο Πειραιάς σείστηκε από απα-

νωτές εκρήξεις κυρίως στην περιοχή του λιμανιού.

Ο ΕΛΑΣ όμως είχε οργανωμένους πυρήνες σε όλα τα εργοστάσια της πόλης και σε πολλές περιπτώσεις ένοπλους μαχητές. Με τη βοήθεια του βου Συντάγματος του ΕΛΑΣ, με αρχηγούς τον Σωτήρη Κύβελο και τον Νικάνδρο Κεπέση, εξουδετέρωσαν τους εκρηκτικούς μηχανισμούς. Οι Γερμανοί όμως επιχειρήσαν και πάλι να επανασυνδέσουν τα καλώδια. Τα ξημερώματα της 13ης Οκτώβρη ανατίναξαν δεξαμενές υγρών καυσίμων της Shell στο Πέραμα και αμέσως μετά, απόσπασμά τους -ειδικό σε εκρήξεις τμήμα του Μηχανικού- κινήθηκε προς την Ηλεκτρική. Εκεί όμως είχε στηθεί παγίδα από τον ΕΛΑΣ και, παρόλο που οι Γερμανοί ήταν βαριά οπλισμένοι ενώ οι ΕΛΑΣίτες διέθεταν ελαφρύ οπλισμό, κατάφεραν να αποτρέψουν την καταστροφή. Μετά από μάχη μερικών ωρών σκοτώθηκαν 11 Γερμανοί και οι υπόλοιποι αναγκάστηκαν να παραδοθούν. Από τη μεριά του ΕΛΑΣ σκοτώθηκαν 8 μαχητές. Στη μάχη βοήθησαν και κάτοικοι της περιοχής ύστερα από έκκληση του ΕΛΑΣ, στήνοντας οδοφράγματα ώστε να εμποδίσουν μεγαλύτερες δυνάμεις των Γερμανών να προσεγγίσουν την Ηλεκτρική.

Σε περίπτωση που ανατιναζόταν η Ηλεκτρική, όλη η Αθήνα και ο Πειραιάς θα έμεναν για μήνες χωρίς ρεύμα. Αυτό θα είχε επιπτώσεις και σε άλλες υποδομές όπως ο Ηλεκτρικός Σιδηρόδρομος και τα τραμ.

Αξίζει, τέλος, να αναφέρουμε ότι στη μάχη συμμετείχαν και ο ποδοσφαιριστής του Ολυμπιακού Νίκος Γόδας, κομμουνιστής που έλαβε μέρος στην Αντίσταση ως λοχαγός του ΕΛΑΣ και εκτελέστηκε το 1948 στο Λαζαρέτο της Κέρκυρας επειδή αρνήθηκε να κάνει «δήλωση», ο μετέπειτα διεθνής παίκτης του Ολυμπιακού Ανδρέας Μουράτης και ο πατέρας του Θανάση Βέγγου, Βασίλης Βέγγος. Εξαιτίας μάλιστα της συμμετοχής του πατέρα του στην Αντίσταση, ο Θανάσης Βέγγος εξορίστηκε στη Μακρόνησο. Ο ίδιος ο πατέρας του που εργαζόταν στην Ηλεκτρική απολύθηκε επειδή την υπερασπίστηκε στη μάχη!

Όσο για τον Νικάνδρο Κεπέση, στη μακρά ζωή του και στη διαδρομή του στο ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα τίμησε μέχρι τα στερνά του την ιδιότητα του κομμουνιστή. Προσφυγόπουλο από το Λιβίσι/Μάκρη της Μικράς Ασίας, οργανώθηκε στην ΟΚΝΕ, πήρε μέρος στον ελληνοϊταλικό πόλεμο, πέρασε πολύχρονες εξορίες και φυλακές, αναδείχθηκε σε μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ, έγραψε για την ιστορία της Εθνικής Αντίστασης, υπήρξε πρώτος εκδότης του «Ριζοσπάστη» το 1974, εκλέχθηκε βουλευτής Πειραιά του ΚΚΕ και στα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε το θάρρος να στιγματίσει τη ρεβιζιονιστική επέμβαση στο ΚΚΕ.

Πηγές

Θ. Χατζής, «Η νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε» τ. Δ, εκδ. Δωρικός
Α. Κέδρος, «Ελληνική Αντίσταση 1940-44» τ. Β, εκδ. Θεμέλιο
Κείμενα από το διαδικτυο

Σ.Σ.

σχοήλια

Ταιριαστά

«Δύο πράγματα που ταιριάζουν καλά: Η ελληνική φύση και οι αμερικάνικες δυνάμεις!» Έτσι υποδέχθηκε με μήνυμά της η πρεσβεία των ΗΠΑ στην Ελλάδα την έλευση του αεροπλανοφόρου «George H.W. Bush», που μπήκε στη ΝΑΤΟϊκή Βάση στον κόλπο της Σούδας. Και η κυβέρνηση απλά ο ξενοδόχος.

Θεός

«Ο Θεός σε έφερε στην εξουσία για να μπορέσεις να εκπληρώσεις μια υπηρεσία ιδιαίτερης σημασίας και μεγάλης ευθύνης για τη μοίρα της χώρας και των ανθρώπων που έχουν εμπιστευθεί στη φροντίδα σου», είπε ο πατριάρχης Κύριλλος, αρχηγός της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας με αφορμή τα γενέθλια του Βλάντιμιρ Πούτιν. Ευλογημένο μπουμ.

Παράδοση

Η εταιρεία της εφαρμογής ταχυμεταφορών Glono στην Ιταλία απέλυσε εργαζόμενο διανομέα, τον Σεμπάστιαν Γκαλάτσι, μετά τον θάνατό του σε τροχαίο εν ώρα εργασίας, επειδή δεν παρέδωσε την παραγγελία, καθώς «δε συμμορφώθηκε με τους όρους της σύμβασης». Και ας παρέδωσε ό,τι πολυτιμότερο είχε.

Αταίριαστα

Αποκαθλώθηκε την περασμένη εβδομάδα το τελευταίο άγαλμα του Λένιν που υπήρχε στη Φινλανδία. Δεν ταιριάζει με το ΝΑΤΟ.

Αμβλώσεις

Εξήντα έξι κλινικές σταμάτησαν να κάνουν επεμβάσεις διακοπής της κύησης στις ΗΠΑ, μετά την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της χώρας που έκρινε ότι το Σύνταγμα δεν διασφαλίζει το δικαίωμα των γυναικών στην άμβλωση. Θα πρέπει να αρχίσουν να κόβουν τα μαλλιά τους.

Τιμωρία I

Ο πρώην πρόεδρος του ομοσπονδιακού κοινοβουλίου Βόλφγκανγκ Σόιμπλε χαρακτήρισε «κακομαθημένη» τη γερμανική κοινωνία, τόνισε ότι το κράτος πρέπει να βοηθήσει μόνο όσους έχουν πραγματική ανάγκη και προέτρεψε τους πολίτες «απλά να φορέσουν ένα πουλόβερ ή και ένα δεύτερο πουλόβερ», αλλά και να είναι έτοιμοι για ενδεχόμενες διακοπές ρεύματος, με σπέρτα, κεριά και φακούς. Γερμανική προσαρμογή.

Εφοδος

«Εφοδο» σε σπίτια οφειλετών πάνω από 500 ευρώ και «ελευθέρας» στους ελεγκτές να ανοίγουν πόρτες, να προβαίνουν σε έρευνες, καθώς και να ανοίγουν κλειστά έπιπλα, σκεύη ή δοχεία και να κατάσχουν χρήματα και πολύτιμα αντικείμενα, δίνει ο νέος Κώδικας Είσπραξης Δημοσίων Εσόδων. Εκτός εάν έχεις off shore οικίες.

Τιμωρία II

Οι εργαζόμενοι στα διυλιστήρια και τις αποθήκες καυσίμων Esso-ExxonMobil και TotalEnergies στην περιοχή της Βόρειας Νορμανδίας της Γαλλίας ψήφισαν υπέρ της συνέχισης της απεργίας για αύξηση μισθών, παρόλο που η κυβέρνηση ξεκίνησε επίταξη, διατάσσοντας το βασικό προσωπικό να ξαναρχίσει την εργασία στην αποθήκη καυσίμων Port-Jérôme. «Οι μισθολογικές διαφωνίες δεν δικαιολογούν το να μπλοκάρετε τη χώρα», είπε η πρωθυπουργός Ελιζαμπέτ Μπορν. Είστε και εσείς κακομαθημένοι.

«Πνεύμα και ηθική» αναδύεται από τον βούρκο

Το σύνθημα «Ελλάς, Ελλήνων, Χριστιανών»... αλλά και παιδεραστών, βιαστών και μαστροπών δείχνει να επιβεβαιώνεται, για μια ακόμη φορά, με την υπόθεση του «νοικοκυραίου» κατηγορούμενου για μαστροπεία και βιασμό 12χρονου κοριτσιού στον Κολωνό.

Ωστόσο, η υπόθεση του «καλού οικογενειάρχη» και «θεοσεβούμενου» βιαστή-μαστροπού είναι μια είδηση που κρύβει... πολλές ειδήσεις. Η κυρίαρχη «ειδησεογραφία» εστιάζει στο ότι έχουμε (και εδώ) να κάνουμε με ένα κτήνος, με ένα ανθρωπόμορφο τέρας, με τον ίδιο τον Σατανά, που με προβιά προβάτου κάλυπτε τη διαστροφή και τη σατανική του φύση, που παρίστανε τον «άγιο» συνάπτοντας ως «άλλοθι» σχέσεις με κάθε λογής «αξιοσέβαστους» ανθρώπους της πνευματικής και πολιτικής ελίτ (μητροπολίτες, πολιτικούς, δημάρχους, αστυνομικούς, πανεπιστημιακούς, καλλιτέχνες κ.λπ.). Ήταν και φιλόπρωτος επιχειρηματίας ο κατηγορούμενος (ναι, υπάρχουν και τέτοιοι!), αφού μοίραζε χρήματα στους φτωχούς από όσα κέρδιζε μοιράζοντας... θελήματα σε άλλους. Τέτοια «θελήματα» έκανε και το 12χρονο κορίτσι της πάμφτωχης οικογένειας στον Κολωνό.

Αφού, λοιπόν, πρόκειται, απλώς, για ένα ανθρωπόμορφο κτήνος (για την ακρίβεια, πρόκειται για 2, 3, 213... ανθρώπινα κτήνη), οι πλέον «αγανακτισμένοι» του... συλλόγου «Πνεύμα και Ηθική» συζητούν ορεγάτοι την επαναφορά της θανατικής ποινής, τον χειρουργικό ή χημικό ευνουχισμό των παιδοβιαστών, ώστε να δοθεί, επιτέλους, μια «Ελληνική Λύση» στο αποτρόπαιο έγκλημα.

Επίσης, σύσσωμη η «σοκαρισμένη και αγανακτισμένη» αντιπολίτευση απαιτεί να δοθούν στη δημοσιότητα όλα τα ονόματα των βιαστών και υποψήφιων βιαστών. Το απαιτεί ο πρώην «Ανεξάρτητος Έλληνας» που θα τα βρει ο ίδιος (αλήθεια, πώς;), το απαιτούν οι «αντιπολιτευόμενοι προοδευτικοί» της καπιταλιστικής διαφάνειας και της ολόπλευρης προστασίας και στήριξης των παιδιών (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ, αλλά και ΚΚΕ με διαφοροποιήσεις, βέβαια). Να δοθούν όλα τα ονόματα, απαιτεί και μέρος της... πολιτικής αυλής του βιαστή στην ΝΔ! Εί-

ναι, βλέπετε, πολύ ισχυρό το σοκ της «πτώσης απ' τα σύννεφα».

Ταυτόχρονα, ακούγονται και «ελαφρυντικά»: για το θύμα που «τα 'θελε», για τη μάνα που αμέλησε ή «τα 'θελε κι αυτή», για τους δασκαλούς που δεν φρόντισαν, για τη γειτονιά που συγκάλυπτε, για την κοινωνία που αδιαφορεί. Μήπως να δοθούν και εδώ ονόματα; Αν αποδειχθεί η συνενοχή της μάνας στη σεξουαλική κακοποίηση και εκμετάλλευση της 12χρονης, τότε, το μόνο που δείχνει αυτό είναι ότι από τη σαπίλα του συστήματος δεν γλιτώνουν ούτε οι μητέρες (όπως απέδειξε ήδη η Πισπιρίγκου), ενώ η διάχυση των ευθυνών και η ισοκατανόμη τους χρησιμοποιείται για να συγκαλυφθούν οι πραγματικοί ένοχοι και οι πραγματικές ευθύνες.

Από κοντά και οι «εξαπατημένοι» Μητροπολίτες. Που ζητούν την «εκατό φορές πιο σκληρή τιμωρία» από τα... γήινα δικαστήρια του επιτρόπου της εκκλησίας τους. Γιατί οι θεοσεβούμενοι πρέπει να τιμωρούνται πιο σκληρά, όπως βλέπουμε να συμβαίνει με τους παιδοβιαστές στις εκκλησίες όλου του κόσμου (ιδίως στο Βατικανό). Ούτε οι εκπρόσωποι του θεού δεν πιστεύουν πια στη θεία τιμωρία. Αντίθετα, έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη στην κοσμική δικαιοσύνη.

Να βρεθούν και να καταδικαστούν, βεβαίως, όλοι οι ένοχοι. Είναι, όμως, ανεπίτρεπτη τόση αφέλεια (αν, όντως, πρόκειται για αφέλεια). Ότι θα αποκαλυφθούν και θα τιμωρηθούν τα «τρανταχτά» ονόματα. Ότι θα αποκαλυφθεί η επιχειρηματική και η πολιτική ελίτ, που «διασκεδάζει» στα εγχώρια και διεθνή κυκλώματα εμπορίας και εκπόρευσης ανήλικων κοριτσιών και αγοριών. Όλοι γνωρίζουν ότι η άθλια «μπίζνα» της σωματεμπορίας είναι απόλυτα ενταγμένη στο πολιτικό και οικονομικό μοντέλο του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού.

Βεβαίως να αναλάβει η κοινωνία τις «ευθύνες» της. Στον βαθμό που αποδεχτούν οι θιασώτες των αγορών και του θάσσερισμού ότι υπάρχει τέτοιο πράγμα που λέγεται κοινωνία, καθώς μας φλομώνουν με τα ιδεολογήματα του ατομισμού, της ατομικής ευθύνης, της ατομικής προκοπής ή κατάπτωσης. Ποιες ακριβώς ευθύ-

νες, όμως, να αναλάβει μια κοινωνία διαλυμένη και ρηγμαγμένη από την καπιταλιστική βαρβαρότητα, τη φτώχεια, την ανεργία και του «ο καθένας για πάρτη του»; Οφείλει, φυσικά, να μεριμνήσει και το κράτος. Είναι, όμως, απασχολημένο να επιβάλλει με τον βούρδουλα τη βάρβαρη πολιτική.

Μέλος της ΝΔ και επίτροπος σε Εκκλησία ήταν το «κτήριο», ενώ η σύζυγος του «κτήνους», αυτή που επιχειρούσε να καλύψει το έγκλημα με δωροδοκίες και παρακάλια «να σταματήσει η κατρακύλα της οικογένειας» (ίσως και της... πατρίδας και της θρησκείας), κατείχε δημοτικό αξίωμα με την παράταξη του Μπακογιάννη. Ήταν η επίκληση στο τρίπτυχο «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» προσχηματική; Αστεία πράγματα. Αυτό είναι το ιδεολογικό μανιφέστο κάθε... ευυπόληπτου «τέρατος» που γεννά η εποχή των τεράτων.

«Προσχηματικές οι διαμαρτυρίες, αδιαφορούν και επιλέγουν να κάνουν αντιπολίτευση στη ΝΔ», είναι η θρασύτατη αντίδραση της κυβέρνησης κάθε φορά που «σκάει» μια υπόθεση (Λιγνάδης, αποφυλάκιση χρυσαυγίτων, θανατηφόρες εκποτίσεις προσφύγων, πυρκαγιές, δολοφονικές επιθέσεις κατά διαδηλωτών κ.λπ.). Πετάνε μια διαγραφή και νομίζουν ότι ξεμπερδεύουν. Όμως, η αντίθεση αφορά στη βρωμιά, την υποκρισία, τον κανιβαλισμό του συστήματος και στο «μοντέλο» ανθρώπου-εμπόρευμα που παράγει.

Προφανώς, το σύστημα δεν είναι «απόρροια». Αποτελείται από διαδικασίες, κανόνες και ανθρώπους. Κάποιοι, ενώ καταδικάστηκαν ως δολοφόνοι, βιαστές, έμποροι ναρκωτικών, κυκλοφορούν ελεύθεροι μετά από ελάχιστη ποινή. Κάποιοι «πεφτοσυννεφάκηδες» εξαπατώνται διαρκώς. Κάποιοι είναι επαγγελματίες της «αγανάκτησης». Κάποιοι δεν πάνε φυλακή. Κάποιοι δεν πληρώνουν φόρους και χρέη. Κάποιοι κερδίζουν «πάντα»(;). Δεν πρόκειται για τυχαίους ανθρώπους. Είναι άνθρωποι του συστήματος. Όλοι αυτοί, συνήθως, δεν αποκαλούνται «κτήριο». Ωστόσο, κατά μια έννοια, «τέρατα» και «κτήριο» δεν υπάρχουν. Υπάρχει, κυρίως, μια συστηματική διαδικασία αποκτήνωσης. Να αναδυθούμε, λοιπόν, από τον βούρκο.